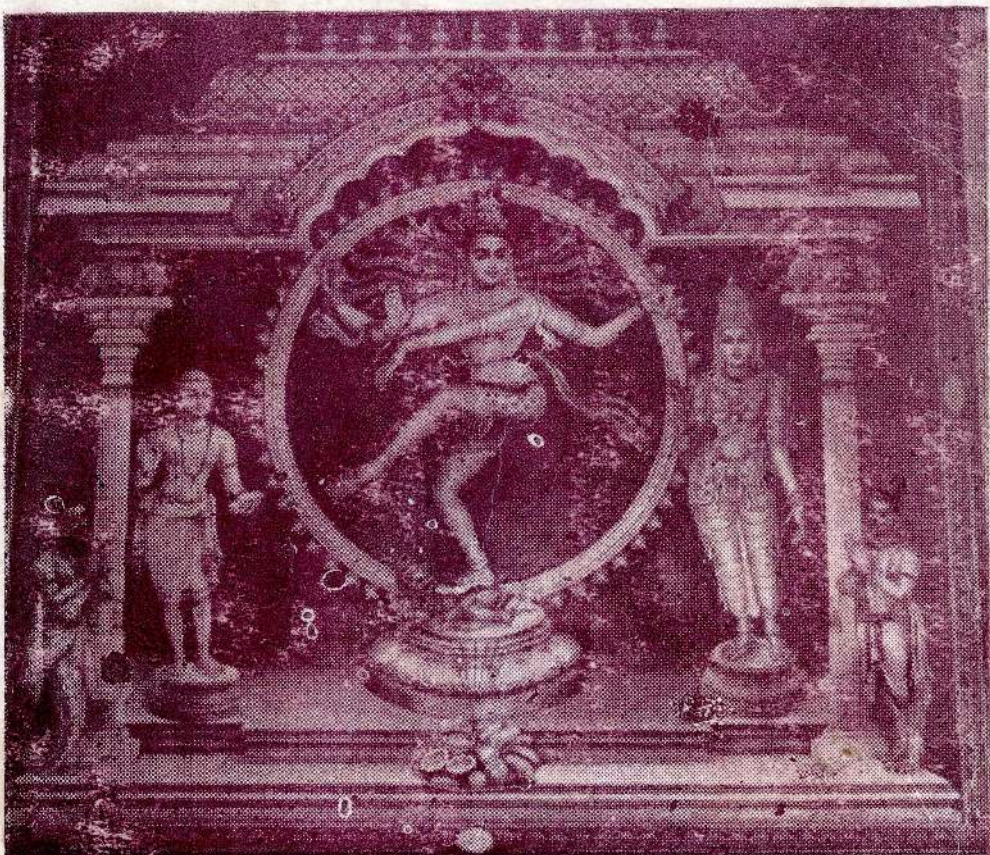

சிவமயம்

கடவுண் மாமுனிவர்
அருளிச் செய்த

திருவாதவூரடிகள் புராணம்
பொருளுடன்

உரையாசிரியர்:

சிவபக்தசிகாமணி, சித்தாந்தமணி, சைவமணி,

சி. மருதபிள்ளை ஆசிரியர்

200

60/-

T/200/0029

சிவமயம்

கடவுண் மாமுனிவர்

அருளிச் செய்த

திருவாதவூரடிகள் புராணம்

பொருளுடன்

❀❀

உரையாசிரியர்

நல்லை திருஞானசம்பந்தர் ஆதினம் கௌரவித்த

“சிவபக்தசிகாமணி”

சுழிபுரம் அருள்மிகு பத்திரகாளி அம்பாள்

தேவஸ்தானம் வழங்கிய

“சைவமணி”

சி. மருதபிள்ளை ஆசிரியர்

வட்டுக்கோட்டை.

1982

யாழ்ப்பாணம்

முதலாம் பதிப்பு: 1982

அச்சுப்பதிவு:
பாலா அச்சகம், காரைநகர்.
போன்: 24

வெளியீட்டுரை

சைவமும் தமிழும் வளர்த்த பெரியார்கள் வரிசையில் எங்கள் மதிப்பிற்குரிய ஆசிரியர் சி. மருதபிள்ளை இன்று ஒருவராக விளங்குகிறார். இவரது அரிய முயற்சியால் எங்கள் கைகளிலே கந்தபுராணம் சூரபன்மன்வதைப்படலம், கந்தரலங்காரம், அபிராமி அந்தாதி ஆகியவற்றிற்கான பொழிப்புரை எழுதிய நூல்கள் கிடைத்துள்ளன. இதே வரிசையில் எமக்கு பல்லாயிரக்கணக்கான ரூபாவைச் செலவு செய்து திருவாதவூரர் புராண வரலாற்றைப் பொழிப்புரையுடன் வெளியிட்டார். இவரது தொண்டை நாம் வாழ்வில் மறக்க முடியாது. இதற்கு என்றும் சைவ உலகம் நன்றியுடையவராக விளங்கும்.

திருமுறைப் பித்தராக வாழும் ஆசிரியர் சி. மருதபிள்ளை தமக்கென ஒன்றையும் தேடிக் கொள்ளாது, வருங்கால இளஞ் செல்வங்களுக்கு சமய விதையை விதைத்து அறிவை வளர்த்து விட்டால் போதும் என்று விரும்பி, திட்டமிட்டுச் செயலாற்றி வருகின்றார். சைவ ஆலயத்துக்குச் சென்று சமய விரிவுரைகள் நிகழ்த்துவதும், புராண படனம் நடத்துதல் திருமுறை ஒதுதல் போன்ற தொண்டில் ஈடுபட்டும் வருகின்றார். எந்த நேரமும் இவர் சிவநாமங்களைப் பேசிக் கொண்டு இருப்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம்.

யாவரும் மதிக்கும் கற்றவர்களுடனும், அருளாளர்களுடனும், தொண்டர்களுடனும், நூல் வெளியீட்டாளர்களுடனும் சேர்ந்து இயங்கிவரும் நாம், ஆசிரியர் சி. மருதபிள்ளையின் அபிராமியந்தாதி பொழிப்புரை நூலை வெளியிட்டுப் பெருமை கொண்டோம்.

சமயப்பணியில், அதுவும் ஞானதானப் பணியில் ஈடுபட்டு உழைத்து வரும் ஆசிரியர் சி. மருதபிள்ளை அபிராமியந்தாதி விரிவுரையின் பேர்து எடுத்துக்காட்டும் விளக்கவுரையைக்கேட்டு இன்புற்றவர்கள் பலர், இவரது திறமையைப்

பாராட்டியுள்ளனர். இவரைத் தக்கவாறு பாதுகாத்து நல்ல பயன்களைச் செய்ய வழிவகுக்க வேண்டும் என்று எம்மிடம் வேண்டுகோள் விடுத்துள்ளார்கள்.

சென்ற பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக நாம் பல சமயப் போட்டிகளை நடாத்தியுள்ளோம். போட்டிகள் மிகவும் தரமாகவும், சிறப்பாகவும் நடைபெற எமக்குப் பலர் உதவியுள்ளனர். ஒரு சாதாரண தொடைகை இருந்து போட்டியில் பல மாணவர்களை பங்கு கொள்ளச் செய்த பெருமை ஆசிரியர் சி. மருதபிள்ளைக்கேயுண்டு.

பாடும் பணியும் சொல்லாட்சியும், ஆழமான கல்வி அறிவும் கொண்ட இவர் சக்தியிடத்தும், முருகனிடத்தும் அதிக பக்தி உடையவராக விளங்கி வருகின்றார். சமய குரவர்களுடைய விழாக்களை நடத்தி இன்புறுவதுடன், நல்லறிஞர் சேர்க்கை நிறையப் பெற்றவரான இவரது திருவாதவூரர் புராணப் பொழிப்புரை யாவருக்கும் நன்கு பயன்படக்கூடியதாக அமையும் என்பது எம்தெண்ணம்.

வாதவூரர் வரலாற்றுநூல் இல்லையே என்று ஏங்கியவர்கள் கைகளில், இன்று வெளியிடப்படும் இந்நூல் திகழும் என்பது திண்ணம். வழக்கம்பரை மகா மாரியம்மன்கோவில் சூழலை மணிவாசகர் கண்ட திருப்பெருந்துறைக் காட்சியாகக்கண்டு பெருமையுறும் சைவமணி சி. மருதபிள்ளை ஆசிரியரின் திருவாதவூரர் புராணப் பொழிப்புரை நூலுக்கு வெளியீட்டுரை எழுதும் வாய்ப்பு எமக்கு கிடைத்தது ஒரு பெரும் பேராகக் கருதுகின்றோம்.

வணக்கம்

“இன்பமே சூழ்க எல்லோரும் வாழ்க”

பஜனச் சபை, வழக்கம்பரை
சுழிபுரம். 26 - 6 - 82.

க. வாமதேவன்
செயலாளர்

முன்னுரை

பூழியர் கோன் வெப்பு ஒழித்த புகலியர் கோண்கழல் போற்றி
ஆழிமிசைகல் மிதப்பில் அணைந்தபிரான் அடிபோற்றி
வாழி திருநாவலூர் வன்தொண்டர் பதம் போற்றி
ஊழிமலி திருவாதவூரர் திருத்தாள் போற்றி,

எங்கள் சைவசமய குரவர் நால்வரில் ஒருவராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் வரலாற்றைச் சொல்வதாகிய திருவாதவூரடிகள் புராணத்தின் பெருமையையும், கவித்திறமையையும் தமிழ் உலகம் பொதுவாகவும், சைவஉலகம் சிறப்பாகவும் அறியும். அது சிவபக்தியே தமக்கொரு வடிவாகிய கடவுண்மா முனிவரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது.

சிவஞானபோதம், சிவஞான சித்தியார் முதலிய சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்கட்கு இலக்கியமாக உள்ளது. சரியை முதலிய நான்கு பாதங்களையும் விளக்குகின்றது.

ஆரம்பத்திலே செய்யுள் நடையில் மாணவர் வாசிப்பதற்கு இலகுவாக உள்ளது, வருடந்தோறும் மார்கழிமாதத்து திருவாதிரை அந்தமான முற்பத்துத் தினங்களிலும் ஆலயங்களில் வாசிக்கவும், பொருள் சொல்லவும், கேட்கவும்படுவது. “புராணபடனம்” என்னும் நற்செயலை ஊர்எங்கும் உருவாக்குவதில் அயராது உழைக்கும் திருமுறைமன்றம், அப்பணிக்குச் சிறந்த புராணமாகிய “திருவாதவூரடிகள் புராணம்” என்னும் நூல் இல்லாமையை உணர்ந்து, இப்பெரும் பணியை ஆற்ற முன்வந்தது. அதற்கு ஆதரவளித்த அனைவர்க்கும், அணிந்துரை வளங்கிய பண்டிதர் வி.நவரத்தினம் அவர்களுக்கும், வெளியீட்டுரை வளங்கிய வழக்கம்பரை பஜனைச்சபைச் செயலாளர் க. வாமதேவன் அவர்களுக்கும், நூலை அழகுமிளிர அச்சிட்டளித்த காரைநகர் பாலா அச்சக உரிமையாளருக்கும் எமது உளம்கனிந்த நன்றி உரித்தாகுக.

சி. மருதபிள்ளை

பெருளாளர்

திருமுறை மன்றம் வட்டுக்கோட்டை,

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
மந்திரிச் சருக்கம்	04
திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம்	16
குதிரையிட்ட சருக்கம்	66
மண்கமந்த சருக்கம்	90
திருவம்பலச் சருக்கம்	122
புத்தரை வாதில் வென்ற சருக்கம்	146
திருவடி பெற்ற சருக்கம்	184

அணிந்துரை

உலகமக்கள் வாழ்க்கையில் எழும் துன்ப அலைகளால் அலைக்கப்பட்டு பிறவிக்கடலில் ஆழாதபடி, இறைவன் திருவடிப் புணையெய்தி நின்று இம்மை மறுமைப் பயனைப் பெற்றுத் தற்பொருட்டு, திருவருட்செல்வரால் அருளப்பட்ட திருமுறைகள் எமது அரும் பெரும் செல்வங்களாகும். திருமுறைகளின் சிகரமாக விளங்கும் திருவாசகம் என்னும் தேனைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய மணிவாசகர் வரலாறு கூறும் திருவாதவூரடிகள் புராணம் இலக்கியச்சுவையும், பக்திச்சுவையும் நிறைந்த புராணமாகும். இந்நூல் இப்போது கிடைப்பதரிது. அதனால் இந்நூலை பொருளுடன் வெளியிட விரும்பினார் திரு. சி. மருதபிள்ளை அவர்கள். அவர் என்னுடைய பேரன்புக்குரிய நண்பர் இலக்கிய கலாநிதி, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் மதிப்பிற்குரிய மாணவர். சிறந்தநல்லாசிரியர். மேலும் துணைஅதிபராகவும், பதில் அதிபராகவும் இருந்துசைவமும் தமிழும் தழைத்தோங்கப் பல்லாற்றானும் பெரும்பணிபுரிந்தவர். அவர்தமது ஆசிரியத்தொழிலின் ஆரம்பகாலத்திலேயே “தமிழ் மொழியைக் கற்கும் வழி” என்னும் நூலை எழுதினார். அதனை அரசினர் அங்கீகரித்தனர். அதனால் மாணவர் பெரிதும் பயன்பெற்றனர். மேலும் கணிதப் பயிற்சி, பொது அறிவு என்னும் நூல்களையும் வெளியிட்டார்.

திரு. சி. மருதபிள்ளை அவர்கள் சைவமக்கள் பெரும் பயன் பெறும்பொருட்டு, கந்தபுராணம் சூரபன்மன்வதைப் படலத்தைப் பொருளுடன் பதிப்பித்தார். மேலும் கந்தரலங்காரம், அபிராமி அந்தாதி என்னும் நூல்களையும் பொருளுடன் பதிப்பித்தார். அவர்களை சுழிபுரம் அருள்மிகு பத்திரகாளி அம்பாள் தேவஸ்தானம் சைவமணி என்றும், நல்லீ திருஞானசம்பந்தர் ஆனீனம் சிவபக்த சிகாமணி என்றும், வட்டுக்கோட்டை இந்துவாலிபர் சங்கம் சித்தாந்தமணி என்றும் பாராட்டிப் பட்டமளித்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இவரது திருவாதவூரடிகள் புராணம் யாவருக்கும் பயன்படக்கூடியதாக இருக்கிறது சைவமக்கள் இதனைப் பெற்றுப் போற்றிப் பெருவாழ்வு பெறுவார்களாக.

அன்னாரின் சைவப்பணி வளர்க.

மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.

கலைஅகம்,
கொக்குவில்.

சைவப்புலவர், பண்டிதர்
வி. நவரத்தினம்

கணபதி துணை
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாதவூரடிகள் புராணம்

காப்பு

பவளமால் வரையில் நிலவெறிப் பதுபோல்
பரந்தநீற் றழகுபச் சுடம்பில்
திவளமா துடன்றின்று ஆடிய பரமன்
சிறுவனைப் பாரதப் பெரும்போர்
தவளமா டருப்பொன்று ஒடித்தொரு கரத்தில்
தரித்துயர் கிரிப்புறத் தெழுதும்
கவளமா களிற்றின் திருமுகம் படைத்த
கடவுளை நினைந்துகை தொழுவாம்.

பெரிய பவளமையிலே நிலா எறிப்பது போலச் செம்பவளத் திருமேனியிலே பரவப் பூசிய விபூதியினது கோலமானது, உமைபம் மையாரது பசுமையாகிய திருமேனியிலே துவளாநிற்ப, அம்மையுடன் நின்று திருநடனம் செய்கின்ற சிவபெருமானுடைய திருக்குமாரரை வெண்மையாகிய பெரிய ஒரு திருக்கொம்பை முறித்து ஒரு திருக்கரத் தில் கொண்டு மகாபாரத யுத்த வரலாற்றை உயர்ந்த மேருமலையில் எழுதிய கவளவுணவையுடைய பெரிய களிற்று யானையினது திருமுடத் தையுடைய விராயகச் சுடவுளைத் தியானித்து டைகப்பிணைக்குவாம்.

1. இதந்தரு மடந்தையொடு இயைந்துயிர் உடம்பு போல் விதம்படு உலகங்களில் விரிந்தொளி விளங்குவார் மதங்கமொடு துந்துபி வளங்கெழ முழங்கவே சிதம்பர நடம்பயில் செழுங்கழல் இறைஞ்சுவாம்
2. ஆடக சிதம்பர அணங்குமை அணங்கிலா நாடகன் அனந்தககம் நன்குபுனை பங்கினுள் ஏடக மணம்பொருவ எங்கணும் இயைந்துளாள் பாடகம் இலங்குசிறு பங்கயம் இறைஞ்சுவாம்
3. துங்கமத சும்பவுயர் தம்பிமுகர் தம்பிசீர் தங்குஞ்சுகி ழம்சிறு சதங்கைகள் புலம்பவே மங்கையுமை கண்குளிர வந்துலவு கின்றதாள் அங்கைமலர் கொண்டுமிதம் அன்புடன் இறைஞ்சுவாம்
4. தென்பொதிய மாமுனி சிறக்கவருள் எண்ணெண் இன்பவினை யாடல தெனும்கடலுள் நாயேன் மின்பயிலு மாமதுரை மேவுதமிழ் மாறன் துன்பமற நல்குகதை சொல்லலுறு கின்றேன்
5. அற்புதன் இருந்தருள் பெருந்துறை அடைந்தே சிற்பரம் உணர்ந்துதிரு வாசகம் உரைப்பார் முற்பகல் அருந்தவம் முயன்றுபெறும் அன்பால் உற்பவம் ஒழிந்தமை மொழிந்திடர் ஒழிப்பாம்
6. கொண்டலன கண்டனருள் கொண்டுதமிழ் பாடித் தொண்டுபடும் அன்பர்செயல் சொன்னநெறி தன்னால் வண்டமிழ் தெரிந்தவர்கள் மற்றெனுரை குற்றம் உண்டெனினும் நன்கிதென உள்ளுவர்கள் உள்ளார்

1. உயிர்களுக்கு இன்பத்தைத்தரும் சிவகாமியம்மையாரோடு சேர்ந்து பலவகையான உலகங்களில் எல்லாம் உடம்பின்கண் உயிர் போல நின்று அறிவுருவாய் விளங்கும் சபாநாயகரது மிருதங்கமும் தேவ துந்துபிகளும் சிறந்தொலிக்கச் சிதம்பரத்தின் கண்ணே திருநடனம் செய்தருளுகின்ற செழுமையாகிய திருவடிகளை வணங்குவாம்.
2. பூவின்கண் மணம்போல உலகெங்கும் வியாபித்து நிற்பவரும், எங்கள் பிறவித் துன்பத்தை நீக்கும் திருநடனத்தையுடைய சபாநாயகரது பேரின்பத்தை நன்கு அனுபவிக்கும் வாமபாகத்தையுடையவரும் சிதம்பரத்தின் கண்ணுள்ள கனகசபையில் நின்றருளுபவருமாகிய சிவகாமியம்மையாரது பாத கடகங்கள் விளங்கும் சிவ திருவடித் தாமரைகளை வணங்குவாம்.
3. சுத்தமான மதம் சொரியும் மத்தகத்தையும் யானைமுகத்தையு முடைய விநாயகக்கடவுளுக்குத் தம்பியாகிய சுப்பிரமணியக் கடவுளது அழகிய சிலம்புசளும் சிறுசதங்கைகளும் ஒலிக்கவும், உமையம்மையாரது திருக்கண்கள் குளிரவும், வந்து உலாவுகின்ற திருவடிகளை அழகிய கையில் பூக்களைக் கொண்டு அருச்சித்து பேரன்போடு வணங்குவாம்.
4. தென்திசையிலுள்ள பொதியமலை வாசராகிய அகத்தியமுனிவர் வாயிலாக உலகம் கேட்டு முத்தியடையும் வண்ணம் முருகப் பெருமான் முனிவருக்கு திருவாய் மலர்ந்தருளிய மதுரைச் சேர்ம சுந்தரக்கடவுள் செய்தருளிய அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களை உடைய கடலில் நரிகளைப்பரிகளாக்கி மதுரையாகிய இராசதானியிலே இருந்த அரிமர்த்தன பாண்டியனது பிறவித்துன்பம் நீங்கக் கொடுத்தருளிய திருவிளையாடலை அடியேன் சொல்லத்தொடங்குகிறேன்.
5. சிவபெருமான் எழுந்தருளி இருக்கப்பெற்ற திருப்பெருந்துறை என்னும் தலத்தை அடைந்து ஞானோபதேசம் பெற்றுச் சிவத்தைத் திருவருளால் அறிந்து திருவாசகம் அருளிச் செய்பவராகிய திருவாதவூரடிகள் பூர்வசன்மங்களிலே சிவபுண்ணியங்களைச் செய்து பெற்ற சிவபக்தியினால் பிறவி ஒழிந்து உய்ந்த வரலாற்றைப் புராணமாகப்பாடி நமது பிறவித் துன்பத்தை நீக்கிக் கொள்வாம்.
6. முகில் போலும் கரிய திருக்கண்டத்தையுடைய சிவபெருமானது திருவருளைப்பெற்றுத் திருவாசகத்தைப் பாடி அடிமைத்திறம் பூண்ட திருவாதவூரடிகளது வரலாற்றை அடியேன் புராணமாகக் கூறிய முறைமையினால் இந்நூலின் சண் குற்றமுள்ளதாயின் குணமுடையதேயா மென்று தமிழறிஞர் உன்கு மதிப்பாரேயன்றி இஃழமாட்டார்.

மந்திரிச்சுருக்கம்

1. முக்கணெரு நான்குபுய ஐந்துமுக முன்னேன்
சொக்கனருள் நன்மைபெறு தொன்மைதிகழ் நன்னாடு
அக்கடுவி டத்தையரனுக் கருள்வ தென்றே
மைக்கடலில் வைகல் ஒழி வைகைவள நாடு
2. நீண்டகயி லுக்கிறை நிகழ்த்தவரு ளாலே
பூண்டமுனி மெய்த்தமிழ் புகன்றதிரு நாடு
மூண்டபலா செற்றுவகம் முற்றுமர சாரும்
பாண்டியன் ஸங்குலவு பாண்டிவள நாடு
3. மேவுமூர் வளம்பலவும் மிகுந்துளநா டதனிந்நலம்
பாவுமூர் பழமறைதேர் அந்தணர்கள் பயின்றுளவூர்
தாவுமூர் விடையேறி தங்கியவூர் அங்குறையும்
தேவரு ரினும் மேன்மை சிறந்ததிரு வாதவூர்
4. அந்நகரில் மறையோரில் அருள்புனைமாத் தியர்குலத்தில்
தன்னிகரில் சைவநெறித் தலைவனவன் தனித்தேவி
மின்னனையாள் திருவயிற்றில் மென்கொடிபங் கினன்
அருளால்
தென்னவன் செங்கோன் முதல்வர் திருவாவத ரஞ்
செய்தார்
5. பொய்மையாம் உலகின்மாயப் பொங்கிருள் அகல
அன்னோர்
தம்மையாழ் நரகில்தள்ளும் சமயதா ரகைமமுங்க
எம்மையாள் உடையானன்பர் இதயதா மரைகளெல்லம்
செம்மையாய் மரணான தினகரர் உதயம் செய்தார்
6. மருவாத நெறிபூண்ட மத்தனெனும் புத்தனுடன்
பெருவாது வென்றுசிவன் பெருநாமம் மிகவளர
ஒருவாத பிறவியில் சென்று ஒருநாமம் உறுதலர்க்கு
திருவாத உரரெனும் திருநாமம் தரித்தார்கள்

1. சந்திரன் சூரியன் அக்கிலிகளாகிய மூன்று திருக்கண்களும் ஒப்பற்ற நான்கு திருப்புயங்களும் ஈசானம், தற்புருஷம், அகோரம் வாம தேவம் சத்தியோசாதம் என்னும் திருமுகங்களுமுள்ள முதல்வராகிய சொக்க நாதசுவாமியினது திருவருளைப் பெற்றுநன்மை விளங்கா நின்ற நல்லநாடு
கொடிய விடத்தை சிவபெருமானுக் கொடுத்ததென்று கரியகடலில் சென்றடையாத வைகைநதி பிரவாகிக்கும் நாடு.
2. உயர்ந்த கைலைமலைக்குத் தலைவராகிய பரமசிவன் திருவருளினால் தமிழ்மொழிக்கிலக்கணத்தைப் போதித்தருள அதனைக் கேட்டுத் தெளிந்து கொண்ட அகத்திய முனிவர் பாண்டுகர்களுக்குக் கற்பித்த நாடு.
பகைவரை வென்று உலகம் முழுவதையும் அரசுசெய்த பாண்டியரது நன்மை விளங்கா நின்ற பாண்டியன நாடேயாம்.
3. பலவளங்களும் உள்ள ஊர்கள் பலஉள்ள பாண்டி நாட்டிலே பலநன்மைகள் மிக்கலுரும், வேதங்களை ஓதும் பிராமணர் வசிக்கப் பெற்றலுரும், இடபத்தை வாகனமாகக் கொண்ட சிவபெருமான் எழுத்தருளி இருக்கப்பெற்ற ஊருமாயுள்ளது தேவர்களது அமராவதியினும் பெருமை சிறந்துள்ளது திருவாதலூர்.
4. அத்திருவாதலூரிலே அந்தணர் குலத்தில் பாண்டியர்களது அருளைப் பெறும் அமாத்தியரது குடியிலே சைவசமயத்தை மேற்கொள்ளும் தலைவராகிய சம்புபாதாசிரயர் இருந்தார். அவரது மனைவியாராகிய சிவஞானவதியாரது திருவயிற்றினின்றும் அம்பிகை பாகராகிய சிவபெருமானுடைய திருவருளிலே அரிமர்த்தன பாண்டியரது செங்கோலைநடத்தும் முதன்மந்திரியாகும் ஒரு புத்திரர் திருவவதாரம் செய்தார்.
5. பொய்ப்பொருளாகிய உலகில் உள்ள அஞ்ஞானமாகிய இருள் நீங்கவும், அதில் அகப்பட்டவர்களை நரகமாகிய குழியில் தள்ளும் பரசமயங்களாகிய நட்சத்திரங்கள் ஒளிமழுங்கவும், எம்மை அடிமையாகவுடைய சிவபெருமானது அடியார்களுடைய இருதய சுமலங்களெல்லாம் மலரவும் சற்புத்திரராகிய ஞானசூரியர் உதித்தார்.
6. சிவபெருமானுடைய திருநாமமாகிய ஐந்தெழுத்து உலகமெங்கும் விளங்கவும், அளவைகளுக்குப் பொருந்தாத பொய்ச்சமய நெறியை மேற்கொண்ட உன்மத்தனாகிய புத்தகுருவுடன் பெரியவாதம் செய்து வென்று நீங்காத பிறவியின் கள் சென்று ஒருபெயரும் பொருந்தப் பெருத புதல்வருக்கு திருவா, டலூர் என்று பெயர் இட்டனர்.

7. தவமெனும் பெரியவித்துள் தங்கியே அங்குரித்து
பவமெனும் பங்கநீங்கிப் பயிலருட் குருத்துண்டாகி
அவமெனும் களைகள்நீங்கி ஆக்குவோன் அருளால்
உண்மைச்
சிவமெனும் விளைவுண்டாக வளர்ந்தது தெய்வச்சாவி
8. தேனினொடு கரும்பினெழும் செழும்பாகும் முக்கனியும்
ஆனினநூல் பாலுமுடன் அளவியுளம் களிகூர
ஈனமிகும் பவ்யோனிப் பிறவியெனும் பசிதீர
ஞானவமுது உண்பார்க்கு நயந்தமுது நுகர்வித்தார்
9. காயமுடன் உயிர்முயலும் கருமமெலாம் பரன் அருளால்
தூயமனத் துணர்ந்துவினைத் தொகுத்யெழுதி நாடோ
றும்
ஆயதுயர் சுகமளிக்கும் யமன்கணக்கில் அரும்பாவத்
தியசிகை இல்லார்க்குச் சிறந்தசிகை வருவித்தார்.
10. குவலய மங்கையைநீடு கோலஞ்செய் தரும்பென்னும்
நவமணியும் குவைசெய்து நன்குடன்மங் கலநாளில்
தவமணமும் திருநீற்றின் தன்மணமும் தவறாத
சிவமணமும் பெறக்கல்விச் செல்விமணம் புணர்வித்தார்
11. இதுநூல்மற் றல்லதுநூல் இல்லையெனும் அறுசமய
விதநூலும் தலநூலும் விரிந்தபுரா தனநூலும்
பொதுநூலென் றுலகனைத்தும் புகழ்மறை நூலும்சைவ
முதுநூலும் தரிப்பார்க்கு முந்நூலும் தரித்தார்கள்
12. மிக்கலையும் செழுநீரும் மதிக்கலையும் மிலைக்குமவர்
அக்கலையும் தோள்புலி அதக்கலையர் நல்லருளால்
ஒக்கலையும் பிறக்கலையும் ஒழிந்திடுமா கமகலையும்
எக்கலையும் கற்றுணர்ந்தார் ஈரெட்டாண் டெல்லையினில்

7. தவமென்று சொல்லப்படும் பெரிய வித்தினுள்ளே தங்கி இருந்து முளைத்து பிறவியாகிய சேற்றினின்றும் நீங்கி, திருவருளாகிய குருத்து வளரப்பெற்று விக்கினங்களாகிய களைகள் நீங்கி சிவ பெருமானின் திருவருளினாலே முத்தி என்னும் விளைவு உண்டாக சற்புத்திரராகிய நெற்பயிர் வளர்ந்தது.
8. பலயோனிகளில் சென்று பிறக்கும் பிறவியாகிய பசிநீங்கச் சிவ ஞானமாகிய திருவமுதை உண்பவராகிய புதல்வருக்கு தேனும், சருக்கரையும், மா, பலா, வாழை என்பவற்றின் முப்பழங்களும் பாலும் அன்னத்துடன் கலந்து, மனம் மகிழ்ந்து உண்பித்தனர்.
9. உடம்போடு உயிர்கூடி நின்று செய்யும் கன்மபேதங்களை எல்லாம் சிவபெருமானின் திருவருளால் அறிந்து நல்வினை தீவினைகளின் தொகைகளை எழுதி அவைகளுக்கேற்ப இன்பதுன்பங்களை அநுபவிக்கும்படி கொடுக்கும் யமனது கணக்கேட்டிலே தீவினை எழுதிய பிடி இல்லாத புதல்வருக்கு அழகிய குடுமிவைத்தலாகிய கருமம் செய்தனர்.
10. பூமிதேவியை அலங்கரித்து பொன்னையும் நவரத்தினங்களையும் குவித்து ஒரு சுபதினத்திலே தவசம்பந்தமும் சிவசம்பந்தமும் பெறும் பொருட்டு கல்வியாகிய பெண்ணைத்திருமணம் செய்வித்தனர்.
11. இதுவே மெய்ச்சமயநூல் இதுவல்லது வேறில்லை என்று வாதிக்கும் அறுசமயநூலையும், தலபுராணநூலையும், பதினெண்புராணங்களையும், பொதுநூலாகிய வேதங்களையும் விசேடநூலாகிய சிவாகமங்களையும் சுற்றுக் கொள்பவராகிய புதல்வருக்கு முப்புரிநூலைத் தரித்தலாகிய உபநயனமும் செய்தார்கள்.
12. அலைமறிகின்ற செழுமையாகிய கங்கா சலத்தையும் பாலசந்திரனையும் தரித்தவரும், எலும்பு மணிமாலைகள் அசையும் திருப்புயங்களை உடையவரும், புலித்தோலாகிய ஆடையை உடையவருமாகிய சிவபெருமானது திருவருளினாலே தேகபந்துக்களையும் சனனமரணங்களையும் நீக்கும் சிவாகம கலைகளையும் பதினாறு வயசினுள்ளே சுற்றுத் தெளிந்தார்.

13. உழைக்கரனுக் கன்பாகி உண்மையறிந்து உலகமெலாம்
பிழைக்கவருட் கவிபாடும் பெரியவர்தம் செயலெல்லாம்
தழைத்தகலைத் தமிழ்மாறன் தக்கோர்கள் உரைக்கவறி
ந்து
அழைத்துரிமைத் திறம்நல்கி அகலாநண் பாயினான்.
14. சங்கோலம் இடும்பழனத் தறம்புடைசூழ் வாதலூர்
எங்கோவின் செய்கையறிந்து இயல்புடையார் எனநாடிப்
பொங்கோத வேலைநிலம் புரந்துபெரும் பகைதூரந்து
செங்கோலை முறைநடத்தும் செழுந்தலைமைத்திறம்நல்கி
15. தென்னவன் பிரமராயன் என்றருள் சிறந்தநாமம்
மன்னவர் மதிக்கநல்கி வையகம் உய்வதாக
மின்னவ மணிப்பூ னுடைவெண்மதி சவிகைதண்டு
பொன்னவிர் கவரிவேழம் அளித்தனன் பொருநைநாடன்
16. இந்திரச் செல்வம்போல இயைந்துள இன்பமெய்தி
மந்திரத் தலைமை பூண்ட வண்புகழ் வாதலூர்
தந்திரத் தொகுதி சூழ தாரகா கணங்களோடும்
அந்தரத் திழிந்து மண்மேல் அமர்ந்த வெண்மதிய
மொத்தார்
17. பெருங்கடகைநீதி பெருக்கியே தருக்கு நல்கி
இருங்கட கத்தோள் மேல்வைத் தீண்டருள் பூண்ட
கோவும்
கருங்கட நாகமெட்டும் காளமா நாகமெட்டும்
பரங்கெட உலகபாரம் பரித்தனர் திருத்தம் மிக்கார்
18. காதலித்தறஞ்செய் வோர்க்குக் கவசமும் கண்ணுமாகி
ஏதிலர்க் கிடும்பையாகி இறைஞ்சினர்க் கின்பமாகி
ஆதுலர்க் கண்ணையாகி அரனடிக் கன்புமிக்கார்
பூதலத் திறைவண்ணை பொதுவற நடத்துநாளில்

13. மாண்கன்றையேந்திய திருக்கரத்தையுடைய சிவபெருமானிடத்து அன்புகொண்டு மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து உலகின்கண் உள்ள வர்களெல்லாம் உய்யத் திருவாசகமாகிய அருட்பா பாடியருளும் திருவாதவூரடிகள் நற்குண நற்செய்கைகளை எல்லாம் பலகலைகளையுடைய தமிழைவளர்க்கும் அரிமர்த்தன பாண்டியன் அறிந்து அவரை அழைத்து உரிமைகள் சிலவற்றைக் கொடுத்து பிரியா நட்புடையவையினுள்.
14. சங்குகள் ஒலிக்கின்ற வயல்களும் தடாகங்களும் சூழப்பெற்ற திருவாதவூரிலே திருவவதாரஞ்செய்த நம்தலைவாது செய்கைகளை அறிந்து கடல்கூழ்ந்த பூமியைப் பாதுகாத்துச் செங்கோலைநடாத்தும் முதல் மந்திரிப்பதவியை அவருக்கு சொடுத்தான்.
15. தாமிரபர்ணிநதிபாயும் நாட்டையுடைய பாண்டியரசன் தென்னவன் பிரமராயன் என்றழைக்கப்படும் ஒருசிறப்புப் பெயரை மற்றை மன்னர்களும் மதிக்கும்வண்ணம் அளித்து ஒளிபொருந்திய இரத்திபுரணம் பீதாம்பரம் சந்திரன்போலும் வெண்கொற்றக்குடை முத்துச்சிவிகை, யானை முதலியவை கொடுத்து சன்மானித்தான்.
16. முதல்மந்திரியாகிய பெரும்புகழையுடைய திருவாதவூரடிகள் இந் திரசெல்வம் போலத் தமக்குக்கிடைத்த செல்வத்தினாலே இன்பங்களை அநுபவித்து நால்வகைச் சேனைகள்சூழ நடுநாயகமாக அரசசபையின்கண் இருத்தலால் நட்சத்திரங்களோடும் ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கிப் பூமியின் கண் வந்திருக்கும் வெண்மையான பூரணசந்திரனை ஒத்தனர்.
17. பெரியகங்கணமணிந்த தோள்கள் மேல் வைத்து அருளுடன் பரிபாலனம் செய்தபாண்டியமன்னனும், அட்டயானைகளும், அட்டமாநாகங்களும் தாம் மேற்கொண்ட பூபாரம் நீங்கத் திருவாதவூரடிகள் இராசநீதியை விளங்கச் செய்து அரசனுக்கும் மக்களுக்கும் மகிழ்ச்சி உண்டாக அரசு செய்தனர்.
18. சிவபெருமானையுடைய திருவடிகளுக்கன்புடைய திருவாதவூரடிகள் தரும் செய்பவர்களுக்கு கவசமும் கண்களுமாகியும், பகைவர்களுக்குத் துன்பமாகியும், வழிபடுகின்றவர்களுக்கு இன்பமாகியும் ஏழைகளுக்கு அன்னையாகியும் பாண்டிய மன்னனது ஆட்சியை சிறப்பாக நடத்தி வந்தார்.

19. பற்பல பொருளாயுள்ள பாசமும் அதனை மேவி உற்பவ பேதமான உடம்புயிர் ஒடுங்குமாறும் அற்புத புத்திமுத்தி அளித்தருளாலே மேலாம் தற்பரன் நடத்துமாறும் உணர்ந்தனர் சைவநூலின்
20. அவ்விய மனத்தினாலே அனைத்துந வங்கள்கூடி இவ்வுயிர் பிறந்துமீள இறந்திடும் என்றிரங்கி வெவ்வெளில் வருத்த முற்றார் மென்னிழல் விரும்புமா போல் நவ்வியும் மபூவுமேந்தும் நம்பனுக் கன்புமிக்கார்.
21. தீத்திற வினையினாலே சிறைப்படும் உயிரை எல்லாம் பார்த்தனர் உலகவாழ்வில் பயனிலை என்று தேர்ந்து கூத்தினர் தன்மைவேறு கோலம்வேறு ஆகுமாபோல் நீத்தனர் மனதில் முன்போல் நிகழ்த்தினர் வழுதிநீதி
22. வரமுடன் புவியில் தோன்றும் பறையவர்க் கிறைவர் உண்மை தருமுனர் வென்னும் நாலாம் சத்திநி பாதமெய்தி பரமவஞ் சேழுத்தும் ஒன்றும் பராபரம் உணர்த்தும் ஞான குருபரன் திருத்தாள் சென்று கூடுதல் வேண்டுமென்று
23. மற்கட விலங்கு தன்னால் வளங்கெழு விளவின்மேவு நற்கணி கொள்ள வேண்டி நயந்துகல் எறிவார் போலச் சற்குரு உளனோ என்று நாடுவார் தர்க்கம் எல்லாம் சொற்கலை ஞானசைவர் தம்முடன் சொல்லல் உற்றார்
24. வளங்கெழு புவியினுள்ள வாவியும் காவுமோடி விளங்கிசை வண்டு தண்தேன் மிகுமலர் தேடுமாபோல் உளங்கொள நிமலன்நன்னூல் ஒதினர் உண்மைஎல்லாம் அளந்தறி வுணர்ந்தநீரர் யாவரென்று ஆயுநாளில்

19. பற்பலபொருளாய் உள்ளபாசத்தையும், அப்பாசத்தால் பந்திக்கப் பட்டு பல்வகையான உடம்புகளோடு கூடி உயிர்கள் பிறந்திறக்கும் தன்மையையும், சிவபெருமான் திருவருளிலே பக்குவமான ஆன்மாக்களுக்கு முத்தியும் அல்லாதவர்க்கு தனுக்ரண புவனபோகங்களையும் கொடுக்குந் தன்மையினையும் திருவாதவூரர் அறிந்தனர்.
20. உயிரானது ஆசையுடைய மனம்காரணமாக பல உடம்புகளோடும் சேர்ந்து பிறந்து மீளிறுந்திடும் என்று திருவாதவூரடிகள் இரங்கி வெய்யிலில் வருந்தியவர் மரநிழலை விரும்புவதே போல மாணையும் மழுவையும் தாங்கும் சிவபெருமானிடத்துப் ப்பரன்புடையரானார்.
21. நினைகளினாலே உடம்பாகிய சிறையின்கண் அகப்பட்டு வருந்தும் உயிர்களை எல்லாம் திருவாதவூரடிகள் பாவத்து உலகவாழ்வில் ஒருபிரயோசனமும் இல்லை என்று தெளிந்தனர். கூத்தாடிகளது உண்மைத்தன்மை வேறு வேடம் வேறாயினால் போலத் தமது மனத்தினின்றும் ஆசையை நீக்கினர். ஆனால் பாண்டியனது இராசநீதியை முன்போலப் புறத்தே நடத்திவந்தனர்.
22. திருவருளினால் பூமியின் கண்வந்து அவதாரம் செய்த பிராமணோத் தமராகிய திருவாதவூரடிகள் உண்மைப் பொருளைத்தரும் மெய்யுணர்வின் காரியமாகிய நான்கு சத்தினிபாதங்களுள் இறுதிக் கண்ணதாகிய அததிவிர பக்குவத்தை அடைந்து ஐந்தெழுத்தும் ஒரே முத்தாம் பரம சிவத்தைப் போதிக்கும் ஞானசாரியது திருவடிகளை சென்றுசேருதல் வேண்டு மென்று நினைத்தார்.
23. விளாமரத்தின் கண்ணுள்ள நல்லபழங்களைப் பெற விரும்பி விளாமரத்தில் இருக்கும் குரங்கின்மேல் கல்லால் எறிபவர்போலத் திருவாதவூரடிகள் ஞானகுரு உண்டோ என்று ஆராய்பவராகித் தருக்கங்களை எல்லாம் கலைகளில்வல்ல ஞானசாரிர்களோடு பேசுவாராயினார்.
24. இசையினையுடைய வண்டு பூமியின் கணுள்ள தடாகங்களிலும் சோலைகளிலும் சென்று தேனுள்ளபூக்களைத் தேடுவதுபோல நல்ல சிவாகமங்களை ஒதி உணர்ந்த திருவாதவூரடிகள் மெய்ப்பொருளை அநுபூதியில் வைத்தறிந்த ஞானசாரியர் யாவரென்று ஆராயும் காலத்தில்

25. மேதகு வனிதையர் எங்கனும் வீசியகவரி அசைந்தெழ
மாதவ முனிவர்கள் அந்தணர் மாசறு கவிஞர் செறிந்திட
ஏதமில் மதிசூல புங்கவன் ஏர்கெழு மணிமுடி யின்திரள்
ஆதவன் மிசையெழ வந்தரி யாசனம்அதனில் இருந்தனன்
26. தாதகி மார்ப நெடும்புளி சார்தரும் ஆழ்கடலின்கரை
தீதில மாதூரகங்கொடு சீர்கெழு மாரியர் வந்தனர்
ஏதமிலாயது கண்டனம் யாமென வேதொழு தன்
பொடு
மேதினி காவுன் முன்சில மேதகு தூதர் விளம்பின
27. ஏவல் செய்வார்களில் இங்கிலரே பர்வானவர் என்றிகல்
மேவிய தூதரை வந்தினல் மீனவர்கோனும்மகிழ்ந்துபின்
வாவுநன் மாதூரகம் கொடுவாருமென உடலும் தனது
ஆவியுமாயரன் அன்புடையார்முக நாடிமொழிந்தனன்
28. மீனவர் கோன்மொழி யின்படி வேணியனேசர் இயைந்
தபின்
ஆனன சோதியு டன்புவி ஆள்பவன் வாசிகொளும் படி
வானவி மானமெனுந்திரு வாழ்வுள கோவில் புகுந்துதன்
ஈனமி லாநெறி வந்தபொன் ஏழெழு கோடி வழங்கினன்
29. விற்படை வெற்றி மடந்தையு மிக்க மலர்ந்திருவும் பயில்
மற்புய வெற்பினன் அங்கயல் வைத்த வலத்தன் வழங்கிய
பொற்பு மிகுந்த தனங்கொடு பொற்கவ னப் பரி
கொண்டிட
நற்பய ணத்தை முயன்றனர் நக்களை நெக்குணர்
கின்றவர்
30. மெய்த்தவர் உற்ற பெருந்துறைவித்தக ரைக்குறும்படி
இத்தகு நற்பொருள் கொண்டுநர் இப்படி யிற்செலும்
என்றலின்
அத்தகு புத்தி ஒழிந்துயிர் அற்புத முத்தி பெறும்படி
உய்த்துள் சக்தி யுடன்பொரு ஓத்தனன் உத்தம பஞ்
சவன்

25. மேன்மை பொருந்திய நடனங்களின் வீசுகின்ற சாமரங்கள் தாழ்ந்த தெழவும் முனிவர்களும், பிராமணர்களும், புலவர்களும் சூழ்ந்திருக்கவும் அழகிய இரத்தினமுடியாகிய சூரியன் உதயமாகவும் சந்திரகுல அரசனாகிய அரிமர்த்தனபாண்டியன் சிங்காசனத்தில் வீற்றிருந்தான்.
26. மேன்மை பொருந்திய சில தூதுவர் பாண்டியனுக்கு முன்வந்து வணங்கி எம்மரசனே! ஆரியதேச வர்த்தகர் ஆத்திமாலை அணிந்த சோழமன்னது நாட்டைச் சூழ்ந்த கடலின் கரையிலே நல்ல குதிரைகளைக் கொண்டுவந்தனர். நாம் கண்டேம் என்று விண்ணப்பம் செய்தனர்.
27. தூதுவர் கூறக்கேட்ட பாண்டியராசனும் நம்பணி செய்பவர்களுள் இவர்களே அன்புள்ளவர்களென்று மகிழ்ந்து, தனது உடம்பும் உயிருமாகி, சிவபத்திமானுமாகிய திருவாதலூரடிகளது முகத்தைப் பார்த்து தாவுகின்ற குதிரைகளை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு வாரும் என்று கூறினான்.
28. பாண்டியராசனது சொல்லின் வண்ணம் சிவபெருமானது அன்பராகிய திருவாதலூரடிகள் உடன்பட்ட பின்னர் அரசன் முகமலர்ச்சியோடு குதிரைவாங்கும் பொருட்டு திருமகள் வாழும் திரவிய சாலையுள்புகுந்து தருமநெறியால் ஈட்டிய திரவியத்தில் நாற்பத் தொன்பது கோடி பொன்னைக் கொடுத்தனன்.
29. சிவபெருமானை மனம்நெக்கு நெக்குருகித்தியானிக்கும் திருவாதலூரடிகள் விற்படையும் வீரலக்குமியும் மகாலக்குமியும் வசிக்கும் மல்யுத்தம் செய்யும் புயங்களுடையவனும், மீனக்கொடியை உடையவனுமாகிய பாண்டியன் கொடுத்த திரவியத்தைக் கொண்டு குதிரைகளை வாங்கும் பொருட்டு நல்லபயணம் சென்றனர்.
30. மெய்ம்மையாகிய பெரியோர்கள் வாழும் திருப்பெருந்துறையிலே ஞானதேசிகரை அடையுற்படி நல்லபொன்னைக் கையிலே கொண்டு நீர் இந்நெறியானே செல்லுமென்று திருவாதலூரடிகளைச் செலுத்துதலினால் ஆன்மாவைப் பரமுத்திபெறும்படி செலுத்தும் பிரேக சக்திக்கு பாண்டியன் உலமை ஆனான்.

31. பற்றிலர் பெற்ற சிவன்கழல் பற்றின ரைக்கலை வண்
தமிழ்
உற்ற மலைக்கிறை வன்தனை ஒக்கமதித்தருள் கொண்டலை
விற்றுவ சத்தன் நெடும்படை மிக்க புலிக்கொடி
யன்படை
மற்றுள கொற்றவர் தம்படை வர்க்கமும் முற்கொடு
எழுந்தன
32. உக்கிரக நச்சுர கங்களின் உச்சிபனிப்ப அசைந்தடி
வைக்கும் உரத்தன வெங்கய மைக்கரி ஒக்கமனிந்தன
பக்கமும் முற்பிற குந்துடி பற்பல கொட்டஇயங்கு வ
தக்க மனத்தில் விரைந்துள தத்துபரித்திரள் வந்தன
33. கொங்கணர் கலிங்கரொடு கொங்கர் துளநாடர்
சிங்களர்கள் ஒட்டியர் தெலுங்கரொடு சீனர்
தங்குதிறல் மாளவர் மலாடர்தமில் ஒன்றாய்
எங்கணு மிடைந்தவர்கள் எண்ணமுடி வில்லார்
34. இத்திறம் எழுந்தபடை எங்கணு நெருங்கத்
தத்துபரி மீதுள தமிழ்க்கவிஞர் குழச்
சித்திர மடந்தையர் திரண்டிரு மருங்கும்
மொய்த்துவர வீணைகுழல் முன்னரிசை கொள்ள.
35. கட்டுமள கத்தினர் கனத்துள தனத்தார்
பட்டுடை மருங்கினர் பனிக்கவரி வீச
வட்டமதி வெண்குடை வயங்கமுர செங்கும்
கொட்டவுயர் காளமொடு கோடுகள் கறங்க.
36. மிண்டியுள பாடகர் வியந்துகர வாரம்
கொண்டுபுடை குழளழில் சேர்குழலர் பாடத்
தண்தரள மல்கிய தனிச்சிவிகை மேல்கொண்டு
எண்டிசை மிகப்புக்கழ் கயற் கொடி இலங்க

31. மெய்ஞானிகள் பெற்ற சிவபிரமமானுடைய திருவடிக்களைப் பற்றி எனவரும் கலைகளையுடைய தமிழ் மொழி விளங்கும் பொதிய மலைக்கு தலைவனாகிய பாண்டியன் நன்குமதித்த திருவாதவூரடிகளை விற்கொடியையுடைய சேரனது படைகளும் புலிக்கொடியையுடைய சோழனது படைகளும் சூழ்ந்து சென்றன.

32. கொடிய நஞ்சையுடைய ஆதிசேடன் முதலிய பாம்புகளின் முடிகள் நடுங்கக் கால்களை வைக்கும் யானைகள் மலைக்களைப்போல நிறைந்தன. உடுக்கைகள் இயம்பப் பக்கங்களிலும் முன்னரும் பின்னரும் மனோகதியைப் போல விரைந்து செல்வனவாகிய குதிரைக்கூட்டங்கள் சென்றன.

33. கொங்கனர்களும் கலிங்கர்களும் கொங்கர்களும் துளுவர்களும், சிங்களவர்களும், ஒட்டியர்களும் தெலுங்கர்களும், சீனர்களும் மலாடர்களும் சேர்ந்து சென்றவீரர் எண்ணில் அடங்கார்.

34. இவ்வண்ணம் எழுந்த சேனைகள் எவ்விடத்தும் நெருங்கவும் குதிரைமேல் இருந்த புலவர்கள் சூழவும், அழகிய நடனமகளிர் இருமருங்கினும் வரவும், யாழ்களும் குழல்களும் ஒலிக்கவும்.

35. முடிக்கப்பட்ட கூந்தலையுடையவரும், கனத்த தனக்களையுடையவரும், பட்டாடை உடுத்தவருமாகிய நடனமகளிர் சாமரங்களை வீசவும் பூரணசந்திரன் போலும் வெண்கொற்றக் குடை விளங்கவும், பேரிகைகள், சிறு சின்னங்களோடு சங்குகள் ஒலிக்கவும்.

36. நெருங்கியுள்ள பாடகர் கைகொட்டித் துதித்துப் பக்கத்தே சூழவும், அழகிய கூந்தலையுடைய விறலிகள் பாடவும், ஒப்பற்ற முத்துச்சிவிகையின் மேலே எட்டுத்திக்கினரும் புகழும் பாண்டியனது மீனக் கொடியானது விளங்கவும்.

37. மங்கல தினத்தினெடு மாளிகை அகன்றே
துங்கமணி அக்கையணி சொக்கரை வணங்கி
அங்குவிடை பெற்றுமறை அந்தணரில் மிக்கார்
திங்கள்மர பிற்குரிசில் கோயிலுழை சென்றார்
38. சென்றுதமிழ் டாறனருள் பெற்றெழில் சிறக்கும்
வென்றிவள வன்புவியில் மேன்மைகொடு செல்வார்
குன்றனைய மாடமொடு கோபுரம் நெருங்கும்
நன்றிமது ரைப்பதியை நன்கொடு கடந்தார்.
39. நெடுங்குட திசைக்கடல் நிறைந்தொலி சிறந்தே
உடைந்துதய நற்றிசையில் உற்றுவரு மாபோல்
மிடைந்தபதி யும்கடமும் வெற்புமிவை எல்லாம்
கடந்துவதி சென்றுபல காவத மகன்றார்.
40. என்றுமுள பொன்றுமுடல் என்னும் நகர்தோறும்
சென்றவழி மாறியொரு தெய்வவழி செல்வார்
நன்றியுள முத்திபெற நம்பர்தம தன்பால்
அன்றுயர் பெருந்துறை அடைந்தபடி சொல்வாம்

திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம்

1. பழமறை முழுதுணர் அந்தணர் பலர்தொழ நடமுயல்
கின்றவர்
மழுவுழை கரமிசை கொண்டிட மருவிய கவுரி மகிழ்ந்திட
விழைதகு மிரசித பொங்கொளி விடுமுயர் கயிலை
விலங்கலின்
அழகுறு தபனிய மண்டப மதனிடை அருள்கொடிருந்
தனர்
2. மதுமலர் கரமிசை கொண்டுநின் வழிவழி அடியவர்
என்றுதம்
முதுமறை தெரிய மொழிந்தெதிர் முறைமுறை முனி
வர் வணங்கினர்
இதுபரன் அருளை வழங்குவ தெனஅரிபிரமர் எழுந்து
நம்
பதநிலை பெறவருள் என்றிரு பரிபுர கழல்கள் பணிந்
தனர்.

37. அந்தணர்களுள்ளே சிறந்தவராகிய திருவாதவூரர் ஒருகபதினத் திலே தமது திருமாளிகையை விட்டகன்று திருவாலவாயின்கட் சென்று உருத்திராக்கமணியையும் எலும்பையும்ணிந்த சொக்க நாதசுவாமியை வணங்கி சந்திரகுலத்தரசனாகிய அரிமர்தன பாண்டியனது மாளிகையின்கட் சென்றார்.

38. அவர் பாண்டியது அருட்பிரசாதம் பெற்று வெற்றியையுடைய சோழனது நாட்டின் கண்ணே பெருமையோடு செல்பவராகி மாடங்களோடு கோபுரங்கள் உள்ள நல்ல மதுரையை நீங்கினார்

39. நெடிய மேற்றிசைக் கடலானது நீர்நிறைந்து அணைஉடைந்து கிழக்குத்திசை நோக்கி வருவதுபோல திருவாதவூரர் பல ஊர்களையும் காடுகளையும் கடந்து பல காததூரம் போனார்.

40. பிறந்திறக்கும் உடம்பாகிய நகரங்கள் தோறும் சென்றவழி தப்பி ஒப்பற்ற தெய்வவழியில் செல்பவராகிய திருவாதவூரர் பரமுத்தி பெறும் பொருட்டு சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பெருந்துறையை அடைந்த வரலாற்றைக் கூறுவாம்.

திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம்

1. பழைய வேதங்களை ஒதியுணர்ந்த தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் வணங்கக் கனகசபையிலே நடனம் செய்தருளும் சிவபெருமானானவர், மழுவ வையும் யானையும் திருக்கரத்திற்கொண்டு உமையம்மை திருவுளம் மகிழ்நிற்ப விரும்பத்தகும் வெள்ளியமான கைலாசமலையின்கண்ணே அழகிய செம்பொற்கோயிலின் கண் உள்ள சிங்காசனத்தின் மீது ஆன்மாக்கள் மீதுள்ள திருவருவினாலே உருவத்திருமேனி கொண்டு வீற்றிருந்தருளினார்.

2. முனிவர்கள் நறுமலர்களைக் கையிற்கொண்டு அடியெங்கள் தேவ ரீருக்குப் பரம்பரையாக அடியவர் என்று விண்ணப்பம் செய்து அருச்சித்து வேதங்களைப் பாராயணம் செய்து வணங்கினர். பிரமா விஷ்ணு என்னுமிருவரும் சிவபெருமான் திருவருள் செய்தற்கு இதுவே சமயமென்று எழுந்து நம்பதவிகள் நிலைபெறத் தேவரீர் திருவருள் செய்யுமென்று சிலம்புகள் அணிந்திருந்த திருவடிகளை வணங்கினர்.

3. பரவரு மணிகள் விளங்கிய பணவர வணியரன் அங்கமும்
மருவிய தரள வடந்திகழ் மதிநுதல் மலைமகள் அங்கமும்
இரவியும் மதியு மிருந்தென எதிரெதிர் இலகுதல்
கண்டனர்
அரகர சிவசிவ என்றுளம் அயர்வுற அழுதனர் அன்பினர்
4. அடியொழி மரமென நொந்துபின் அவரியில் விழுவ
தொழிந்துநின்
உடனுறை பெருமை வழங்குவ துளதுகொல் எனநீனை
நெஞ்சொடு
மடலவிழ் கடிமழ் ஐந்தரு மலர்பல முறைமுறை
சிந்திமுன்
இடமி தெனமகிழ் இந்திரன் இமையவர் எவரும்
இறைஞ்சினர்
5. திண்திறல் மிகுஞ்சரிகை யுந்திகழ் பிரப்பும்
கொண்டருகு நின்றுகுரு நந்தியருள் கூரப்
புண்டரிக மாதுபுவி மங்கையெழில் சிங்கா
அண்டர்மட வார்களுல கண்ணபுறம் மன்ன
6. துன்னுபல பூதர்கண நாதர்புடை சூழக்
கின்னரர்கள் கந்தருவர் கீதவ்சை பாட
மின்னுமுடி மன்னுநதி வீசுதிரை நன்னீர்
என்ன ஒளிர் சாமரை எழுந்தழகு செய்ய
7. இந்தவள மல்குசபை இன்னல்கெட மன்னும்
தந்தைமணி மன்றிலுறை தாண்டவ பதத்தோன்
செந்தமிழில் வந்தசிவ ஞானவமுது உண்டாம்
அந்தமில் அருட்கடலை ஆண்டருள வேண்டி.
8. மைத்தகடல் மண்ணவர்கள் தம்முருவில் வம்மென்று
அத்தகைய பத்தர்கண நாதரை அழைத்தே
சித்திதரு தேசிக சிறந்தவடி வங்கொண்டு
உத்தம நெடுங்கயிலை ஓங்கலது நீங்கி

3. இரத்தினம் விளங்கும் படத்தையுடைய பாம்பை அணிந்தசிவ பெருமானது திருமேனியும். முத்துவடம் விளங்கும் மதிபோலும் நெற்றியையுடைய உமையம்மையினது திருமேனியும், சூரியனும் சந்திரனும் ஒருங்கியைந்திருப்பது போல விளங்குதலைக் கண்ட பக்தர்கள் அரகர சிவசிவ என்று சொல்லி அழுதனர்.
4. நல்ல சமயமென்று மனமகிழும் இத்திரன் முதலிய தேவர்கள் அடியற்ற மரம்போல இப்போக பூமியினின்றும் கன்ம பூமியில் வீழாது தேவரீரோடிருக்கும் பதமுத்தியை அருள வேண்டுமென நினைந்து நறுமணம் கமழும் பஞ்சதருக்களின் மலர்களைச் சொரிந்து வணங்கினார்கள்.
5. திருநந்திதேவர் திண்ணிய வலிமையுடைய வாழையும் பொந்தகடு விளங்கும் பிரம்பையும் திருக்கரங்களில் கொண்டு திருமருங்கில் நின்று சந்நிதியை அடைந்தோர்க்குத் திருவருள் பாவிக்கவும், இலக்குமியும் பூமாதேவியும் அழகுள்ள தேவமகளிரும் உலகமாதா வாகிய உமையம்மைக்கருகே நிற்சவும்.
6. பலபூதகண்திபர்கள் பக்கத்தேகுழவும், கின்னரர்களும் கந்தருவர் களும் சாமவேதகீத இசைகளைப் பாடவும். சடாமுடியில் உள்ள கங்காநதிவிகம் அலைகளைப்போல வெண்சாமரைகள் விசிச்சபையை அலங்கரிக்கவும்.
7. வளங்கள் விளங்குகின்ற சபையின்கண்ணே உயிர்களது பிறவித் துன்பம் நீங்கும்பொருட்டு அருளும் பரமபிதாவும், அழகிய கணகசபையின் கண்ணே நடனம் செய்பவருமாகிய சிவபெரு மான் சிவஞானமாகிய அமுதத்தைத் செந்தமிழில் உண்டாக்கும் அருட்சடலாகிய திருவாதவூரடிகளை அடிமை கொண்டருள் விரும்பினார்.
8. கணநாதர்களைக் கரிய கடல்குழந்த மண்ணுலக வாசிகளாகிய மனிதராக வாருங்கள் என்று பணித்து உயிர்களுக்கு முத்தி கொடுக்கும் ஞானதேசிக திருமேனி கொண்டு, முதன்மை வாய் ந்த தாகிய உயர்ந்த கைலாசமலையை விட்டு நீங்கினார்.

10. வெம்பிறவி வேலைதனில் வீழ்பவர்கள் எல்லாம்
நம்புசிவ நாமமெனும் நற்புணை பிடித்தால்
எம்பரன் அருட்கரையில் ஏறுதுறை யாமால்
அம்புளி மொழிந்துள பெருந்துறை அதன்பேர்,
9. கொன்னெறுழி தன்னுருவு கொண்டொருவர் தேடும்
பொன்னடி எனுஞ்சலச மண்மிசைப் பொருந்த
பன்னுமறை வல்லவர் பரிந்தழல் வளர்ப்பார்
மன்னுமொரு தெய்வீக வளம்பதியில் வந்தார்
11. ஈனமில் பெருந்துறை எனும்பதியின் ஞாங்கர்
கானமிகு புன்னைவளர் கந்தமுள சந்தம்
வானமுயர் சண்பக மரந்திகழ் நரந்தம்
தேனின முரன்றெழு செருந்திகள் பொருந்தி
12. கோடுகவி னும்பெரிய கோங்குமிக ஓங்கும்
பாடல நெடும்பலவு பைங்கமுகு தெங்கு
நீடளி இரைத்தெழு நிரைக்குரவு சூதம்
ஏடவிழ் செழுங்கவிர் இலஞ்சிகள் மலிந்து.
13. மாக்கவின் மிகும்கலப மஞ்சைசிறை அன்னம்
கூக்குரல் செய்யும்கரிய கோகிலம் நெருங்க
மீக்குலவு மந்தியினம் உந்துதொறும் மேன்மேல்
ஆர்க்குளீமிறு எங்கணும் அடர்ந்திசை தொடங்க
14. வீழ்ந்தநற வத்துளி விழிப்புனல தாகச்
சூழ்ந்துமுரல் வண்டினி இசை தோத்திரம தாகச்
தாழ்ந்துமலர் ஏந்தியிறை தந்திருமுன் நின்றே
வாழ்ந்துருகு மன்பரென மன்னுமொரு பூங்கா

9. பன்றியினது வடிவம் கொண்டு திருமால் தேடிய றிதற்கரிய பொன் போலும் திருவடித் தாமரைகள் பூமியில் பொருந்த நடந்தருளி, வேதங்களில் வல்லவரும், அன்புடன் அக்கிவி வளர்ப்பவருமாகிய அந்தணர்வாழும் தெய்வத் தன்மை பொருந்திய திருப்பதியின் கண் வந்தார்.

10. பிறவியாகிய சடலில் வீழ்ந்த தழுந்துகின்றவர்களெல்லாம் மெய் ஞானிகள் நம்புகின்ற ஐந்தெழுத்து என்னும் தெய்வத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டால் சிவபெருமானது திருவருளால் வரும் முத்திக் கரையில் ஏறுமீடமாயிருப்பதனால் திருப்பெருந்துறை என்பது அத்திருப்பதியின் பெயராகும்.

11. குற்றமற்ற திருப்பெருந்துறை என்னும் தலத்தின் கண்ணே, வரச்சீர மிகுந்த புண்ணைமரங்களும், சந்தனமரங்களும் ஆகாயத்தின்கண் உயர்ந்த சண்பகமரங்களும் நாரத்தைகளும் வண்டுகள் ஒலித் தெழுகின்ற செருந்திமரங்களும் பொருந்தி நின்றன.

12. கொம்பர்கள் விளங்கும் பெரிய கோங்கமரங்களும், உயர்ந்த பாதிரி மரங்களும், நெடியபலா மரங்களும், சமுசுகளும், தெண்ணைகளும் வண்டுகள் ஒலித்தெழும் குராமரங்களும், செழுமையாகிய முருக்குகளும், மகிழமரங்களும் நிறைந்துள்ளன.

13. நீலநிறம் பொருந்திய அழகிய தோகையினுடைய மயில்களும் சிற குகையுடைய அன்னங்களும், கரியகுயில்களும் நெருங்கவும் மரங் களில் இருந்து குரங்குகள் பாயும் தோறும் எழுந்து சப்திக்கும் ண்டுகள் எவ்விடங்களிலும் பரந்து இராகங்களைப் பாடும்படி தொடங்கவும்.

14. பூங்கொத்துகளினின்றும் வீழ்ந்த தேன்துளிகள் கண்ணீராகவும், அவைகளைச் சூழ்ந்து சப்திக்கும் வண்டுகளின் ஓசை தோத்திரமாகவும் மலர்களைத் தாங்கிப்பணிந்து சிவசந்நிதியினின்று பெருவாழ்வு பெற்றுருகும் சிவபக்தர்களைப் போல ஒரு பூஞ்சோலை இருந்தது.

15. வாய்த்தவள மிவ்வகை வயங்குமதன் நாப்பண்
ஏத்தகு தவச்சினைகள் எங்கணும் நெருங்க
மீத்திகழ் அறக்குழை தழைத்துமிளிர் மெய்ம்மை
பூத்தறிஞர் போன்றெழில் பொருந்துமோர் குருந்தம்
16. ஆர்வமுடன் வந்தினம் அகப்பட அழைக்கும்
பார்வையென மாந்தர்படி வங்கொடு நடந்தார்
ஏர்வரு குருந்தமொடு இலங்குமுயர் காவில்
சேர்குவ மெனத்திரு வுளத்தருள் சிறந்து.
17. வந்துதிகழ் தொண்டர்புடை சூழமகிழ் வெய்திக்
கொந்தலர் மலர்பொலி குருந்தடி பொருந்தி
அந்தமுதல் இல்லவர் அருள்தமிழ் உரைப்பார்
பந்தமறும் எல்லையது பார்த்தினி திருந்தார்
18. பொங்குபுனல் யாறுபல போய்விழு கடற்போல்
எங்குமுள நல்லுயிர்கள் எய்தும் ஒளியாகும்
திங்களணி வேணியர் இருப்ப அடிசேரும்
துங்கமறை யாளர்பலர் துன்னுநெறி சென்றார்.
19. செம்மனத்து வாதலூர்ச் செல்வர் தமைப் புல்லாத
பொய்மயக்கம் தரும்பாசம் போலமலர்ந் தனபூவை
எம்மயக்கும் ஒழிப்பவருக்கு இனிப்பிறவிஇல்லை எனக்
கைம்மறிக்கும் அவர்போல மலர்ந்தன அங்குளகாந்தள்
20. விற்காட்டும் கரத்துமதன் அம்பாகி வெம்பிறவி
யிற்காட்டி யாவரையும் ஆகுலம்செய் எம்பாவம்
நிற்காட்டி ஒழிப்பவர்யார் நியருள்க எமக்கென்று
பற்காட்டி நிற்பவர்போல் மலர்ந்தனமென் பனிமுல்லை

15. அதன் மத்தியிலே தவமாகிய கிளைகள் எவ்விடத்தும் நெருங்க மேலாகவிளங்கும் தருமமாகிய இலைகள் பொருந்தி மெஞ்ஞானமாகிய பூக்கள் பூத்து, அறிஞர்களை ஒத்து ஒரு குருந்தமரம் நிற்கிறது.

16. விருப்புடன் வந்து தன்னினம் அகப்படுப்படி அழைக்கும் பார்வை மிருகத்தைப் போலத் திருவாதவூரடிகளை அடிமைகொள்ளும் பொருட்டு மானுடவடிவம் கொண்டுவந்த சிவபெருமான் குருந்தமரத்துடன் விளங்கும் பூஞ்சோலையில் சென்று சேர்வோம் என நினைத்தார்.

17. சிவபெருமான் திருத்தொண்டர்கள் மனம்மகிழ்ந்து தம்பக்கத்தே குழுவந்து கொத்துக்களில் மலர்ந்த பூக்களினால் பொலியும் குருந்தமரத்தின் அடியை அடைந்து, திருவாசகத்தைப் பாடி அருளும் திருவாதவூரடிகளது பாசம் நீங்கும் காலவல்லையை நோக்கி இருந்தருளினார்.

18. அதிகநீரையுடைய ஆறுகள் போய்விழுகின்ற கடல்போல உலகெங்குமுள்ள பக்குவான்மாக்கள் சென்றுசேரும் ஒளிவடிவாகிய சந்திரனை அணிந்த சடையையுடைய சிவபெருமான் வீற்றிருப்ப, அவருடைய திருவடிகளை அடையப் பெறும் திருவாதவூரடிகள் பலரும் போக்குவரவு செய்யும் வழியின்கண் போனார்.

19. அருட்செல்வராகிய திருவாதவூரடிகளைப் பந்தியாத மயக்கத்தை விளைவிக்கும் பாசங்களைப்போல காயாக்களின் கரியபூக்கள் மலர்ந்தன எவ்வகை மயக்கங்களையும் நீக்கியருளும் அடிகளுக்கு இனிப்பிறவி இல்லை என்று கையமைத்துக்காட்டுபவரைப்போல காந்தள் மலர்ந்தன.

20. மன்மதன் தனது வில்லில்வைத்து விடும் புஷ்பபாணங்களாகி ஆடவரையும் மகளிரையும் பிறவியைத்தரும் இல்ஹத்தில் இட்டு வருத்தும் எம்பாவத்தை தேவநீரே நீக்கியருள வேண்டும் என முல்லைகள் மலர்ந்தன.

21. பொற்புடைய தமிழ்பாடும் புண்ணியரெப் பொருளீ
னுமாம்
சிற்பரன் உண்மையில் விழிக்கும் திருநயனம் சேர்த
லிலால்
நிற்பதுவாம் பிறவியிது என்றிரங்கி நீள்மரங்கள்
கற்பனையை உணர்ந்து மலர்க் கண்ணீர்கள் பொலிந்
தனவால்
22. முன்னைவினைப் பெருங்காடு மூடுறஐப் புலவேடர்
துன்னியலைத் திடர்செய்யும் துன்பவழி செல்லாமல்
உன்னருநற் சிவஞான உபதேசம் தமிழ்செய்வார்
இன்னவகைத் துளகானம் எய்தியவந் நெறிநீங்கி
23. விரிந்தகட லுக்கிடை விழுந்திடர் உழந்தே
திரிந்தவர் நயந்துகரை சென்றனுகு மாபேல்
வருந்தவுழல் வித்தவினை ஒத்தருள் வசத்தால்
அருந்தவர் பெருந்துறை மருங்கினில் அணைந்தர்.
24. இந்தவுல கஞ்சிவன் இருக்குபுல காசுச்
சிந்தையருள் கொண்டு திருவாசகம் உரைப்பார்
பந்தமற அந்தமில் பரங்குறுக என்றே
வந்துள பெருந்துறையின் வண்மையுரை செய்வாம்.
25. மாத்தியர் குலத்தலைவர் வன்பிறவி எவ்வம்
தீர்த்துலக ஐயர்அருள் செயுமிடம் என்றே
தோத்திரமு ரைத்துமிசை வந்துசுரர் சிந்தும்
பூத்திரள் உதிர்ந்தவகை போன்றதலர் பொங்கர்.
26. பேறறிந்து தவமுயல்வோம் என்று பெருந்துறைநாடி
ஆறியங்கி இளைக்குமவர்க்கு அளிக்களதிர் நிற்பவர்போல்
கூறுமின்ப நிழல்செய்து குறையாத பக்தியுடன்
நீறணிந்து சேரறேந்தி நின்றனதுன் றியகைதை

21. அழகிய திருவாசகத்தைப் பாடியருளும் திருவாதவூரடிகள் சிவ பெருமானது திருக்கண் நோக்கம் பெற்ற விசேடத்தினால் எம் முடைய இப்பிறவிமுத்திக்கருகதை அற்றது என்னும் ஆகாவிதியை அறிந்தும் நெடியமரங்கள் மலர்களாகிய கண்களினின்றும் தேனாகிய நீரைப் பொலிந்தன.

22. நம்மால் நினைத்தற்குமரிய சிவஞான போதத்தை திருவாசகமாகப் பாடியருளும் திருவாதவூரடிகள் இருவினையாகிய காடுமூட ஐம் புலன்களாகிய வேட்டுவர் பலதுன்பங்களைச் செய்யும் பிறவியின் கண் செல்லும் அந்நெறியை விட்டுநீங்கினார்.

23. பரந்தகடலில் விழுந்து துன்பத்தை அநுபவித்தவர் கரையை விரும்பி அடையுமாறு போல திருவாதவூரடிகள் தமதிருவினைகளும் திருவருள் வாயிலாக தம்முள் ஒத்துவரப் பெறுதலான் திருப் பெருந்துறையின் பக்கலாகவந்தார்.

24. திருவுளத்தில் உள்ள சுருணையினால் திருவாசகம் பாடியருளும் திருவாதவூரர் பாசமகன்று பரமுத்தி பெறவேண்டுமென விரும்பி இப்பூலோகம் சிவலோகமாகச் சிவபெருமான் எழுந்தருளி இருக்கப்பெற்ற திருப்பெருந்துறையின் வளத்தைச் சொல்வாம்.

25. அமாத்தியகுல முதல்வராகிய திருவாதவூரடிகளது பிறவித்துன்பத்தை ஒழித்து சிவபெருமான் திருவருள் செய்யிடம் என்றுகருதித் தேவர்கள் ஆகாயத்தில் வந்து நின்று தோத்திரம்செய்து சொரியும் பூக்கள் விழுந்து கிடந்ததை ஒத்தது பூஞ்சோலை.

26. பெறற் பாலதின்தென்றறிந்து தவம் செய்வோம் என்று திருப் பெருந்துறையை நோக்கிவழிநடந்து மெலியும் திருவாதவூரடிகளை உபசரிக்கும்படி நிற்கும் அடியவரைப்போல நெருங்கியதாழைகள் இன்பம் பொருந்திய நிழலைச்செய்து நிறைந்தபக்தியுடனே நீற்றை அணிந்து சேற்றறைத்தாங்கி நின்றன.

27. நிலந்தனில்வந்து ஒருகுருந்த நீழலிலே எவ்வுலகும்
கலந்தபொருள் இருந்தபடி கண்டுமனம் களிப்பெய்தி
துலங்கியதம் கண்ணீரும் சொரிந்துகரம் குவித்துமுகம்
மலர்ந்தபெருந் தவர்போல மலர்ந்தன புண்டரிகங்கள்

28. ஆன்றபயன் பிறர்நுகர அகத்தினிமை உளதாகத்
தோன்றியநல் அறிவினர்போல் துவன்றிஎழுந் தனகன்
ஏன்றகுல மாதர்தமது இறைவர்முகம் நாடிலவர்
வான்றகைய நிலையென்ன வளைந்துவிளைந் தனசெந்நெல்

29. முலைக்கிரியும் கருங்கூந்தல் மொய்வனமும் அரணுகக்
கொலைப்புருவ வெஞ்சாபம் குனித்து விழிக்கணை ஏவி
நிலைப்படுநற் பொருள்தேட நினைந்துதவ நீள்நெறியில்
தலைப்படுவார் தமைவருத்தும் தன்மையினர் வயன்மாதர்

30. இன்னவகை மன்னிவளர் காவுமஎழில் மேவும்
கன்னல்வய லுந்திகழ்தல் கண்டுவகை கொண்டே
இன்னலுட லம்பெற இனிப்புவியில் வாரா
மன்னவர் பெருந்துறை வளம்பதியில் வந்தார்

31. மாதவர் மிகும்பதி புகுந்துழி மருங்கே
நாதனுறை தண்டலையில் நன்குபுனை தொண்டர்
ஓதுறு சிவாகம ஒலிப்பொலிவு கேளா
யாதிஃது அறிந்துரைமின் ஏவலர்கள் என்றார்

32. சென்றவர்கள் வந்து சிவ பத்தர்பலர் சூழக்
கொன்றைமுடி வைத்தகுண வெற்பைநிகர் ஓப்பார்
நின்றதொர் குருந்தமர நீழலில் இருந்தார்
என்றலும் மகிழ்ந்தனர் இனிப்பிறவி இல்லார்

27. எல்லா உலகங்களிலும் மணியும் ஒளியும் போலவிளங்கும் சிவ பெருமான் நிலவுகத்தின் கண்வந்து திருப்பெருந்துறையில் ஒரு குருந்தமரநிழலில் எழுந்தருளியமையை கண்டு மனம் பகிழ்ந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்து கைகுவித்து முகமலர்ச்சியடைந்த தபோதனரைப் போல தடாகங்களில் உள்ளதாமரைகள் மலர்ந்தன

28. தம்பிரயோசனங்களைப் பிறர் அனுபவிக்க மனத்திக்கண் மகிழ்ச்சி தோன்றப் பெறும் அறிவுடைய மேன்மக்களைப் போலக் கரும்புகள் மதர்த்து வளர்ந்தன, குலமகளிர் தம் காதலர் தம்முக்கத்தை நோக்கியபோது நாணி ஒல்கும் பெருந்தகைமை போல செந்நெற்கள் விளைந்து தலைவணங்கின.

29. முலையாகிய மலையும் கரியகூந்தலாகியகாரும் அரணாகப் புருவமாகிய கொடியவில்லை வளைத்துக் கண்ணாகிய அம்பைத் தொடுத்துச் செலுத்திக்காமயுத்தம்செய்து நல்லமுத்தியைத் தேடும்படிதவமாகிய நெறிக்கண் ஒழுகும் முனிவர்களையும் தம்மாட்டு அழைக்கும் அழகை உடையவர் வயன்மாதர்.

30. இத்தன்மையான சோலையும் அழகிய கரும்புகளையுடைய வயலும் விளங்குதலைக் கண்டு மகிழ்த்து துன்பமாகிய உடம்பை எடுத்தற் பொருட்டு இனிப்பூமியின்கண் பிறவாத திருவாதலூரடிகள் திருப்பெருந்துறையாகிய வளவிய சிவதலத்தில் வந்து சேர்ந்தார்.

31. அவர் தபோதனர் வாழும் அப்பதியின்கட் சென்றபோது பக்கத்தில் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் பூஞ்சோலையில் திருத்தொண்டர்கள் ஓதுகின்ற சிவாகமத்தினது ஒலியைக்கேட்டு ஏவலாளர்களே! இவ்வொலியாது என அறிந்து சொல்லுங்கள் என்று பணித்தருளினார்.

32. ஏவலாளர்கள் சென்று வந்து சிவனடியார்பலர் சூழ்ந்து சேவிக்கக் கொன்றை மாலையைத் திருமுடியில் தரித்த சிவபெருமானைப் போன்ற ஒருசிவயோகியார் அங்கே நிற்கின்ற குருந்தமரநிழலில் வீற்றிருக்கிறார் என்று கூறுதலும் இனிப்பிறவாத திருவாதலூரடிகள் ஆனந்தம் அடைந்தார்.

33. ஏவலர் உரைத்தமொழி கேட்டரனை எய்தும்
ஆவலொடு காவினை அணைந்து அகம் மலர்ந்து
மேவிய மணிச்சிவிகை விட்டினி திழிந்தே
தேவர்பர வும்பரமர் தெய்வசபை கண்டார்
34. அண்டமெல்லாம் கடந்தபொருள் பகருநூலின்
அளவுரைப்பார் தெளிந்தயர்வார் ஆய்வாராகித்
தொண்டுபடுமடியார்கள் நூற்றொன்பால்மேல்
தொண்ணூற்றொன்பான் என்னும் தொகுதிசூழ
ஒண்டொடிபங் கினனிருப்ப விருப்பால் எய்தி
உடனுரைத்துச் சிவஞான முணர்வார் அன்பு
மண்டிய நெஞ்சினில் வணங்கி வணங்கார்போல
மந்திரியாம் மேன்மையுடன் வந்துநின்றார்
35. உருத்திரநற் றிருமணியை இலங்குகாதிற் றொண்சிரத்தில்
கந்தரத்தில் ஒளிகொள் மார்பில்
கரத்திலணிந் திலகுதிரு முண்டம் அங்கிக்கண்கரந்த
நன்னுதல்மேல் கவினச்சார்த்தி
திருத்திகழும் வேதியனார் அம்பொன் மேனி
திகழ்வதுகண்டு அகமகிழ்வார் செங்கமீது
பொருத்தமுறும் புத்தகமேது ஐயா என்னப்
பொய்மையிலாச் சிவஞான போதம் என்றார்.
36. என்றலுமே சிவமேது ஞானமேதிங் கிலங்கியிடும்
போதமேதியம்பு வீரேல்
அன்றுவட நீழலில்வந் திருந்தார் நீரே
அடியேனும் உமக்கடிமை யாவேன்என்ன
நின்றசிவம் ஒன்றனைத் தேர்தல்ஞானம்
நிகழ்போதம் தேர்ந்ததனை தெளிதலாமென்று
ஒன்றியநற் பொருள்வினவி நிற்பார் சிந்தை
உருகும்வகை உரைசெய்தார் உவமையில்லார்.
37. உத்தமர் இன்னவாறிங் குரைத்தலும் உவந்து நாலாம்
சத்தினி பாதமெய்தும் தன்மையர் ஆதலாலே
அத்திரு மன்றுளாரும் ஐயரிங் கென்னை ஆள
இத்திரு மேனி கொண்டார் என்பது மனதில் எண்ணி

33. ஏவலர் கூறியவார்த்தையைக் கேட்டு சிவபெருமானை அடைய வேண்டுமென்னும் அவாவோடு பூஞ்சோலையை அடைந்து மனம் மகிழ்ந்து முத்துச்சிவிகைவிட்டிறங்கி தேவர்களும் வழிபடும் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய சபையைக் கண்டார்.

34. சிவபெருமான் அருளிச்செய்த ஆகமங்களின் அளவைகளை குருசந் நிதியில் ஓதுபவரும், சிந்திப்பவரும், தெளிந்து தம் வயமழிபவருமாகி அடிமைத்திறம் பூண்ட தொளாயிரத்துத்தொண்ணூற்றொன்பதின்மர் என்னும் தொகையினையுடையவர் குழ்ந்து சேவிக்க உமாதேவிபாகராகிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்க, திருவாதவூரடிகள் சமீபத்திற்போய் அவரோடு சம்பாஷித்து சிவஞானத்தை அநுபூதியில் வைத்துணரும் கருத்தினராகி அன்புநிறைந்த மனத்தினால் வணங்கி, உடம்பால் வணங்காதார் போன்று பெருமிதத்தோடு நின்றனர்.

35. நல்ல உருத்திராக் கமணிய திருச்செவிகளிலும் சிரசிலும், திருக்கழுத்திலும், திருமார்பிலும், திருக்கரங்களிலும் தரித்தும், திரிபுண்டரத்தை நல்லதிருநெற்றியில் தரித்தும் சிவபெருமானது பொன் போலும் ஞானதேசிகத் திருமேனீ ஒளிசெய்வதைக் கண்டு மனங்கள்கூரும் திருவாதவூரடிகள், சுவாமி உமது திருக்கரத்தில் உள்ள திருமுறையாதென்று வினவ, அவர் இது மெய்யமையாகிய சிவஞான போதமென்று கூறியருளினார்.

36. என்று கூறலும் சிவமாவது யாது? ஞானமாவது யாது? போதமாவது யாது? இம்முத்திறவினாக்கட்கும் விடை கூறுவீராயின் அக்காலத்தில் கல்லால விருட்சநிழலிருந்து சனகர் முதலிய முனிவர் நால்வருக்கும் உபதேசித்த தட் னாசமூர்த்தியும் தேவரீரே அடியேனும் உமக்கு அடிமையாவேன் என்று விண்ணப்பம் செய்யச் சிவபெருமான், சிவமாவது உலகத்தை இயக்கும் முதல்வர். அவரை அருள் வழி நின்று உள்ளவாறு அறிதலே ஞானம். போதமாவது அறிந்ததனை அநுபூதியில் வைத்து நிச்சயம் செய்தல் என்று திருவாதவூரடிகளது மனம் உருகும் வண்ணம் திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

37. சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளதலும் திருவாதவூரடிகள் மனம் மகிழ்ந்து அதிதீவிர பக்குவம்பெற்றவராதலின்கனகசபையின் கண்ணே நடனம் செய்தருளும் சபாநாயகரே அடியேனை அடிமை கொண்டருளும் பொருட்டு எழுந்தருளினார் என்று எண்ணினார்.

38. மின்னினுநிலைமையில்லாவிழுப்பொருள்யாவுட வேண்டேன்
 உன்னடி யடைந்து நாயேன் உறுபவம் ஒழித்தல்
 வேண்டும்
 என்னையின்று அடிமை கொள்வாய் எம்முயிர்க்கிறைவா
 என்று
 முன்னுற வணங்கி நின்றார் முகமெல்லாம் கண்ணீர்வார
39. இவ்வகை புகன்று முன்னோன் முன்னுற இரங்கிநிற்ப
 திவ்விய தரமேயான செய்தியர் என்று நாடி
 அவ்வடியவரின் மிக்கார் ஒருவரில் அடிமை தன்னை
 வெவ்வினை அகற்றியாள வேண்டுமென்று இறைஞ்சி
 நின்றார்
40. கருப்புக நினையார் தம்மேல் கண்ணருள் செய்து நெஞ்சில்
 பரப்பற மிதித்தல் வேண்டி எடுத்தபொற் பாதம்
 கொண்டு
 திருப்புனை மறையோர் போற்றத்தில் லையம் பலத்தேநின்ற
 அருட்பரா னந்தவாரி ஆதலின் அதற் கிசைந்தார்.
41. அத்தகு பகலோன் முன்னர் அலர்செயும் அப்புசாதம்
 ஒத்தவர் தம்மைநாடி உன்னையின் றடிமை கொள்ள
 இத்தலத் தனைந்தோம் நீமுன் இயற்றிய தவத்தினாலே
 சித்தம திரங்கல் வேண்டாம் எனத்திரு வாய்மலர்ந்தார்
42. வந்துநான் வறுமை யுற்றேன் மாற்றென திலம்பா
 டென்று
 சிந்தையா குலமுற் றுண்கைச் செழும்பொருள் ஈதல்
 செய்வாற்கு
 இந்தநாள் அளிக்க வேண்டும் எனவிதி இன்மையாலே
 அந்தநாள் இந்தநாள் ஆக அடிமை கொண்டருள எண்ணி
43. அத்தகு தொண்டர்க் கெல்லாம் அதிபராம் அவரை
 நோக்கி
 இத்தவ முடையோன் எய்தும் இடரொழித்து ஆள்வ
 திந்நாள்
 வித்தக இதற்கு வேண்டும் கருமம்நீ விரைவில் செய்
 கென்று
 உத்தம வடிவம் காட்டும் உண்மையார் உரைத்தல்
 செய்தார்

38. எமதாம்மநாயகரே! அடியேன் மின்னலிலும் வி ரை ந்தழி யும் பொருள்களை விரும்பேன். தேவரீருடைய திருவடிகளை அடைந்து பிறவியை நீக்குதல் வேண்டும். ஆதலினால் அடியேனை அடிமை கொண்டருளும் என்று முகம் முழுவதும் கண்ணீர் ஒழுக வணங்கி நின்றார்.

39. திருவாதலூரடிகள் இரக்கமுற்று நிற்பர், திருத்தொண்டர்களில் ஒருவர் அது கண்டு இவர் தீவிரதரமான பக்குவத்தையுடைவர் என்றனுமானித்து இவ்வடியவரைத் தேவரீர் அடிமை கொண்டருள வேண்டும் என்று வணங்கி நின்றார்.

40. பிறவிஎடுக்க விரும்பாத ஆன்மாக்கள் மீது கிருபா நோக்கம் செய்து தூக்கிய திருவடியைக் கொண்டு திருவடி தீட்சை செய்யத் திருவுளம் கொண்டு, திருவுடைய அந்தணர் வழிபடச் சிதம்பரத்திலே கனகசபையின் கண் நின்றருளுகின்ற கருணைக்கடலாதவின் பிரேரகாரிசியரது வேண்டுகோளுக்கு உடன்பட்டருளினார்.

41. சூரிய உதயத்தின் போது மலரும் தாமரை மலரை ஒத்த திருவாதலூரடிகளை பரமாசாரியர் நோக்கி, அன்பனே நீ பூர்வசன்மங்களில் செய்த புண்ணிய வசத்தினாலே இத்தினம் உன்னை அடிமைகொள்ளும் பொருட்டு திருப்பெருந்துறையின் கண்வந்தோம். ஆதலால் மனம் வருந்த வேண்டாமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

42. தன்னிடம் வந்து நான்வறுமை உற்றேன் அதனை நீக்குக என்று கூறும் தரித்திரனது கையிலே பொருளைக்கொடுக்கும் வள்ளலுக்கு இன்னநாள்களில்தான் கொடுத்தல் வேண்டும் எனவிதியில்லாமை யாலே, அந்நாளே இந்நாளாகச் சிவபெருமான் திருவாதலூரடிகளை அடிமை கொண்டருள எண்ணினார்.

43. சிவபெருமான் திருத்தொண்டர்களுக்கெல்லாம் முதல்வராகிய பிரேரகாசிரியரைப் பார்த்து, சாதுரியனே! தவத்தையுடைய இவ்வன்பனுடைய பிறவீத்துன்பத்தை நீக்கி நாம் அடிமை கொள்வது இத்தினமே இதற்கு வேண்டும் காரியங்களை நீ வினாவாசச் செய்யக் கடவை என்று பணித்தருளினார்.

44. முன்னவன் புகன்றவாறு முயல்குவம் என்றேஅந்த மன்னிரும் தவத்தின் மிக்கார் வகைமலர் தெரியலாலும் பொன்னிடை அழுத்திமுத்தம் புனைந்தபல் பட்டினாலும் அந்நெடும் காவி னூடாங்கானபூங் கோயில் செய்தே
45. செய்தநற் கோயிலூடு சிறந்தவா சனமும் சேர்த்து மெய்தகு தொண்டர்க் கெல்லாம் மிக்கவர் இறைவற் சார்ந்து கைதவம் உடையார் நெஞ்சில் கனவிலும் காணநில்லா மைதரு களத்தாய் கோட்டம் சமைந்தது வாய்ப்ப என்றார்
46. ஆயிடைக் குடபால் வெற்பில் ஆதவன் கரந்து ஞாலம் பாயிருள் பரந்த பின்பு கடிகையோர் பதினைந் தாகி மேயநல் உயிர்கள் எல்லாம் விழித்துயில் பபிலுங் காலை தூயதொண்டர்க்கு மாயை தொலையுநல் அமையந் தோன்ற
47. இங்கிவன் தன்னை ஆளும் காலம் ஈதென்று தெய்வ சங்கம தகன்று முன்னோன் மஞ்சனச்சாலை சார்ந்து குங்குமம் புழுகு சாந்தம் குழைத்து மெய்முழுதும் பூசிக் கங்கையின் நன்னீர் வாசம் கலந்தமென் பனி நீராடி
48. மெய்ப்புனல் துகிலால் மாற்றி விலைமதிப்பில்லா நல்ல ஒப்பருஞ் செம்பட்டாடை உடுத்துயர் கோட்டம் எய்கி செப்பிள முலையாள் பாகன் தென்திசை அதனை நோக்கி அப்பெரும் தவிசின் மேலங்கு அழகுற இருந்த பின்னர்
49. அண்டரும் மலர்தாய் ஏத்தும் அன்பரும் தானீராடி வெண்துகில் புனைந்துநீறு விளங்கிய மெய்யராசி முண்டக மலர்த்தாள் வைத்து முத்திதந் தருளமேனி கொண்டவர் திருமுன் சென்று குறுகியங் குவகைகூர்ந்து

44. தவத்திற்சிறந்த பிரேரகாசிரியர், முஃனைப்பழம் பொருளாகிய சிவபெருமான் பணித்தருளியவாறு செய்வோமென்று பூமலைகளாலும் பொன் முத்து என்பனபொருந்திய பட்டாடைகளினாலும் அச்சோலையின் கண்ணே ஒருநல்ல பூங்கோயில் செய்தனர்.

45. திருத்தொண்டர்களுக்கெல்லாம் அதிபர் செய்த நல்ல கோயிலினுள்ளே ஒருநல்ல ஆசனத்தையும் அமைத்து சிவபெருமானை அடைந்து வஞ்சகர்களது கனவிலும் அவர்கள் காணுதற்கு நல்லாத திருநீலகண்டத்தையுடையவரே! "திருக்கோயில் சிறந்தமுறையில் செய்து முடிவடைந்தது" என்று விண்ணப்பம் செய்தார்.

46. அப்பொழுது மேல்திசையில் உள்ள அஸ்தமன கிரியில் சூரியன் மறைந்து, பூமியிலே இருள் பரந்து அத்தயாமமாகப் பெற்று, உயிர்கள் எல்லாம் சண்மூடி நித்திரை செய்யும்போது, மனத்தூய்மையுடைய திருவாதவூரடிகளுக்கு மாயாமலம் நீங்கும் நல்ல தருணம்வந்து தோன்றியது.

47. சிவபெருமான் திருவாதவூரடிகளை நான் அடிமைகொள்ளும் நாள் இது என்று நினைந்து, தெய்வசபையை விட்டு நீங்கி ஸ்நான மண்டபத்தை அடைந்து, குங்குமத்தையும் நாவிப்புழுகையும் சந்தனத்தையும் குழைத்து திருமேனி முழுதும் பூசிக் காதீர்த்தத்தினாலும் பனிநீராலும் ஸ்நானம் செய்தார்.

48. நீலரத்தினச் செப்பைப்போன்ற தனங்களையுடைய உமாதேவி பாகராகிய சிவபெருமான், திருமேனியில் உள்ளநீரை ஆடையினால் ஒற்றி நீக்கி விழைமகித்தற்கரிய சிவந்தபட்டாடையை உடுத்து உயர்வான தீட்சா மண்டபத்தை, அடைந்து பெருமை பொருந்திய ஆசனத்தின்மீது தென்திசை நோக்கி இருந்தார்.

49. தேவர்களும் மலர்சொரிந்து துதிக்கத்தகும் திருவாதவூரடிகளும் சுத்தமானநீரிலே ஸ்நானஞ் செய்து வெண்மையான ஆடைதரித்து விபூதிவிளங்கும் திருமேனியை உடையவராகி, செந்தாமரைபோல் திருவடிகளை சிரசிலே சூட்டி, முத்தித்தந்தருளும் வண்ணம் குருபூர்த்தம் கொண்டெழுந்தருளிய சிவபெருமானது, சந்நிதியிலே சென்று மிகமகிழ்ந்து.

50. விண்ணவர் அதிபன் பொற்றூன் விளக்கியர்ச்சனை முன்
செய்து
தண்ணறும் பனிநீர் தோய்ந்த சாய்ந்தமெய்ம் முழுதும்
சாத்தி
வண்ணமென் கழுநீர் மாலை வளம்பெற அணிந்துபின்னர்
கண்ணூறு பரிவுதீரக் கண்டுள மகிழ்ச்சி கொண்டு

51. பருப்புடன் நாளிகேரப் பழஞ்செழுந் துருவல் சேர்த்துச்
சருக்கரை கலந்து பாலில் சமைத்தநல் அமுது தன்னைத்
இருத்திய கனகக் கால்மேல் இலங்குபொற் கலத்தின்மீது
விருப்பொடு படைத்து நெய்யும் மிக்கமுகக் கனியும்பெய்து

52. மாலயன் வலாரி மற்றை வானவர் பிழைக்கமுன்னாள்
ஆலமுண் டவணைநல்ல அமுதமுண் டருளாய் என்று
சீலமா மகிழ்ச்சி பொங்கும் சிந்தையின் உரைப்பக் கால
காலனும் உண்டு நீரால் கரமலர் கழிஇய பின்னர்

53. வெள்ளிலை பழுக்காய் நல்கி விரைதரு தூபதீபம்
கொள்ளுநல் தேசு காட்டிக் கோலநல் நீறுசாத்தித்
தெள்ளொளி விளங்குமாடி திருத்தமுன் திகழ்வித்
தெங்கும்
உள்ளவர் முடிமேல் ஓங்க ஒண்குடை கவித்தல் செய்து

54. கற்றைவெண் கவரி செம்பொற் காம்புநீ டாலவட்டம்
பற்றியன் புடனேவிசிப் பரிவுடன் அடியார் சூழப்
பொன்தவி சிடையே மேவும் புண்ணியன் திருமுன்
பைப்போது
உற்றகை உடனே வாதலூர் அங்கிருந்த பின்னர்

55. மந்திரம் பதங்கள் வன்னம் புவனங்கள் தத்துவங்கள்
ஐந்துநற் கலைகள் என்னும் அறுவகை அகற்றி அந்தச்
சிந்தனைக் கரிய மேலைச் சிவத்துடன் அறிவு சேரத்
பந்தனை ஒழிவார் தம்மேல் பரிந்தருட் பார்வைசெய்து

50. சிவபெருமானுடைய பொன்போலும் திருவடிகளை அபிஷேகம் செய்து அருச்சித்து, பனிநீர்கலந்த சந்தனக்குழம்பைத் திருமேனி முழுவதும் சாத்தி, அழகிய செங்கழுநீர் மாலையை அணிந்து, பின்னர் கண்களைப்பெற்றுப் பாதுகாத்த துன்பம் தீர்த்தரிசித்து மனத்திலே பேராணந்தம் கொண்டார்.
51. பருப்போடு செழுமையாகிய தேங்காய்த் துருவலைச் சேர்த்து சருக்கரையைக் கலந்து பாலில் சமைத்த திருவமுதை சுவர்ண முக்கலியின் மீது பொற்பாத்திரத்தின்கண் அன்புடன் படைத்து அதன்மேல் நெய்யையும் முப்பழங்களையும் படைத்தார்.
52. திருமால், பிரமன், இந்திரன் முதலாதன தேவர்கள் உய்யும் பொருட்டு ஆலகால விடத்தை உண்டவரே! நல்வதிருவமுதை உண்டருளுமென்று பெரும்மகிழ்ச்சி பொலிகின்ற மனவிருப்போடு திருவாதலூரடிகள் பிரார்த்திக்க, காலகாலராகிய சிவபெருமானும் திருக்கைமலர் சுத்திசெய்தபின்னர்.
53. வெற்றிலை பாக்குகளை நிவேதித்து, அகில் முதலிய சுகந்தபொடி, ஊவிய தூபத்தையும் தீபத்தையும் நல்கர்ப்பூரதீப சோதியையும் ஆராதித்து நல்ல விபூதியை சாத்தி, ஒளிவிளங்கும் கண்ணாடியை முன்னகக் காட்டி, எங்கும் வியாபகமாகிய சிவபெருமானது திருமுடிமேல் உயரமாகக் குடைவைத்தார்.
54. வெண்மையான சாமரத்தையும் பொன்மயமாகிய கம்புடைய ஆலவட்டத்தையும் பிடித்து அன்போடு வீசி, திருத்தொண்டர்கள் அன்போடுகுழப் பொன் ஆசனத்தின் மீது வீற்றிருக்கும் புண்ணிய வடிவீனராகிய பரமாசாரியரது சந்திதியிலே, திருவாதலூரடிகள் மலர் நிறைந்த கரத்துடனே இருந்த பின்னர்.
55. மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வர்ணாத்துவா, புலனாத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா என்னும் ஆறு அத்துவாக்களிலும் உள்ள போகங்களை நீக்குவதாகிய அத்துவ சுத்தியைச்செய்து, சிவனை தன்னியுத்தோடு ஆன்மசைதன்யப் பொருந்த யோசித்து, பாசக்கட்டவிழும் பக்குவராகிய அடிகளிடது அன்புடன் சட்டசை செய்தருளினார்.

56. எவர்க்குமெஞ் ஞானமாம் அஞ்செழுத்தையும் உணர்த்த
 வேண்டி
 அவத்தொழில் அகற்றி ஆளும் சிவத்தைமுன்கை மாறித்
 தவப்பெரு வடிவம் கொண்டார் தண்டமிழ்பாடும்
 அன்பர்
 செவிப்புலன் வழியே சிந்தையுறத் திருவாய் மலர்த்தார்

57. விரவும் அன்பொரு வடிவுகொண்டு அணைவார் விளித்த
 பார்வையின் விளக்கின்முன் இருள்போல்
 சுருதி செந்தமிழ் ஆக்கிய மொழியார்
 தொலைவிலாதவெந் துயர்ப்பவம் ஒழிந்து
 பரவி மென்பதம் பணிபவர் படிமேல்
 படிய வீழ்ந்தனர் வாழ்ந்தனர் பரிவால்
 மருவுமிங்கிவர் சென்னியில் இருதாள் மகிழ்
 வைத்தனர் மதிநதி முடிப்பார்

58. மன்னு முன்னுள உயிர்க்கரணங்கள் மாய்ந்து
 பொய்முதலறிவு இழந்தருளால்
 துன்னு மின்னருள் சிவகரணங்கள் தோன்றலால்
 சுக வறிவதில் தோன்றிச்
 சென்னியின் மிசை மேவியாபாதம் திருந்து
 கண்ணினை சேர்த்திரு கரத்தால்
 உன்னல் செய்திடும் இதயமேல் அணைவித்து
 உவகை கூர்ந்து மெய்யுணர்ச்சியில் எழுந்தார்

59. மேலை அத்தலத் திந்திரன் இமையோர்
 மீதெலாம்பொழி விரைமலர் மழையே
 போல இத்தலம் புதையவந் துதிரப்
 பூதரும் கணநாதரும் புசுழ்
 சாலநற்குணம் புனையுநல் லடியார் தங்கள்
 செங்கையில் ஒலியலும் தயங்கும்
 ஆலவட்டமும கவரியும் இருபாலசைய
 மாமுனிக்கணம் அடிவணங்க

56. பரமாசாரியர் எவர்க்கும் மெய்ஞானத்தைத்தரும் ஐந்தேழுத்தை உபதேசிக்க விரும்பி, நகரத்தையும் மகரத்தையும் நீக்கி, ஆன்மாவை அடிமைகொண்டருளும் சிகரத்தையும் வகரத்தையும் முன்னாக மாறி திருவாசகத்தைப் பாடிஅருளும் திருவாதவூரடிகள் செவ்வழியே மனம் அடங்க உபதேசித்தருளினார்.

57. திருவருளையே தமக்கொரு வடிவமாகக் கொண்டெழுந்தருளிய பரமாசாரியரின்பார்வையினால் மாணிக்கவாசகசுவாமிகளின் துன்பத்தைத் தரும் பிறவியானது விளக்கின் முன் இருள்போல நீங்கப் பெற்று, மென்மையாகிய திருவடிகளை வணங்குபவர் பூமியிலே வீழ்ந்து வணங்கிப் பெருவாழ்வு பெற்றனர். அப்பொழுது குருமூர்த்திகள் அடிகளது சிரசிலே திருவடிகளை வைத்து திருவடி தீட்சை செய்தருளினார்.

58. முன்னுள்ள பகவான்களின் தன்மைமறையப் பெற்று, சந்தேகவிபரீதங்கள் நீங்கப்பெற்று, திருவருளினால் சிவகரணங்களாகத் தோன்றுதலினால் சிவஞானம் பெற்று, சிரசிற்பொருந்திய திருவடிகளை இரண்டு கைகளினாலும் பற்றி இருகண்களிலும் ஒற்றி தியானித்தற் கருவியாகிய மார்பில் அணைத்துத் திருவாதவூரடிகள் சிவானந்தக் களிகூர்ந்து திருவடி ஞானத்தோடு எழுந்தார்.

59. அப்போது மேலுலகின் கண் வசிக்கும் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் ஆகாயத்திலிருந்திறைக்கும் பூக்கள் எல்லாம் மழைபோல திருப்பெருந்துறை என்னும் இந்தச் சிவத்தலம் மறையும்படி வந்து உதிரவும், பூதர்களும் கணநாதர்களும் புசுவும், நற்குணங்களை அணிகலமாகவுடைய திருத்தொண்டர்களுடைய கைகளில் உள்ள பீலிகளும் ஆவலட்டங்களும் சாமரங்களும் இருபக்கங்களிலும் இரட்டப்படவும் முனிபுங்கவர் கூட்டம் திருவடிகளை வணங்கவும் வீற்றிருந்தார்.

60. இருந்த அப்பெரும் கருணையன் எதிரே எய்தி
 அன்புடை இயல்பினர் இறைஞ்சிச்
 சிரந்தனில் தமதிருகரம் குவியாச் சிறந்த
 பேரருள் நிறைந்த சிந்தையாராய்
 வருந்தி இத்தலம் அகழ்ந்துமேற் பறந்தும்
 மால்அயன்தொழ அரியநீ அடியேன்
 அருந்து யர்பவ மகற்றவிங் குருவம்
 ஆவதேஎன அழுதுநெஞ் சழிந்தார்
61. ஐயனே எனை ஆண்டருள்புரியும் ஆதியேஉழை அணிமழு
 விருக்கும்
 கையனே கொடுங்காலனை முனியும்காலனே இருகண்ணி
 னுள் மணியே
 செய்யனே அடிபோற்றி என்பெரிய செல்வமே அடி
 போற்றி பொய்யினர்தம்
 பொய்யனே அடிபோற்றி எவ்வுயிர்க்கும் போதமே அடி
 போற்றி என்றமுதார்
62. அற்றைஞான்று இருள்வைகறைஎனும்போது அணைதலும்
 பரமன் அருட்குரு வடிவம்
 துற்றசாந்துடன் முயங்குசெய் கழுநீர்த் தொடையலின்
 பொருதெனத் துளங்கிக் கமை
 கற்றுமான்சுரத்து ஏந்திய இறைவன் கவின்கொள்
 மார்பணி மலர்த்தொடை கழித்தங்கு
 உற்றவான்துயர் அகன்று நல்லடியாருடன்
 விளங்கினர் களங்கம் ஒன்றில்லார்
63. வாதலுருறை இறைவர்தம்பெரிய மாயை போல்இருள்
 மாய்ந்துபின் அவர்பால்
 போதமாகிவந்து உறுசுடர் விளக்கம்போல
 ஏயினன் புணரியில் தோன்ற
 வேதநாதர்தம் இருபதம் இறைஞ்சு மெய்ம்மை யாளரை
 வேறுகொண்டு இருந்தங்கு
 ஒதும் ஆகமத் தறிவரும் பொருளை உரைக்க
 வேநினைந்தார் அறமுரைத்தார்

60. வீற்றிருக்கின்ற கருணாநிதியாகிய பரமாசாரியரது சந்நிதியிலே அன்புடைய திருவாதவூரடிகள் வணங்கி தம்முடைய சிரசிலே இரு கைகளையும் குவித்து, திருவருள் நிறைந்த மனத்தராகி, திருமாலும் பிரமாவும் பூமியை அகழ்ந்தும் ஆகாயத்தில் பறந்தும் அடிமுடிகளைத்தரிசித்து வழிபடுதற்கரிய பெருந்தகைமையுடைய தேவரீர் அடியேனது பிறவியை நீக்கும் பொருட்டு குருமூர்த்தம் கொண்டு இங்கெழுந்தருளுவதா? இஃதென்ன தகவின்மை என்று அழுது மனோலயம் அடைந்தார்.

61. பரமபிதாவே; அடியேனை அடிமைகொண்டருளும் முதல்வரே மானும் மழுவும்தாங்கிய திருக்கரங்கையுடையவரே! கொடிய யமனை உதைத்த திருவடியை உடையவரே! எனதிரு கண்மணியாயுள்ளவரே! சிவந்ததிருமேனியை உடையவரே! தேவரீருடைய திருவடிகள் அடியேனால் துதிக்கற்பாலன. எனது பெருஞ்செல்வமாயுள்ளவரே! நாஸ்திகருக்கு நாஸ்திகராயுள்ளவரே! எல்லாஉயிர்களுக்கு அறிவுக்கறிவாய் உள்ளவரே! என்று திருவாதவூரடிகள் புலம்பினார்.

62. அத்தினத்தில் இருள்நீங்குகின்ற விடியற்காலையில் திருவாதவூரடிகள் சிவபெருமானது பூசிய சந்தனக்குழம்போடு தேசிகத் திருமேனியானது செங்கழுநீர் மாலையினது பாரத்தைத் தாங்கமாட்டாது என்று மனம் வருந்தி பூமாலையைக் கழித்து, மனவருத்தம் நீங்கி திருத்தொண்டர்களோடு சேர்ந்து விளங்கினார்.

63. திருவாதவூரடிகளுடைய பெரியமாயாமலத்தைப் போல இருள்நீங்கப் பின்னர் அடிகளிடத்து சிவஞானமாகி வந்து சேருகின்றதிபத்தின் ஒளிபோலச் சூரியன் கீழ்கடலில் உதிக்க, வேதமுதல்வராகிய சிவபெருமான் தமது திருவடிகளைவழிபடும் மெய்யன்பரை தனியிடத்துச் சென்றிருந்து தாம் அருளிய மூலாகமங்களிலே அறிந்து கோடற்கரிய சித்தாந்தப் பொருளைப் போதிக்கத் திருவுளம் கொண்டார்

64. களிம்பு தோய்ந்தசெம் பெனவுனை மருவும் கருமை
கூர்மலம் கண்டது கலக்கும்
பளிங்கு போன்றதன் தன்மையம் மலத்தின் பற்றினால்
உடல் பலஎடுத்த துழன்றாய்
வளங்கு லாம்புவனந் தொறும் செயுமுன்
வல்வினைப்பயன் வருமுறைநெறியே
அளந்து நாம்தர நுகர்ந்துமேல் நுகர்வும் ஆக்கியே
திரிந்தனை மனஅழுக்கால்

65. செய்து ளோர்பெறும் வினைப்பயன் ஒருவர் சேர்க்க
வேண்டுவதில்லெனின் இதுமேல்
எய்துமேலிது நுகர்வதென்று அறிவதில்லைநீ
வினையெனில் சடம் அறியா
உய்தலாகிய நன்னெறி உணரா உனையும்
உன்வினைப் பயனையும் உணர்ந்து
மைதவாமலம் ஒழித்தருள் அகலா வாழ்வு
நல்குவம் யாமென மதிப்பாய்

66. எவர்க்கும் இம்மலம் சேரவிங்கு ஒழியாது
இருப்ப தென்னில் இன்னல்கொள் பிறவித்
துவக்கெனும் தமதிருவினைப் பயனும் துலைபுகும்
பொருளென நிறை நிகர்த்தால்
அவர்க்கு நம்பதம் கொடுத்து இடர்ஒழிப்போம்
அது இலாதவர் அழுங்கி அவ்வளவும்
பவப்பெருங்கடல் வீழ்வர் தம்பருவம்
பார்க்கும் எம்மையும் தம்மையும் பாரார்.

67. என்று கூடும் இப்பருவம் என்றியம்பில்
யாமிருந்துள இடம்தொறும் இறைஞ்சி
நன்றி சேர்சிவ புண்ணியம் புரியும்
நன்மையால் இது நணுகும் என்றறிநீ
மன்றி லானஎம் இயல்புனக் குரைக்கின்
மாசிலாவுரு மூன்று அவற்று அருவம்
ஒன்று பேரொளி ஒன்று அருவுருவம்
ஒன்றுதான் அருள்அருவம் என்றுணர்வாய்.

64. செம்புள்ள ஞானேற அதனோடு சேர்ந்த களிம்பைப் போல, இருள்மயமாகிய மலமானது ஆன்மாவாகிய உன்னை அநாதியே பந்தித்திருக்கும். உன்னியல்பானது சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்கும் படிகம் போன்றது. உன்னிடம் சேர்ந்த மலவாசனையினாலே உடம்புகள் பல எடுத்து பிறந்திறந்து சுழன்று திரிந்தாய், நீசெய்து கொண்ட இருவினைப்பயன்களாகிய சுகதுக்கங்களை நாம் நியதி செய்துதர நீ அனுபவித்தும் மேல்பிறவிக்கு ஏதுவாகிய ஆகாமிய வினைகளையும் மனவழுக்கால் செய்து திரிந்தாய்.

65. செய்து கொண்டவர் தாமோ அநுபவிக்கத் தரும் வினைப்பயன்களை கடவுள் இடையில் நின்று கூட்டவேண்டுவதில்லை. அவரும் அவையும் தாமே கூடுமெனின், நீ முற்றறிவு உடையை அல்லை. ஆதலின் வினைப்பயன்களுள் வரற்பாலது இன்னபயன் அனுபவிக்கப்பாலது என்றறியமாட்டாய். வினைப்பயன்கள் தாமே அறிந்து கூடாவோ எனின் அவை அசேதனப் பொருளாதலின் அறியவும்கூடவும் மாட்டா, முற்றறிவுடைய நாமே உன்னையும் உன்வினைப்பயன்களையும் அறிந்துகூட்டிப் புசிப்பித்துத் தொலைத்து மலவலியைக்கெடுத்துப் பேரின்பவாழ்வை உனக்குத்தருவோம் என்று நீ அறிந்து கொள்வாயாக.

66. எல்லோருக்கும் இம்மலத்தை ஒன்றாக நீங்காதிருப்பது ஏனெனில்? துன்பத்தையுடைய பிறவிக்கேதுவாகிய இருவினைப்பயன்களும், தராசின் இருதட்டுக்களிலும் இட்ட சமநிறையுடைய பொருள்போல இருந்தால், அவர்களுக்கு முத்தி கொடுப்போம் அது இல்லாதவர் பிறவிக்கடலில் வீழ்வார். பிறவிக்கடலை நீக்கும் பதியாகிய நம்மையும் பிறவித்துயரூறும் பசுக்களாகிய தம்மையும் அறியார்.

67. மலபரிபாகம் ஒருவனுக்கு எப்போது வந்து சேரும் என்று நீ வினவின், நாம் எழுந்தருளி இருக்கும் தலம் தோறும் சென்று வணங்கி, நன்மையான சிவபுண்ணியங்களைச் செய்யும் நன்மையால் வந்து சேரும் என்று அறிவாயாக, கனகசபையின்கண் விளங்கும் நமது பொதுவியல்பை உனக்குச் சொல்லுகின்றேன். நமக்கு முன்று வடிவங்கள் உள்ளன. ஒருவடிவம் அருவமாகும். மற்றொருவடிவம் தேசோமயமான அருவுருவம். மற்றொன்று அருள்மயமாகிய உருவம் என்று அறிவாயாக.

68. இந்த மூன்றினில் உருவுனக்கறிய
இசைந்த பேரருள் இயம்பும் இன்வுருவம்
வந்து யாவரும் பணிவதற் கெளிதாய்
வரமெலாந்தர வரும் அருவுருவம்
பந்தமாகிய மலவிருள் அகற்றும்
பரிதியாயுள பல்லுயிர்க் குயிராய்
அந்தமாதிகள் அளப்பரும் ஒளியாய்
அமலமாகும் அவ்வருவெனும் உருவம்

69. ஆவலால் எமக்காமலர் மரங்களாக்கல்
அம்மலர் பறித்தல் அம்மலரால்
தாவிலாவகை தார்பலசமைத்தல் தணப்பில்
எம்புகழ் சாற்றல் அன்புடன் நாம்
மேவும் ஆவயம் அலகிடல் மெழுகல் விளங்க
நல்விளக்கிடுதல் எம்மடியார்க்கு
ஏவலானவை செய்தல் இச்சரியை இயற்ற
வல்லவர்க்கு எம்முல களிப்போம்.

70. கந்தவர்க்கமும் கிளர்மணப் புகையு கவின்கொள்
தீபமும் புனிதமஞ்சனமும்
கொந்த விழ்ந்தநன் மலரும் மற்றுளவும் கொண்டு
மாயையின் குணங்கள் ஒன்றிலராய்
ஐந்து சுத்திசெய்து அகம்புறம் இறைஞ்சி
அங்கியின் கடன்கழித்து அருள்வழிநின்று
இந்த நற்பெருங்கிரியை அன்புடனே
இயற்ற வல்லவர் எம்மருகிருப்பார்

71. முக்குணம்புலன் ஐந்துடனடக்கி மூலவாயுவை
எழுப்பி இருவழியைச்
சிக்கெனும்படி அடைத்தொரு வழியைத் திறந்து
தாண்டவச் சிலம்பொலி யுடன்போய்த்
தக்கவஞ்செழுத்து ஓரெழுத் துருவாம் தன்மை
கண்டநுள் தரும்பெரு வெளிக்கே
புக்கமுந்தினர் எமதுருப்பெறுவார் புனியில்
வேட்டுவன் எடுத்தமென் புழுப்போல்

68. இந்த மூன்று வடிவங்களுள் உருவவடிவமாவது உனக்கு பெருங்கருணையினாலே சாத்திர உபதேசம் செய்கின்ற இக்குருவடிவமாம். அருவருவவடிவமாவது எல்லாரும் வந்து வணங்குவதற்கு எளிவந்ததாய் வரங்களைக் கொடுக்கும் சிவலிங்க வடிவமாம். அருவவடிவமாவது ஆணவமல இருளை நீக்கும் ஞானபானுவாய், உயிருக்குயிராய், ஆதியும்அந்தமும் இல்லாத பெருஞ்சோதியாய் நிமலமாயிருக்கும்.

69. ஆசையோடு எமக்குரிய பூமரங்களை வைத்து வளர்த்தல், பூண்டுத் தல், பூக்களினால் பலவகையான மாலைகளைக் கட்டுதல், இடையருது எமது புகழைப்பாடுதல், பேசுதல், நாம் எழுந்தருளி இருக்கும் ஆலயங்களைத் திருவலகிடுதல், மெழுகுதல், கழுவுதல், நல்லதீபமேற்றுதல் நம் அடியவருக்கு தொண்டு செய்தல், ஆகிய சரியை நெறியைச் செய்யவல்லவர்களுக்கு எம்முடைய சிவலோகத்தில் இருத்தலாகிய சாலோக பதத்தைக் கொடுப்போம்.

70. வாசனைத்திரவியங்களும், நறுமணம் கமழும் தூபமும், ஒளிபொருந்தியதீபமும் தூய்மையான திருமஞ்சனமும், கொத்துக்களில் மலர்ந்த நல்லபூக்களும், வேறு பூசைக்குரியனவும் கொண்டு, காமம் முதலிய துர்க்குணங்கள் இல்லாமல் பஞ்சகத்திகளையும் செய்து, அகப்பூசை புறப்பூசைகளைச் செய்து, அக்கினிகாரியமும் செய்து திருவருள்வழி நின்று நன்மையையுடைய கிரியை நெறியில் நிற்கவல்லவர் எமது சமீபத்தில் இருத்தலாகிய சமீபத்தை அடைவர்.

71. சாத்துவிகம் இராசதம், தாமதம் என்னும் முக்குணங்களையும் ஐம்புலன்களோடு அடக்கி, பிராணவாயுவை மேல் எழுப்புகின்ற இடைபிங்கலையாகிய இருநாடிகளையும் அடைத்து, சுழிமுனையாகிய நடுநாடியைத்திறந்து அதவரத தாண்டவச் சிலம்பொலியோடு போய் தகுதியாகிய ஐந்தெழுத்தும் ஒரெழுத்தாம் தன்மையை ஞானக் கண்ணினாலே கண்டு, திருவருள் பெருகும் பரவெளியில் புகுந்து வயித்தசிவயோகிகள் எமதுருவைப் பெறுதலாகிய சாரூபத்தை அடைவர்.

72. பரந்த வான்கலை முழுதும் ஆமகநூற் பகுதியும்பல
சமயசாத்திரமும் தெரிந்து தேர்ந்ததில்
வாய்ந்த முப்பொருளின் செய்தியே பொருளென
மனந் தெளிந்து
புரிந்து போந்துள சிற்றறி வனைத்தும் போக்கி
அவ்வறி வெனச் சிவபோதம்
விரிந்து தோன்று நெஞ்சுடைய வித்தகரே
மேன்மையானநம் மெய்ப்பதம் பெறுவார்

73. உருப்பொலாதவர் இழிகுலத்தவர் நல்லொழுக்கம்
இல்லவரென்று நம்மளவில்
விருப்பிலாதவர் எனினும் மெய்நீறு மிக்க
சாதனவேடமும் கண்டால்
தரிப்பிலாது சென்று எதிருற வணங்கி
தக்கபோனக மளித்தவர்க் கெளிதர
இருப்பர் தாமவர்க் கடியவர்க்கு கடியார்
என்பர்யான் எனதெனும் செருக்கறுப்பார்.

74. விரிந்த சஞ்சித வினைகள் அன்புடன்நாம்
விழிக்க வெந்தன விரவுமிப் பிறப்பில்
பொருந்தும் வல்வினை உடலுடன் அகலும்
புந்திசேர் அருள் வருவினை போக்கும்
அருந்துயர்ப் பொருள் உயிர்உடம்புனவே அல்ல
நம்மனவாகும் இங்குணப் போல்
இருந்த நங்குரு வடிவைநின் கருத்தில்
இருத்துவாய் பொருள் இதுவென மொழிந்தார்

75. அத்தனார் திருவாய் மலர்ந்தருளும்
அமல வாசகம் கேட்டகம் மகிழும்
பத்தனார் தமக்கெழு பிறப்பறுக்கும்
பாதமீதரப் பணிந்தெதிர் எழுந்து
பித்தனான என்பிழைதனக் கிரங்கும்
பிஞ்ஞகா பேதமை உடையேன்
முத்தனாக மெய்காட்டினை எனவே மொழிந்து
அழிந்து கைம்முடிமிசைக் குவித்தார்.

72. விரிந்த பெரிய கலைகளினத்தையும் ஆகமநூற் பாகுபாட்டையும் பலசமய நூல்களையும் ஒதிஉணர்ந்து, பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருளுமே பொருள் என்று மனதில்பதித்து, முன்செய்த சிற்றறிவு சிறுதொழில்களை நீக்கியபின்னர், சிவஞானம் விரிந்து தோன்றப் பெறும் மனத்தையுடைய சிவஞானிகளே பதமுத்தி மூன்றுக்கும் மேலாகிய எமதுசத்திய முத்தியைப் பெறுவர்.

73. உடற்குறைபாடுடையவர், தாழ்குலத்தவர், தீயொழுக்கமுடையவர் நம்மிடத்தில் அன்பில்லாதவர்களே ஆயினும், அவர் உடம்பிலே விபூதியையும் சமயசாதனங்களோடு கூடிய திருவேடத்தையும் கண்டால் தாமதமில்லாமல் சென்று எதிர்கொண்டு வணங்கித் திருவமுதுபடைத்து அடிமையாகி வழிபட்டு ஒழுகுபவரே, அடியவர்க்கடியவர் என்று சிறப்பாகச் சொல்லப்படுவர். அவர் யான் என்னும் அகங்காரமும், எனது என்னும் மமகாரமும் நீங்கப்பெறுவர்.

74. பரந்துகிடத்த நின் சஞ்சித கன்மங்கள் எல்லாம் நாம் அன்புடன் நயனதிடீச செய்ய ஞானாக்கினியினால் அழிந்தன. இப்பிறப்பின் கண் செய்த பிரார்த்த கன்மங்கள் உடம்போடு அநுபவிக்கப்பட்டு அழியும். உன்மனதில் பதிந்த நம்அருளானது ஆகாமிய கன்மங்கள் ஏறவொட்டாது தடுக்கும். உடல், பொருள், ஆவி என்னும் மூன்றும் உன்னுடையவைகளல்ல; நம்முடையனவாகும். இங்கே உன்னைப்போல மாண்டவடிவில் எழுந்தருளிவந்திருக்கின்ற நம்குருவடிவத்தை உன்மனத்திற் பதிப்பாய். இதுவே சித்தாந்தப் பொருளாம் என்று கூறினார்.

75. சிவபெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளிய உபதேசவாக்கைக் கேட்டு மனம்மகிழும் திருவாதலூரடிகளானவர், தமக்கு எழுபிறப்பையும் நீக்கும் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி எழுந்து அடியேனது குற்றத்திற்கு இரங்கி அருளும் கருணாநிதியே! அஞ்ஞானத்தையுடைய அடியேன் முத்தனாகுப்படி மெய்ப்பொருளை உணர்த்தி அருளினீர் என்று சொல்லி, தம்வசமழிந்து கைகளைச் சிரசிலே குவித்து வணங்கினார்.

76. என்னவாக முன்னினைந்துள பொருளும்
இல்லதாகிய உடலமும் யானும்
நின்னவாக நின்னருள்கொடு நினைந்தேன்
நின்மலா எனநின்று நின்றுருகா
மன்னு தானைதம் மேலணி கலன்கள்
மதுரைமீனவன் வான்பொருள் இறையோன்
முன்னதாக வைத்திறைஞ்சினர் அறஞ்சேர்
முதல்வனார் முகமலர்வு கொண்டிருந்தார்

77. பெருந்துறை உறைவார் அன்பு பெறுந்திருவடியராகி
இருந்தவர்தம்மில் மேன்மை எய்தினர் முகத்தைநாடி
திருந்திய பொருளி தெல்லாம் திருப்பணிக்களியும்
மேலாம்
அருந்தவர்க் குதவும் இல்லாதலர்ந்தவர்க்கருளும்என்றார்

78. தம்பெரு முதல்வர் சொல்லும் தகுமொழிப்படியே உள்ள
செம்பொருள்யாவும் அன்பின்திறத்தினர் தொலைத்த
பின்னர்
அம்பரன் அளித்தஞான மருந்தினை அருந்திப்பாச
வெம்பிணி அகற்றுமிந்த வித்தகர் முததராணர்

79. திருத்திகழ் கவிகைக்கீழும் சிறந்த பொற்சிவிகைமேலும்
வரத்திரு மேவுதானை மன்னவன் என்ன வந்தார்
உருத்தெரியாத நீறும் கோவண உடையும் குஞ்சி
விரித்துளசிரமும் தூநீர்மிகப்பொழி விழியுமாணர்

80. அன்புடன் நோக்கிநிற்பர் அழுவர் தொழுவர் வீழ்வர்
இன்புற எழுவர் பின்பால் ஏகுவர் இரங்குமீள்வர்
நன்பகல் சங்குலசாணர் ஞானநல்லறிவே கொண்டு
கொன்புனை பித்தர்பாலர் பிசாசர்தம் கொள்கையாணர்

76. அடியேன் என்னுடையனவாக நினைத்த பொருளும். யான்அல்ல தாகிய உடம்பும், ஆன்மாவாகிய நானும் தேவரீருடையனவாகத் திருவருளால் அறிந்தேன் என்று நின்று மனமுருகினார் தம்முடம் பின்மீது அணிந்த ஆடை ஆபரணங்களையும், அரிமர்த்தன பாண்டியனது பொருளையும் இறைவன் முன்வைத்து வணங்கினார். துறவறத்தைப் பொருந்திய இறைவர், திருவாதவூரடிகளது பக்குவ முதிர்ச்சியைக்கண்டு முகமவர்ச்சி கொண்டிருந்தார்.

77. திருப்பெருந்துறையின்கண் எழுந்தருளிய சிவபெருமான் அன்புடைய திருத்தொண்டர்களில் சிறந்த ஒருவரைப் பார்த்து திருத்தமாகிய இப்பொருள்களைத் திருப்பணிக்குக் கொடுங்கள். மேலான தவத்தினருக்குக் கொடுங்கள். வறியவர்களுக்குக்கொடுங்கள்என்றார்

78. சிவபெருமான் பணித்தருளியவாறு பொருள்களை எல்லாம் திருத்தொண்டர் கொடுத்தபின்னர். சிவபெருமான் கொடுத்த சிவஞானமாகிய மருந்தினை உண்டு. ஆணவம் கன்மம் மாயையாகிய பாசங்கள் நீங்கப்பெற்ற திருவாதவூரடிகள் சீவன்முத்தராணர்.

79. அழகுடைய வெண்கொற்றக்குடையின் கீழும், அழகிய முத்துச் சினிகையின் மேலும் ஒரு அரசனைப்போல இருந்து, நால்வகைச் சேனை சூழவந்தவராகிய திருவாதவூரர் இப்பொழுது உடம்பு முழுவதும் பூசியவிபூதியும் கௌரீனஉடையும், குடுமிவிரிந்ததலையும் ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிகின்ற கண்களும் உடையராணர்.

80 திருவாதவூரர் ஞானதேசிகரை அன்போடு பார்ப்பார், அழுவார் கைகுவித்து கும்பிடுவார், விழந்துவணங்குவார், இன்புடன்எழுவார் பின்னுக்குநடப்பார், மீண்டுவருவார், சிவஞானமாகிய பேரறிவுடையராகிப் பகல், இரவு என்ற பேதமிலராய், பித்தர், பாலர் பிசாசர் என்னும் இவர்களது தன்மைமையையுடையராணர்.

81. மன்னுமிந் நிலைமை உற்றார் வன்படைச் சுற்றமாகி
துன்னினர் எல்லாம்வந்து தோன்றலைத் தொழுதுநோக்கி
தென்னவன் முனியா முன்னம் செழும்பரித்திரள்
கொண்டேகல்
என்னும் தொன்றும் தேரா இதுபழு தென்றிரங்கி
82. ஐயநீர் வருதல் வேண்டும்என்றவர் அழைத்தபோதில்
தெய்வ நிறணிவார் தானைத்திறத்தினர் தம்மைநோக்கி
மையலாம் உணர்வினமிக்கீர் யாவர்நீர் மாயாபேதப்
பொய்யெலாம் உரைத்தல்வேண்டாம் போமினிஅகல்
என்றார்
83. என்னிவர் புகல்வதென்றே யாவரும் நின்றிரங்கி
துன்னுநற் தானைவீரர் தம்முளே துயரமெய்தி
பன்னுநம் மொழியும் கேளார் பரிவிலர் என்றுநீங்கி
தென்னவற் கின்னவாறு செப்புவோம் என்று சென்றார்
84. சென்றவர் வைகைநாடன் திருந்தவை முன்னர்எய்தி
வன்திறல் மன்னபோற்றி மாமதுரேசபோற்றி
என்றுபின் வாதலூரர் எய்திய செய்திஎல்லாம்
ஒன்றிய கவற்சிகூரும் உளத்தொடு ஓதலுற்றார்
85. நின்பெயர் புனைந்தோராகி நின்னெடும் கருடஞ்செய்
வார்
என்பவர் செய்கைதம்மை எங்ஙனம் யாங்கள் சொல்
வோம்
பொன்பொலி மௌலியாய்தின் புடைவிடை கொண்டு
போந்து
மன்பெரும் துறையாம் அந்தவளநகர் புகுந்தபின்னர்
86. அந்நகர் மருங்கோர் காவில் அணைந்துளதருந்தில் ஈசன்
தன்னடி யார்களாகும் தாபதர் பலருஞ்சூழ
மன்னியங் கொருவர் மேலாம் மாதவ வேடம்பூண்டு
முன்னுற இருத்தல் கண்டுமுடிவிலா மகிழ்ச்சி கொண்டு

81. திருவாதவூரர் முத்திநிலையை அடைந்தார். சேனாவீரராகிச் சுற்றமாய் உடன் சென்றவர் எல்லாம்வந்து அடிகளை வணங்கிப் பாண்டிய மன்னன் வெகுள்வதன் முன்னமே செழுமையாகிய குதிரைகளைக் கொண்டு போதல் வேண்டுமென்று சிந்தியாதிருத்தல் குற்றமாம் என்றனர்.

82. சுவாமி! நீர் எம்மோடு வருதல் வேண்டுமென்று அவர்கள் அழைத்த போது, வீழ்தியை அணிந்த திருவாதவூரர் சேனாவீரரைப்பார்த்து மயக்க உணர்வுடையவரே! நீவீர்யாவர்? மயக்கமான பொய்வார்த்தைகளைப் பேசவேண்டாம் இவ்விடம் விட்டுப் போய்விடுங்கள் என்றார்.

83. சேனாவீரர்கள் எல்லாரும் இவர் என்னசொல்கிறார் என்றுவருத்தப்பட்டு சொல்லுகின்ற சொல்லையும் கேட்கின்றார் இல்லை நம்மிடத்தில் அன்பும் இல்லாதிருக்கிறார். பாண்டியராசனுக்கு இச்செய்தியைச் சொல்லுவோம் என்று போனார்.

84. சென்ற சேனாவீரர் பாண்டிய மன்னனது சபையின்கண் சென்று வலிமையுடைய மகாராசாவேபோற்றி, மதுராபுரிக்கரசேபோற்றி, என்று துதித்து திருவாதவூரர் திருப்பெருந்துறையில் பெற்ற மாற்றங்களை எல்லாம் கவலை பொருந்திய மனத்துடன் கூறினார்.

85. பொன்றாற்செய்து பொலிந்த முடியையுடைய அரசே! 'தென்னவன் பிரமராயன்' என்னும் சிறப்புப்பெயர் பெற்ற முதல்மந்திரியாரின் செயல்களை யாம் எவ்வாறு வாயாற் சொல்வோம். அவர் தங்களிடம் விடைபெற்றுச் சென்று திருப்பெருந்துறை என்னும் வளமான நகரத்தை அடைந்தார்.

86. அந்நகரத்தின் அயலில் உள்ள சோலையின்கண் நிற்கும் ஒரு குருந்த மரநிழலில் சிவனடியார்களாகிய முனிவர்கள் சூழ்ந்து சேவிக்க, ஒருபெரியவர் மேலாகிய தவவேடம் கொண்டு நடுநாயகமாக வீற்றிருத்தலைக்கண்டு அளவற்ற ஆனந்தம் கொண்டார்.

87. அங்கவர் தாமும் தாமும் அன்போடு சிலசொற் கூறி
சங்கர சிவனேபோற்றி என்றவர் தாளில் வீழ்ந்து
செங்கரம் குவித்து சென்னிசேர்த்து வந்தனைகள்செய்து
பொங்கொளி மணிப்பூணடை பொருளெல்லாம் உவந்து
நல்கி
88. குறைவிலா ஆடைநீத்துக் கோவண முடுத்துச் சென்னி
நறைமயர் விரித்து நீற்றை மெய்யெலாம் நயந்துபூசி
முறைமை யன்றிவைதாமென்று மொழிந்த எம்முகமும்
பாரார்
நிறையழி பித்தராரை நிருப என்றிறைஞ்சி நின்றார்
89. கேட்டலும் மதுரைமாறன் கிளர்ந்தமெய் முழுதும்வேர்வு
காட்டிட வெகுளி பொங்கிக் கண்கனல் வடிவமாகி
வாட்டிறன் மன்னர்க்கின்ன வண்மையர் உளரேல்வையம்
ஈட்டுறு செல்வம் தானைஎவையில என்று நக்கான்
90. அடுபரிகொள்வான் ஈந்த அரும்பொருள் கவர்வதாகக்
கெடுமதி உரைப்பார் தம்சொல் கேட்டுமால்எய்தினனைக்
கொடுமைகொள் இந்தஓலை கொடுத்தொரு தினத்து
நம்பால்
கடுநடைத் தூதரேகிக் கைக்கொடு வம்மின் என்றான்
91. ஏவலில் சென்ற தூதர் எழிற்பெருந் துறையில் எய்தி
ஆவலில் சிவன்தாள் ஏத்தும் அண்ணலைச் கண்டிறைஞ்சி
மேவலர்க் குருமேறன்ன வெந்தொழில் வேந்தன்
வாய்மை
காவலார்க்கதிபன் மாறன் திருமுகம் காண்க என்றார்
92. அற்றமில் கொள்கை மிக்கார் அரன்சிறு முகமதன்றி
யற்றொரு திருமுகம் காணமனமில்ர் இதன்மேலன்பு
பற்றிலர் பிறிதோர் ஓலைப்படியெடுத் துரைமினென்ன
உற்றதன் இயல்பு வல்லான் எழுகியதுவந்து சொல்வான்

87. அப்பெரியவரும் தாமும் அன்போடு சிவவார்த்தைகள் பேசி, சங்கரா சிவனேபோற்றி என்று துதித்து கைகளைக் கூப்பி சிரசின் மேல் வைத்துக் கும்பிட்டு ஒளியுடைய ஆபரணங்கள் ஆடைகள் உங்களுடைய பொருள் எல்லாம் மனம் உவந்து அவருக்குக் கொடுத்தார்.

88. விலையுயர்ந்த உடைகளை நீக்கி, சௌபீனம் தரித்து, முடித்தகுடு மியைவிரித்து வீழுவதை உடம்பெல்லாம் விரும்பிப் பூசினார். இச் செயல்கள் எல்லாம் முதல் மந்திரியாகிய உமக்கு நீதியன்றென்று கூறிய எம்முகத்தையும் பாராதவராய் அறிவுநீங்கிய பித்தரானார் என்று விண்ணப்பம் செய்து வணங்கி நின்றார்.

89. பாண்டியன் இவற்றைக் கேட்டலும் உடம்பெங்கும் வெயர்வை தோன்றக் கோபம் கொண்டு கண்கள் சிவந்து வால்வலிமையுடைய அரசருக்கு இப்படிப்பட்ட வள்ளல்கள் இருந்தால், நாடு செல்வம் சேனை முதலியவைகளில் எவைதாம் உளவாகும் என்றுகோபித்தான்.

90. பகைவரைக்கொல்லும் குதிரைகளைக் கொள்ளும் பொருட்டுக் கொடுத்த பொருளைக் கவர்ந்து கொள்ளக்கருதிக் கெடுபுத்திகூறிய வஞ்சகரது வார்த்தைகளைக் கேட்டு, மதிமயங்கிய நமதுமந்திரியை வேகமான நடையுடைய தூதுவர்கள் சென்று கொடிய வசனங்கையுடைய இந்தஓலையைக் கொடுத்து ஒருதினத்தினுள்ளே என்னிடம் அழைத்துவருக என்று அரசன் ஆஞ்ஞாபித்தான்.

91. அரசனது ஆணையினாலே சென்ற தூதுவர் அழகிய திருப்பெருந்துறையை அடைந்து அவாவினோடு சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை வழிபடும் திருவாதவூரடிகளைக் கண்டு வணங்கிப் பகைவர்களுக்கு இடியேறு போலக் கொடுத்தொழிலையுடைய அரசர்க்கரசகுமிய அரிமர்த்தன பாண்டியனது திருமுகத்தைப்பாருங்கள் என்றனர்.

92. வீடுபேறடையும் திருவாதவூரடிகள் சிவபெருமானது திருமுகமன்றி வேறொரு திருமுகத்தையும் காணமனமில்லாதவராகலின், அரசனது திருமுகத்தில் அன்பில்லாதவராய் சாதாரண கடிதம் போலக்கருதி அதனை வாசியுங்கள் என்றுகூறினார் ஒருவன் அதனை மகிழ்ச்சியுடன் வாசித்தான்.

93. தென்னவன் எழுதுமோலை தென்னவன் பிரமராயன்
என்னுந்ம் அமைச்சர் காண்க எல்லையில் தனம் கொண்
டேகிக்
கொன்னுறு பரிகொளாமல் கோவணம் கொண்டர் ஈது
மன்னர்தம் கருமம் செய்வார் வண்மையென்று உவகை
உற்றோம்

94. வைவக மன்னராகி வாழ்தலின் மனைகள் தோறும்
எய்திய உதரத்தீயர்ல் இரப்பது பெருமை என்றும்
மெய்தகத் தம்மை யாண்ட வேந்தரைப் பிழைத்து
வேறு
செய்வது பலிக்குமென்றும் தேர்ந்தநூல் துணிவு
கண்டோம்

95. மன்னரை அடைந்து வாழ்தல் வஞ்சநஞ்சமிழு நாகம்
தன்னுடன் மருவிவாழும் தன்மை என்றுணர்த்தி ராயில்
துன்னுமிவ் வோலை காணும்பொழுது நம் தூதர்தம்மோடு
இன்னகர் வருகமாறன் எழுத்தென இயம்பிநின்றான்

96. மீனவன் எழுதும் ஓலைகேட்டபின் மின்பால் அன்பர்
ஆனவர் அடியார் எம்மை அடிமையா வுடையரல்லால்
தானெனக் கண்ணல் என்றும் தன்னையான் பிழைத்
தேனென்று
மாநில மன்னன சொன்ன தென்னென மனத்தில்
எண்ணி

97. அந்தகன் எழுதும் ஓலை கொண்டவன் தூதர்தாமும்
வந்தெமை அணுகமாட்டார் உடையவர் மதுகையாலே
வெந்தொரு கணத்தில் வீழ் மேவலர் புரங்கள் செற்றார்
தம்மார் ஒருவர்க்கு அஞ்சத்தருவரோ என்று சாற்றி

98. போயரன் திருத்தாள் ஏத்திப் புண்ணிய வடிவேபோற்றி
ஆயிரம் சுடிகைப் பாம்பை அலரென முடித்தாய்
போற்றி
மாயிரு ஞாலம்காக்கும் மன்னவன் எழுதும் ஓலைப்
பாயிரம் இதுகேள் என்று மொழிந்தனர் டமுதிலாதார்

93. அரிமர்த்தன பாண்டியன் எழுதும் இவ்வோலையைத் தென்னவன் பிரமராயர் என்னும் நம்முதன் மந்திரியார் காண்க. நீர் அளவற்ற பொருளைக் கொண்டு சென்று, மாட்சிமையுடைய குதிரைகளைக் கொள்ளாமல் ஒரு கௌபீனம் கொண்டீர். இதுவே அரசு கருமத்தைச் செய்யும் மந்திரிகளின் தன்மை என்றறிந்து மகிழ்ச்சி அடைந்தோம்.

94. உலகவரசராகி வாழ்தலினும் உதராக்கினியின் பொருட்டு வீடுகள் தோறும் யாசிப்பது பெருமை என்றும் உள்ளன்போடு தம்மையாண்ட அரசருக்குத் தவறு செய்து விட்டு பிறிதொன்றைச் செய்வது அநுகூலமாகும் என்றும் நீர் அறிந்த நீதி நூல் துணியையும் காண்போம்.

95. மன்னரைச் சேர்ந்து அதிகாரம்செய்து வாழ்தல் நஞ்சையுடைய பாம்போடு கூடிவாழும் தன்மை போலும் என்று நீர் அறிநீர் ஆயின், நாம் எழுதும் ஒலை கிடைத்தவுடன் நம் தூதுவர்களோடு இந்நகரின் சுண் வருக. இங்ஙனம் அரிமர்த்தன பாண்டியன் என்று கையெழுத்தையும் வாசித்து நின்றீர்.

96. பாண்டியன் எழுதிய செய்தியைத் திருவாதவூரர் கேட்ட பின்னர், உமாதேவி மாட்டன்புடைய சிவபெருமானுக்கு அடியவர், எம்மை தமக்கடியமையாகவுடையரல்லது தான் எனக்கரசன் என்றும், தனக்கு யான் பிழை செய்தேனென்றும் பாண்டியன் கூறிய தென்கொல்? என மனத்தின்கண் சிந்தித்தார்.

97. எம்மை அடியமையாகவுடைய சிவபெருமானது வல்லமையினாலே இயமன் எழுதும் மரணவோலையைக் கொண்டு இயமன் தூதுவர் தாமும் வந்தெம்மை அணுக மாட்டார். பகைவரது முப்புரங்களும் ஒரு கணப்பொழுதில் எரிந்தழியும் வண்ணம் திருப்புன்னகை அக் கிளியினாலே அழித்த சிவபெருமானுடைய அடியவர் ஒருவருக்கு அஞ்சுவாரோ? என்று தம்முள் கூறினர்.

98. அவர் போய் சிவபெருமானது திருவடிகளை வணங்கி, புண்ணிய வடிவானவரே காத்தருளுக. ஆயிரம் தலைகளை உடைய பாம்பை மலர் மாலையோலச் சூடினவரே காத்தருளுக; என்று துதித்து பெரிய பூமியைப் பாதுகாக்கும் பாண்டியன் எழுதிய செய்தியைக் கேட்டருளுக என்று வணங்கி வாசித்தனர்.

99. கேடிலா இயல்பினரும் கேட்டினமுறுவல் பூத்துப்
பாடலால் ஏத்தும் தெய்வப் பான்மையர்க் குவந்து
சொல்வார்
பீடிலா தவர்போல் உள்ளம் பேதுறல் ஒழிதி இந்த
நாடெலாம் மதிக்க நாமே நற்பரித்திரள் கொண்டேகி

100. தென்னவற்கு அளித்து மீள்வோம் செழுந்திறல் தூத
ரோடு
மன்னனைக் குறுகி என்பால் வரவிடும் ஓலை தன்னால்
முன்னுறக் கடிதுவந்தேன் ஆவணித்திங்கள் மூலம்
என்னும்மத் தினத்தில் இங்கே எய்துநற் பரிகள் என்பாய்

101. தொன்மதிக் குலத்து மன்னன் துயர் செய்வான் என்று
சற்று
நின்மனக் கவற்சிகொள்ளா தொழிகென நீறுசாத்திப்
பொன்மணிக் கலன்கள் மிக்க பூந்துகில் பிறவுநல்கி
மன்மனத் துவகைகூர மந்திரிப் பான்மை செய்து

102. தென்திசைக் கதிபன் தன்பால் சென்றிது கொடுத்துக்
காண்டி
என்றுமா மணியும் நல்கி ஏகென விடுத்த பின்னர்க்
கன்றகல் புன்றறா என்னக் கசிந்திரு கண்ணீர் வார
நின்று நின் றிறைஞ்சி ஐயா நீத்தியோ என்று நொந்து

103. விழிப்புனல் சிந்தச்சிந்த விண்ணவன் விடைபெற்றேகி
சுழிப்புனல் கொழிக்கும்வாவி சூழ்பெருந் துறையை
நீங்கி
வழிக்குறு துணையாயுள்ள வள்ளல் ஐந்தெழுத்தும் ஒதிப்
பழிச்சுறு தூதரோடு மதுரையம் பதியில் போனார்

104. மதுரை மன்னவன்முன் ஏகிமனமிலா வணக்கம் செய்து
கதிர்மதிச் சடையோன் ஈந்த கவின்கொள் மாமணி
கைநநல்கி
எதிருற நின்ற போதில் இன்புற வழிதிநோக்கி
விதிமுறை இருமிங்கென்ன இருந்தனர் விரிந்த நூலார்

99. திருவருட்குணங்கையுடைய சிவபெருமானும் அதனைக் கேட்டுப் புன்னகைசெய்து, செந்தமிழ்ப் பாடல்களினாலே தம்மைத்துதிக்கும் தெய்வப்பலமையுடைய திருவாதவூரடிகளுக்கு மனம் மகிழ்ந்து அருளிச் செய்வராயினார். அறிவற்றவர்களைப்போல நீமனம் மயங்குதலை ஒழிவாயாக இந்த நாட்டில் உள்ளவர்களெல்லாம் நன்கு மதிக்குமாறு நாமே நல்லகுதிரைகளைக் கொண்டு வருவோம்.
100. பாண்டியனுக்குக் கொடுத்துத் திரும்புவோம் நீ இத்தூதுவர்களோடு அரசனை அடைந்து, நீ எனக்கு எழுதிய ஒலையினால் விரைந்து முன்வந்தேன் ஆவணி மாதத்தில் சிறந்த மூலநட்சத்திரத்தில் இங்கே நல்லகுதிரைகள் வரும் என்று சொல்வாயாக.
101. "சந்திரகுலமன்னனாகிய பாண்டியன் வருத்துவான் என்று நீ சிறிதும் மனதில் கவலை கொள்ளாதொழிக" என்று சிவபெருமான் தமது திருக்கரத்தினாலே நெற்றியில் விழுகிசாத்தி, பொன்ரைபரணங்களும் பீதாம்பரங்களும் கொடுத்து, அரசனது மனம் மகிழுமாறு மந்திரிக் கோலஞ் செய்வித்தார்.
102. தென்திசையில் உள்ள பாண்டியநாட்டு அரசனிடம் சென்று இதனைக் கையுறையாகக் கொடுத்துக் காண்பாயாக என்று ஒரு மாணிக்கமணியையும் கொடுத்து அனுப்பியபின்னர், இளங்கன்றை விட்டுப்பிரியும் பசுப்போல மனம் உருகி இருகண்களில் நின்று நீர்ஒழுக நின்று நின்று வணங்கி, சுவாமி அடியேனைக் கைவிடுகின்றீரோ? என்று வருந்தினார்.
103. திருவாதவூரர் கண்களில் நின்றுநீர் ஒழுகஒழுகச் சிவபெருமானிடம் வீடைபெற்றுச் சென்று, சுழியுடைய நீர் முத்துக்களைக் கொழிக்கும் தடாகங்கள் சூழப்பெற்ற திருப்பெருந்துறையை விட்டுநீங்கி, வழிக்குத்துணையாய் உள்ள ஐந்தெழுந்தையும் செபித்துக்கொண்டு, தம்மை வணங்கும் தூதுவரோடும் மதுரை மாநகரத்திற்கு போனார்.
104. மகாபண்டிதராகிய திருவாதவூரர் பாண்டியமன்னனுக்கு முன்போய் விருப்பமில்லாத வணக்கம் செய்து, சந்திரசேகரர் கொடுத்தருளிய அழகிய மாணிக்கமணியைக் கையிற்கொடுத்து எதிரே நின்றபோது, பாண்டியன் அன்புடன் பார்த்து இங்கே இருமென்று முறைமையுடன் சொல்ல இருந்தார்.

105. விலைமதிப்பில்லா அந்தமேதகு மணியைப் பல்கால்
நிலையுற வியந்துநோக்கி நெஞ்சினுள் உவகையெய்தி
தலைவனைச் சிந்தையுள்ளே தரிப்பவர் தம்மைநாடி
சிலைமுகக் கரத்துமன்னன் செய்ததே துரைமின் என்றான்

106. மலக்கொடும் பகையை வெல்வார் மன்னவன் முகத்தை
நோக்கி
நிலத்தொளிர் புகழின் மிக்காய் நீதருநிதி கொண்டேகி
இலக்கணக் குறைபாடின்றி ஈரிருகதியு முண்டாம்
குலப்பரி இனங்கள்யாவும் விலைக்குறக் கொண்ட பின்னர்

107. அரும்பரித் தொகுதி எல்லாம் அணிதிகழ் மதுரைக்
கேசுப்
பொருந்திய தினமேதென்னப் பூசுரர் விதியில்தேர்ந்து
திருந்தும் ஆவணியாம் திங்கள் மூலநல்தினமாமென்ன
இருந்தனன் அதனை நாடிப் பெருந்துறை என்னுமூரில்

108. நிற்படைச் சுற்றமெல்லாம் நீடுமிந் நகருக்கெய்தும்
அன்பினில் கடிதுமீண்டார் அவர்பெரும் படிறுசுற
மன்பெரு முனிவால் ஓலை வரைந்தனை அதனால் வந்தேன்
கொன்பரித் திரளிங் கெய்தும் கூறுமந்நாளில் என்றார்

109. என்பது கேட்டுமாறன் உம்மிடை எமக்குண்டான
மன்பெரு நண்புநீங்க நினைத்துள மனத்தார் சொல்லால்
அன்பிலர் போல ஓலைமுதினம் அதுகொண்டின்னே
துன்புறல் ஒழிவீர் என்று நன்மையாய்த் தொன்மைகூறி

110. கொன்னெடும் கோயிலூடு கொடுபுகுந் துரிமைகூர
தன்னருகிருத்தி மேன்மைதக்கநற் கலைகள் நல்கி
பொன்மணிக் கலங்கள் யாவும் புனையுமென்றளித்து
முன்போல்
மன்னுள கருமம்கூறி மனையிடை ஏதும் என்றான்

105. விற்தமும்பு பொருந்திய கையையுடைய பாண்டியமன்னன் விலை மதித்தற்கரிய சிறந்தமாணிக்க மணியைப் பலமுறைபார்த்து மனதில் மகிழ்ச்சிகொண்டு, சிவபெருமானை மனதில் வைத்துத்தியானிக்கும் திருவாதலூரடிகளைப் பார்த்துக் குதிரை வாங்குமாறு சென்றபின், நீர் செய்ததென்ன? என்றுகூறும் என்றான்.

106. மும்மலமாகிய கொடிய பகையை வெல்பவராகிய திருவாதலூரடிகள் அரசனைப்பார்த்து, புகழால் மேம்பட்ட அரசனே! நீ தந்த பொருளைக் கொண்டுசென்று அகவலக்கண நூலில்கூறிய குறைகள் இன்றி நான்குகதிகளுமுடைய உயர்சாதிக்கு திரைகளை விடைக்கு வாங்கினேன்.

107. சிறந்தகுதிரைக் கூட்டமெல்லாம் அழகிய மதுராபுரிக்குக்கொண்டு வருதற்சேற்ற சுபதினம் எது என்றுவினவினேன். பூசுரர் சோதிட விதிப்படி அறிந்து ஆவணிமாதத்து மூலநட்சத்திரதினம் என்று கூறினார். அத்தினத்தை எதிர்நோக்கித் திருப்பெருந்துறை என்னும் ஊரில் இருந்தேன்.

108. நின்சேனாவீரராகிய சுற்றத்தவர் எல்லாரும் சிறந்த மதுரை நகருக்கு வரவேண்டும் என்னும் விருப்பினால், விரைவாக வந்தனர். அவர் எனமீது பெரும் பொய்களைக்கூற, நீ பெருங்கோபங்கொண்டு திருமுகம் எழுதி விடுத்தனை. அதனால் முன்வந்தேன். சிறந்த குதிரைக்கூட்டங்கள் மூலநட்சத்திரதினத்தில் இங்கேவரும் என்று கூறினார்.

109. பாண்டியராசன் அதனைக்கேட்டு உம்மிடம் எனக்குள்ள நட்பு நீங்கும்வண்ணம் நினைத்தசிலரது வார்த்தைகளைநம்பி அன்பில்லாதவர் போலக் கடிதம் எழுதிஅனுப்பினும், அதனால் வருந்தாதீர் என்று பழைய நட்புரிமைகளைக் கூறிப்பாராட்டினார்.

10. நெடிய மாளிகையின்சுண்ண அழைத்துச்சென்று உரிமையாகத் தன்பக்கத்தில் இருத்திச்சிறந்த நல்ல உடைகளைக் கொடுத்தும் பொன்னாலும் மணியாலுமான ஆபரணங்களை அணிந்துகொள்ளுமாறு கொடுத்தும், முன்னரேபோல அரசுகருமங்களைக் கலந்து பேசி, அவருடைய மாளிகைக்குச் செல்லுமாறு கூறினான்.

111. தம்பெரு மனையில் சென்று தாபதர் வைகப் பின்னர்
நம்பரிச் சமூக மெய்து நாளிரண் டென்னு முன்னர்
வெம்படைச் சுற்றம்நீங்கி இருந்துழி விரிந்த நேமி
அம்புவிக்க கரசன் தன்முன் அமைச்சரில் ஒருவன் சென்று
112. போற்றியெம் பொருதை நாட்போற்றியென்று இறைஞ்
சிக்கூறும்
மாற்றமுண்டொன்று நின்பேர் புனைந்துள வரிசை
பெற்றோர்
சாற்றரும் துரகம் கொள்ள நேரியன்தலத்தில் சார்ந்து
நீற்றினன் அடியார் கையில் நின்பொருள் யாவும்ஈந்தார்
113. நின்பெருந் தூதரேகி எழுதுநின் ஓலைகாட்டும்
பின்புலந் துனது சீற்றம் ஒழித்துயிர் பிழைக்க எண்ணி
அன்பினர் போல நின்முன் குறுகி ஆவணி மூலத்தில்
நன்பரித் திரளிங் கெய்தும் நானுனக் களிப்பன் என்றார்
114. மற்றவர் மொழிந்த எல்லாம் பொய்யுரை மன்னஎன்னச்
சொற்றமிழ் வைகைநாடன் தூதரைச் சுழித்துநோக்கி
அற்றயில் சுருதிவல்லார் அருள்பெருந் துறையில்எய்தி
உற்றவெம் பரிசுள் உண்டேல் ஒல்லைவந் துரைமின்
என்றான்
115. அருந்திறல் தூதரேகி அத்தினம் கடிது மீண்டு
வருந்திமுன் புகுந்து மன்னர் மன்னனை வணங்கி நின்று
பெருந்துறை என்னுமும் பிறவுள பதியும் தேடிக்
கருந்தடம் களிற்றுவேந்த கண்டிலம் பரிகள் என்றார்
116. பாங்குநின்று இன்னவாறு பகர்தலும் வெகுட்சி எய்தி
ஈங்குநம் கருமம் செய்வன் என்றிடர் செய்வான்தன்னைத்
தாங்கரும் துயரம் செய்து தகைந்துநம் தனத்தை
எல்லாம்
வாங்குமின் தண்டலாளர் என்றிகல் மன்னன்
சொன்னான்

111. திருவாதவூரர் மாளிகையில் சென்று தங்கியபின்னர், அவர்நமது குதிரைக்கூட்டம் வருமென்று அரசனுக்குக்கூறிய தினத்துக்கு இரண்டுதினங்கள் முன்னராகப் பாண்டியன் படைஞராகிய பரிவாரமின்றி இருந்தபோது, மந்திரிகளுள் ஒருவன் அவரிடம் சென்றான்.
112. தாயிரபர்ணி நதிபாயும் நாட்டையுடைய எமதரசனே. போற்றி என்று வணங்கி, அடியேன் கூறும் செய்தி ஒன்றுளது. தென்னவன் பிரமராயனென்னும் நிச்சிறப்புப் பெயர்பெற்ற முதன் மந்திரியானவர் திறமான குதிரைகளை வாங்கும்பொருட்டு சோழ தேசத்தை அடைந்து, சிவபெருமானுடைய அடியார்கள் கையிலே உன்பொருள்களை எல்லாம் கொடுத்தார்.
113. உமது தூதுவர் சென்று நீர்எழுதிய திருமுகத்தைக் காட்டிய பின்னர் இங்கேவந்து உங்கள்கோபத்தைத் தணித்து உயிர்வாழ்க்கருதி, அன்புடையவர்போல நடத்து, ஆவணிபாதத்து மூலநட்சத்திரத்தில் நல்ல குதிரைக்கூட்டங்கள் இங்கே வரும். நான் அவற்றை தருவேன் என்று கூறினார்.
114. அரசே! அவர் கூறியவைகளெல்லாம் பொய்வார்த்தை என்று மந்திரிகூற, செந்தமிழோடு வைகைநதிபாயும் நாட்டையுடைய பாண்டியன் தூதுவரை வெகுண்டு பார்த்து, சிறந்த வேதங்களில் வல்ல பெரியோர் வாழும் திருப்பெருந்துறைக்குச் சென்றுவேகத்தையுடைய குதிரைகள் உளவாயின், விரைவாகவந்து எமக்குக் கூறுங்கள் என்றான்.
115. மிகுவேகத்தையுடைய தூதுவர் திருப்பெருந்துறைக்குப் போய் அத்தினமே விரைவாக மீண்டுவந்து மகாராசாவாகிய பாண்டியன் முன் சென்று வணங்கி நின்று, கரியமலைபோன்ற யானைப் படையையுடைய அரசே! திருப்பெருந்துறை என்னும் ஊரிலும் பிறவூர்களிலும் தேடியும், நாம் குதிரைகளைக் கண்டிலேம் என்று கூறினார்.
116. தூதுவர் பக்கத்தில்தின்று இவ்வாறுகூறுதலும், அரசன்கோபம் கொண்டு தண்டத்தலைவர்களே! இங்கே நம்காரியங்களைக் செய்வேன் என்று உடன்பட்டு நமக்குச் துண்டம் செய்யும் திருவாதவூரரைச் சகித்தற்கரிய தண்டனை செய்துய சிறைசெய்தும் நம்பொருள்களை எல்லாம் வாங்குங்கள் என்று அஞ்ஞாபித்தான்.

117. மன்பெருந் தண்டலாளர் மறையவர் குலத்தில் மிக்கார்
முன்புநின்று இனைய சொல்வார் முனிவுடை முகத்தராகி
நன்பரித் தொகுதி கொள்ள நயந்துமக்கு அந்நாளீந்த
தன்பொருள் எல்லாம் வாங்கச் சாற்றனன் சீற்றமன்னன்
118. மற்றிதன் பயன்யா தென்னின் மன்னவன் விடுப்ப
வென்றி
உற்றவன் தூதர் வல்லை ஒண்பெருந் துறையில் எய்திக்
கொற்றவெம்பரிகள் காணார் மீண்டனர் கோவும் நும்பால்
பற்றிய நேசம் விட்டான் பாரினி ஆள வொட்டான்
119. தனமினித் தருதல் வேண்டும் என்றுவன் தண்டலாளர்
சினமுடன் புகல வாளா இருத்தலும் தீமைகூரும்
நினைவுடன் அமைச்சர் வாழ்வில் நீக்கிமெய் வாக்கின்
மன்னர்
தனியுற வலிதில் காவல் சாலையில் ஆக்கினார்கள்
120. சற்றுமுள் தளர்விலாத தன்மையில் வாதலூரர்
மற்றவர் செலுத்தச் சென்று வன்சிறைச்சாலை எய்த
நற்றவர் வருத்தம் காண நாணமுற் றெளிப்பான்
போன்று
பொற்றடந் தேரில் வெய்யோன் போய்க் குடபால்
மறைந்தான்
121. கள்ளலா மிதழிமலை கவின்பெற முடித்தவேணி
வள்ளலார் ஏவச்சென்று வழுதிமேல் வெகுட்சிகொண்டு
வெள்ளைவான் பிறைப்பல் தோன்ற விழுங்க அங்காத்த
பேயின்
கொள்ளிவாய் அனையவண்ணம் கொண்டது செக்கர்
வானம்
122. தெண்டிரை யுலகில் நல்ல திறத்தினர்க் குற்றதீங்கு
கண்டுணர் சிறியோர் போல நகைத்தன கவின்கொள்
முல்லை
ஒண்டதமிழ் வாதலூரர்க் குற்றதையுணர்ந்து துன்பம்
கொண்டவர் இதயம்போலக் குவிந்தன கமலமெல்லாம்

117. அரசனது பெரிய தண்டத்தலைவர், பிராயணகுலத்தில் சிறந்தவராகிய திருவாதவூரடிகளுக்கு முன்பு நின்று இவைகளைச் சொல்வார், கோபத்தையுடைய பாண்டியராசன் நல்ல குதிரைகளை வாங்கும் பொருட்டு, உம்மிடத்தன்று தந்த தம்பொருள்களை எல்லாம் வாங்கும் பொருட்டு எமக்கு ஆஞ்ஞாபித்தான்.
118. அரசன் இங்ஙனம் கூறியதென்னை எனின், அரசன் அனுப்பிய தூதுவர் விரைவாகத் திருப்பெருந்துறையில் போய், வலிமையுடைய குதிரைகளை காணாதவர்களாய், திரும்பி வந்து கூறினர். அரசனும் உம்மிடமுள்ள அன்பை நீக்கி விட்டான். பூமியை அரசாள விட மாட்டான்.
119. வலிய தண்டலாளர் இவரி அரசனுடைய பொருளைத் தருதல் வேண்டும் என்று கோபத்துடன் கேட்க, திருவாதவூரர் ஒன்றும் பேசாது வாளா இருத்தலும், அவர்கள் தண்டனை செய்யும் எண்ணத்துடன் மந்திரி வாழ்வின்றும் நீக்கித் தள்ளிக்கொண்டுபோய், தனித்திருக்கும்படி சிறையில் இட்டனர்.
- 120 திருவாதவூரடிகள் தண்டலாளர் தள்ள, மனந்தளராதவராய்ச் சென்று வலிய சிறைச்சாலையை அடைய, அழகிய தேரையுடைய சூரியன் தவத்தையுடைய அடிகள் எய்திய துன்பத்தைக் காணுதற்கு வெட்க முற்றொளிப்பவன் போலப்போய் மேற்குத் திசையில் மறைந்தான்.
121. செவ்வானம் தேனொழுகும் கொன்றை மாலை அழகு பெற முடித்த சடையையும் கொடையையும் உடைய சோமசுந்தரக்கடவுள் ஏவச் சென்று, அரசன் மேல் கோபம் கொண்டு வெண்மையாகிய பெரிய பிறை என்னும் வக்கிரதந்தம் வெளியே தோன்ற, அரசனை விழுங்கும் படி திறந்த கொள்ளிவாய்ப்பேயினது வாய்போலும் செந்நிறத்தை உடையது.
- 122 அழகையுடைய முல்லைக் கொடிகளானவை, கடல் சூழ்ந்த உலகில் உள்ள நன்மக்கட் செய்திய திவினையைக் கண்டு நகைத்து மகிழும் கிழமக்களைப் போல மலர்ந்தன. தாமரை மலர்களெல்லாம் செந்தமிழ்க்கொருவராகிய திருவாதவூரடிகள் எய்திய துன்பத்தை அறிந்து வருந்துகின்ற பெரியோர்களது இதயம் போலக் குவிந்தன.

123. தென்னவன்வைத்தகாவற்சிறையினில்உறையும் தெய்வம்
அன்னவர் ஒருவர்காணில் நாணமுற்றயர்வார் என்றே
இன்னல் கொள் மனத்தாள் போல இருட்கரம் கொண்டு
கூடல்
பொன்னகர் உள்ளார்கண்கள் புதைத்தனள்கங்குல்மங்கை
124. மன்பதை துரப்ப திந்த மந்திரித் தலைவர்க் குண்டாம்
என்பதும் உளதோ அந்தோ என்செய்தும் என்றிரங்கி
அன்பரை அகன்று நெஞ்சால் அழலெழ உயிர் த்து
மாழ்கும்
துன்புடை மடலார் போலத்துயின்றிலர் மதுரையுள்ளார்
125. செம்மனப் புனிதர்க் குண்டாம் தீங்குதம் கிழமையாலே
ஐம்முகக் கடவுள்சன்ற அறுமுகற் குரைக்கு மாபோல்
விம்முசெஞ் சூட்டு முட்டாள் வியன்சிறைச் சேவல்
எல்லாம்
தம்மனை இடங்கள்தோறும் தழங்கின புலரிக்காலை
126. சிற்பர முணர்ந்து ஞானச் செந்தமிழ் ஓது நீதிப்
பொற்பினை யுடையோர் இன்னல் பொருது சென்று
ரைப்ப போல
விற்பொலி சடிவன் சூலவேலவன் ஆலவாயில்
அற்புதன் கோயில் முன்றில் ஆர்த்தன சங்கமெங்கும்
127. எம்மிறை பரியிலேறும் நாளிதோ என்று பார்க்கும்
செம்மலர் மடவா ளிட்ட திலகசிந் தூரம் போல
அம்மலை மிசையே வைகி ஆடகக்கிரிசூழ் போந்து
மைம்மிகு கடன்மேல் வந்து முளைத்தது வாலபானு
128. மண்கெழு செங்கோல் வேந்தன் வைகறை எழுந்துநீரால்
கண்கழல் விளக்கிமூழ்கிக் கண்ணுதல் பூசை செய்து
தண்கதிர் முத்தமலை தரித்துநற் கலன்கள் தாங்கி
விண்கிளர் செம்பொற்கோயில் முகப்பினில் வீற்றிருந்
தான்

123. இராக்காலமாகிய பெண்ணானவள், பாண்டியனால் வைக்கப்பட்ட சிறையின் கண் இருக்கும் தெய்வத்தை ஒத்தவராகிய திருவாதவூரடிகள், ஒருவர் தம்மைக் கண்டால் வருந்துவார் என்று தன் மனதில் துன்பம் கொண்டு இருளாகிய கைகளினால் அழகிய மதுரை நகரில் உள்ளவர்களது கண்களைப் பொத்தினாள்.
124. மதுரைநகர மக்கள் எல்லாம் முதல் மந்திரியாராகிய திருவாதவூரடிகள் அரசனது பகையை நீக்கிக் கொள்ள முடியுமோ? அந்தோ! இதற்கு யாங்கள் யாது செய்வோம் என்று மனமிரங்கி, தம் காதலரைப் பிரிந்து வருந்தும் துன்புடைய மகனிரைப் போல, நித்திரை செய்யாதிருந்தனர்.
125. விடியற்காலையில் சிவந்த சூட்டினையும் முன்பொருந்திய கால்களையும் பெரிய சிறகுகளையும் உடைய சேவற்கோழிகள் எல்லாம் செம்மையான திருவாதவூரடிகளுக்குள்ள துன்பத்தை, சிவபெருமான் தந்தருளிய சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்கு விண்ணப்பம் செய்யுமாறு போல வீடுகள் தோறும் கூவின.
126. சிவத்தை அநுபூதியில் உணர்ந்து திருவாசகத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளும் திருவாதவூரடிகளது துன்பத்தைக் கண்டு, பொறுக்காது சமீபத்திற் சென்று விண்ணப்பம் செய்வனபோல, திருவாலவாயில் வீற்றிருக்கின்ற சோமசுந்தரக் கடவுளது திருக்கோயில் முன்றில் எங்கும் சங்குகள் சப்தித்தன.
127. பாலகூரியன் அஸ்தமனகிரியினின்றும் நீங்கி மேருமலையைச்சுற்றிச் சென்று, கருமையாகி கடல் மேல்வந்து சிவபெருமான் குதிரையில் ஏறியருளும் தினம் இதுவோ? என்று பார்க்கும் மகாலக்குமியின் நெற்றியில் அணிந்த சிந்தூரதலசத்தைப் போல உதித்தது.
128. மண்ணுலகெங்கும் செல்லும் நீதியுடைய பாண்டியராசன் வைகறைப் பொழுதில் நித்திரை விட்டெழுந்து, நீரினாலே கண்கால் முதலிய அவயங்களைச் சுத்திசெய்து முழுகி, சிவபூசை செய்து முத்துமலை முதலாகிய ஆபரணங்களை அணிந்து விண்ணளவு உயர்ந்த செம்பொன்மயமாகிய மண்டபத்தின் முகப்பினில் வீற்றிருந்தான்.

129. வந்திற லாளர்எல்லாம் வாம்பரித் திரள்கள் கொள்வான்
சென்றரன் அடியார்க் கீந்த செழும் பொருள் தாரீராகில்
இன்றுமை வருத்தம் செய்தும் என்றெறி வெயிலினூடு
நின்றிடு மென்ன நின்றார் நீள்பெரும் புகழின் நிற்பார்
130. அங்குநின் றிளைப்பார் தம்மையாண்ட ஆண்டகையை
உன்னி
இங்குணர்ந் திலையோ நாயேன் இடும்பை என்றிரக்கம்
எய்தி
சங்கவெண் குழையாய் மன்னன் தனக்கு வாம்பரிகள்
ஈதல்
நங்கடன் ஆகுமென்று நவின்றசொல் பொய்மையாமோ
131. ஊனுடம் புடைய வாழ்க்கை ஒழித்துனக்கு அடிமை
என்று
மாநிலம் புகலா நிற்ப வந்துளை அடைந்தேன் தன்னை
மீனவன் தன்பால் மீள விடுத்தனை வேலை நீருள்
ஆனபின் அநநீர் ஆற்று நீரென ஆவ துண்டோ?
132. அறத்தனிச் செல்பாக! அன்பிலேன் நிற்பால் என்று
வெறுத்திடின் அடியேற் கிங்கு வேறொரு துணையுமில்லை
செறுத்தவர் புரங்கள் எல்லாம் செற்றவர் அடியான்
தன்னை
நிறுத்தினர் வெயிலில் என்றால் நிற்புகழ்க் கேற்றமாமோ
133. வானநாடவர்க்கு மேலோய் வந்துனக்கடிமை இப்போது
ஆனநான் இடும்பையுற்றால் ஆருனக்கு அடிமையாவார்
நானென மனத்தார் சொல்லும் நல்லுரை அன்றி நின்ற
ஈனன மொருவன் சொல்வ தேறுமோ உளத்தினன்றார்
134. அவத்தொழில் புரியா மேன்மை அன்பருக் கன்பு செய்து
பவக்கடலிடை விழாமல் பரிந்தருட் பார்வை நல்கித்
தவப்பெரு வடிவம் கொண்டு தானளித்தானும் ஐயர்
செவிப்புலன் புகந்த அன்பர் செப்பிய மாற்ற மெல்லாம்

129. வலியதண்டலாளர்கள் எல்லாம் திருவாதவூரடிகளைப் பார்த்து, தாவுகின்ற குதிரைகளை வாங்கும்பொருட்டுச் சென்று, திருப்பெருந்துறையிலே சிவனடியார்களுக்குக் கொடுத்த அரசனது பொருளைத் தராத விடின், இன்றைக்கு உம்மை தண்டிப்போம் என்று கூறி, எறிகின்ற வெய்யிலின் கண் நில்லும் என்ன, பெரியபுகழுடம்பால் நிலைபெறும் திருவாதவூரடிகள் நின்றார்.
130. வெய்யிலில் நின்று இளைக்கும் திருவாதவூரர், தம்மை ஆட்கொண்டருளிய சிவபெருமானைத் தியானித்து, அடியேன்படும் துன்பத்தை தேவரீர் அறிந்திரோ என்று தம்முள் இரக்கம் கொண்டு வெண்மையாகிய சங்க குண்டலத்தை உடையவரே! பாண்டியரசனுக்கு குதிரைகளைக்கொடுத்தல் நமது கடமையாகுமென்று கூறியருளிய திருவாக்கு பொய்யாகுமோ? ஆகாது.
131. உடம்போடு கூடிவாழும் வாழ்க்கையைப் பொய்யென்று நீக்கி பெரியதிலவுலகத்தவர் தேவரீருக்கு திருவாதவூரன் அடிமை என்று பேசாநிற்ப, திருப்பெருந்துறையின்கண் வந்த சரண் அடைந்த அடியேனை மீளவும் பாண்டியனிடத் தனுப்பியருளினீர். ஆற்றுநீரானது கடலுட்சென்று கலந்தபின், ஆற்றுநீர் எனப்பிரிந்து மீள்வது உண்டோ?
132. தருமபரிபாலம் புரியும் உமையம்மையை வாமபாகத்துடையவரே! அடியேன் அன்பில்லாதவன் என்று வெறுத்துவிட்டால், எனக்கு துணையாவார் வேறொருவருமில்லை திரிபுரங்களைத் திருப்புன்னகையினாலே அழித்த சிவபெருமானது அடியான் ஒருவனை வெயிலின் கண் நிறுத்தினார்கள் என்று சொன்னால், தேவரீரது கீர்த்திக்குப் பெருமையாகுமோ.
133. அரி பிரமன் இந்திராதி தேவர்கட்கும் மேலானவரே திருப்பெருந்துறையின்கண் வந்து தேவரீருக்கு அடிமையாகிய தமிழேன், இத்துன்பத்தை அனுபவித்தால் இனி ஆர்தான் அடிமையாவார். யான் எனதென்னும் செருக்கற்ற மகான்கள் செய்யும் விண்ணப்பம், அவ்வது அவ்விருசெருக்குமுள்ள இழிந்தவனாகிய தமிழேன் கூறும் விண்ணப்பமும் தேவரீரது திருவுள்ளத்தில் ஏறுமோ? என்று குறையிரந்து பிரார்த்தித்தார்.
134. பாவத்தொழில் செய்யாத மேம்பாட்டையுடைய திருத்தொண்டர் மீது அன்புகொண்டு, அவர்பிறவிக்கடலில் விழுந்தழுந்தாலண்ணம் ஞானதேசிகழூர்த்தம் கொண்டெழுந்தருளி வந்து, திருவடிதிட்சை செய்தருளிய பரமாசாரியரது திருச்செவியின்கண் மெய்யன்பராகிய திருவாதவூரடிகள் செய்தவிண்ணப்பம் எல்லாம் நுழைந்தன.

135. காம்படு தோளிபாகன் கண்ணுதல் அண்ணல் என்பார்
 தாம்படு துயரம் எண்ணி அத்துயர் தணிக்க வேண்டித்
 தேம்படும் அலங்கல் மார்பில் தென்னவன் தனக்குத்
 தெய்வ
 வாம்பரி அளித்தல் சொல்வாம் வல்வினைப் பகையை
 வெல்வாம்

திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம் முற்றிற்று

குதிரையிட்ட சருக்கம்

1. தந்தை என்பவர் மைந்தர்வாதை தவி ர்ப்பதே
 கடனாதலால்
 அந்தம் இன்றிய காதல் அன்பர் அழுங்கல் கண்டபின்
 நரியெலாம்
 வந்து வெம்பரி யாகவும் பரிவீரர் வானவராகவும்
 சிந்தை கொண்டனர் அந்தமால்விதி தேடுவார்
 மதிசூடுவார்

2. தேசிலாநரி வந்துவந்து திரண்டு வெம்பரியானபின்
 ஆசிலா இடையோர்கள் தாமுமமைந்த சேவகராயினார்
 மாசிலாமணி மன்றர் ஆரியவாசி வாணிகர் போலவே
 ஏசிலாவுரு மாறினார் மறை இஷளியின்புற மேறினார்

3. சேடுகொண்டு திரண்டு வீரர்இரண்டு ஞாங்கர்சிறக்கவே
 ஊடெழுந்துகள் இம்பர் எங்கணும் உம்பரும் கிளர்
 வெய்தவே
 கோடுடன் துடிவிம்மநீடிய கூடல்குழ்மதில் வாயில்வாய்
 ஆடல் வெம்பரி கொண்டு சென்றனர் ஆதியார் உமை
 பாதியார்

4. அங்கு நின்றவர் சென்று நிம்ம அலங்கலானை வணங்கியே
 எங்கணும் துகள் பொங்கிவிம்ம எழுந்துகாகள மார்ப்பவே
 திங்கள் வெண்குடை மன்ன ஆரியதேச வெம்பரி
 இன்றுநம்
 துங்கவன்மதிலின் புறத்த துவன்றிவந்த எனச்சொனார்

135. மூங்கிலையும் வென்ற தோள்களையுடைய மீனாட்சியம்மைபாகரும், நெற்றிக்கண்ணையுடைய இறைவருமாகிய சொக்கலிங்கமூர்த்தி திருவாதவூரடிகள் படும் துன்பத்தை அறிந்து அதனை நீக்கியருளத் திருவுளம் கொண்டு, தேன் பொருந்திய வேப்பமாலையை அணிந்த மார்பையுடைய அரிமர்த்தனபாண்டியனுக்கு குதிரைகளைக் கொடுத்தருளிய திருவிளையாடலைக்கூறுவாம். அதனால் வலிய இரு விளையாகிய பகையையும் வெல்வாம்.

திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம் முற்றிற்று

குதிரையிட்ட சருக்கம்

1. பிதா என்பவர் புதல்வரது துன்பத்தை நீக்கிப் பாதுகாப்பது கடனாகலால் திருமால் பிரமாவால்தேடி அறியப்படாதவரும், சந்திரனைச் சூடியவருமான சிவபெருமான், அளவற்ற அன்புடைய திருவாதவூரராகிய தம்புதல்வர் வருந்துதலைக் கண்ட பின்னர், வனத்தின்கண் உள்ள நரிகள் எல்லாம் வந்து குதிரைகளாகவும், தேவர்கள் எல்லாம் குதிரை வீரர்களாகவும் திருவுளம் கொண்டருளினார்.
2. அழகற்ற நரிகளெல்லாம் வந்தொருங்கு திரண்டு வேகத்தையுடைய குதிரைகளாக மாறிய பின்னர், குற்றமற்ற தேவர்களும் குதிரை வீரராயினார். களங்கமற்ற அழகையுடைய வெள்ளியம்பலக் கூத்தராகிய நடராசப்பெருமானும் ஆரியதேசத்துக்குதிரை வர்த்தகரைப் போலமாறி வேதமாகிய குதிரையின் மீது எழுந்தருளினார்.
3. முதல்வரும் அம்பிகைபாகருமாகிய சிவபெருமான், குதிரைவீரர்களையில் சவுக்கை கொண்டு இருமருங்கில் செல்லவும், குதிரைக்குளம்புகளினிடையே எழும்பூதாளிகள் இவ்வுலகிலும் மேலுலகெங்கும் கிளராநிற்பவும், கொம்புகளும் உடுக்குகளும் ஒலிப்பவும் மதுரையைச் சூழ்ந்த மதிவின் கண் உள்ள கோபுரவாயிலிலே வெவ்விய குதிரைகளைக் கொண்டு சென்றருளினார்.
4. அங்கே நின்றவர்கள் சென்று வேப்பமாலையை அணிந்த பாண்டியனை வணங்கி, பூரணசந்திரன் போன்ற வெண்கொற்றக்குடையுடைய அரசே! எவ்விடங்களிலும் பூதாளிகள் எழவும், எக்காளங்கள் ஒலிப்பவும், ஆரியதேசத்துக்குதிரைகள் இன்று நமது மதிலின்புறத்தனவாய் நெருங்கிவந்தன என்று சொன்னார்.

5. வாசியிள் திரன் வந்தவென்றலும் வாதலுருறை ஐயர்மேல்
நேசம்வைத்தவர் தம்மை முன்னர் அழைத்து நீள்கலை
யாதிதந்து
ஆசில் வெம்பரிகாண வம்மினெனா எழுந்து எதிரடைய
லார்
கூசுதன்படை சூழவே இறை கோயிலின்புறம் எய்தினான்
6. வண்டுபடி அலங்கல் நெடுந்த டந்தோள் மாறன்
மணிச் சிவிகை மீதேறி மதுரை மூதூர்
கண்டிரு கண் களிக்கும்வகை ஆலவாயில்
கடவுளிடும் பரிவரவு காண்பான் எண்ணிச்
செண்டுவெளி தனில் போந்து பணிநீர் தோய்ந்த
செங்கமுநீர் மதுமலை சிறந்து தூங்கும்
தண்தரள மணிப்பந்தர் நிழற்கீழ் அம்பொன்
தவிசின் மிசை இனிதிருந்தான் தானை சூழ
7. முத்தமிழின் திறநலிலும் புலவர்கூழ முதுமறையோர்
மங்கலச் சொல் முறையிற்கூறக்
கைத்திகழும் வளைபுலம்பக் கலன்கள் மின்னக்
கன்னியர்கள் இருமருங்கும் கவரிவீசக்
கொத்துலவும் பலமலரின் வாசந்தோய்ந்து
குலவுமிளம் தென்றல்வர மாதர் பாட
மெத்துமணி முத்தமெனும் அணிகள் பூண்டு
வெண்மதியின் தோற்றம்போல் வீற்றிருந்தான்
8. மங்குல்படி தடம்பரிசை வாதலுரர் மனங்களிப்ப
விழிகளிப்ப மறுவிலர்த
திங்களெனும் தன்மரபு விளங்க என்றும்
திருநீறும் அஞ்செழுத்தும் சிறந்து மட்கச்
சங்கினுடன் காகளங்கள் முழுவம் ஆர்ப்பத்
தயங்கி எழுந் துகள் உயர்வான் தன்மேல் செல்ல
துங்க நெடும் கடல்பரந்து வருதல் போலத்
துவன்றிவரு பரித்திரளின் தோற்றம் கண்டான்
9. அங்கிளர் மதுரையம் பதியில் ஆவணித்
திங்களின் மூலநாள் செறிதி னத்தினில்
எங்கனும் நீறுமஞ் செழுத்தும் ஓங்கிடச்
சங்கரன் இடும்பரிச் சமூகம் வந்தவால்

5. குதிரைக்கூட்டங்கள் வந்தன என்று கூறுதலும், பாண்டியரசன் திருவாதவூரடிகள் மீது அன்பு கொண்டு, அவரைத் தனக்கு முன் வருவித்து, உயர்ந்த ஆடை அணிகொடுத்து, உபசரித்து குற்றமற்ற குதிரைகளைப் பார்சு வரூக என்று எழுந்து பகைவர்களும் அஞ்சுதற்குக் காரணமாகிய சேனைகள் குழ, கோயிலின் புறத்தே சென்றன.

6. வண்டுகள் மொய்கின்ற வேப்பமலை அணிந்த புயங்கையுடைய பாண்டியரசன், திருவாலவாயிற் பெருமான் கொண்டுவரும் குதிரைகளின் வரவைக்காணும்படிக்குதி, மதுரைநகரமக்களெல்லாம் கண்டு இருகண்களும் களிக்கும் வண்ணம் முத்துச்சிவிகையில் ஏறி, வையாளி வீதியின்கட் சென்று, செங்கழுநீர் மலை தூங்கும் முத்துப்பந்தரின் கீழ் சேனைகளுக்கு இனிதாக இருந்தான்.

7. முத்தமிழின் திறத்தைக்கூறும் புலவர்குழவும், வேதபாரகராகிய அந்தணர் மங்கலவாழ்த்துக்களைக்கூறவும், நடனமகளிர் வளையல் ஒலிக்கவும் ஆபரணங்கள் ஒலிக்கவும்நின்று சாமரங்களைவீசவும், பலவகையான மலர்களின் வாசனையோடு மந்தமாரூதம்வீசவும், மாதர் பாடவும், இரத்தினபரணங்களைத்தரித்துப் பூரணசந்திரனின் தோற்றம்போலப் பாண்டியராசனை வீற்றிருந்தான்.

8. முகில்படிகின்ற அகன்ற மதில்குழந்த திருவாதவூரில் பிறந்த திருவாதவூரது மனமும் கண்ணும் களிக்கவும், குற்றமற்ற சந்திரகுலம் சிறந்துவிளங்கவும், சிலசின்னங்களாகிய வீபூதியும், உருத்திராட்சமும் ஐந்தெழுத்தும் சிறந்து விளங்கவும், சங்குகளும், எக்காளங்களும் மிருதங்கங்களும் ஒலிப்பவும், பூதூவிகள் ஆகாயத்தின்மீது செல்லவும், பெரியகடலின் திரைபரந்து வருதல்போல வருகின்ற குதிரைக்கூட்டத்தின் தோற்றத்தை அரசன் கண்டான்.

9. அழகிய மதுரைநரிலே ஆவணிமாதத்து முலநட்சத்திர தினத்திலே எவ்விடங்களிலும் விபூதியும் ஐந்தெழுத்தும் விளங்கும்படி சோமசுந்தரக்கடவுள் கொண்டுவரும் குதிரைக்கூட்டங்கள் வந்தன.

10. தூத்திரள் மணிகெழு சோதி மர்முடிப்
பார்த்திபன் விழிநலம் பருக வீதியில்
கூத்தினர் செயலெனக் குலாவு வாய்பரிச்
சாத்தினர் வரும்பெரும் தன்மை கூறுவாய்
11. கட்டிய சுரிசையர் கவின்கொள் வாளினர்
பொட்டணி நுதலினர் பொலன்செய் மேனியர்
பட்டுடை மருங்கினர் பவள நீள்வடம்
விட்டொளி விளங்கிய வியன்கொள் மார்பினர்
12. புன்மயிற் பீலியர் புலியின் தோலினர்
பின்மலர்ப் பாசிலை பிணைத்த குஞ்சியர்
வன்மொழி குரலினர் வயங்கு தூணியர்
விண்மலி கரத்தினர் வெறித்த பார்வையர்
13. பொன்னியல் குழையினர் பொலன்கொள் மாலையர்
பன்னிறச் சாத்தினர் பணைத்த தோலினர்
சென்னியில் கதிர்மணி இலங்கு சேடனைப்
பின்னிவிட் டுளதெனப் பிணைத்த குஞ்சியர்
14. தாங்கிய சுரிகையும் தயங்கு வேல்களும்
வாங்கிய சிலைகளும் கணையும் வாளுமாய்
ஞாங்கரில் இவர்வர நாப்பண் தோன்றினர்
தேங்கிய நதிமதிச் சென்னி அண்ணலார்
15. நச்சுரக உச்சிமணி நண்ணுமொரு வண்ணக்
கச்சிடை விசித்துள கவின்கொள் உடைவளும்
பச்சைமுழு நீலமொடு பன்னிற வடஞ்சேர்
செச்சைநிற மன்னிய திரண்ட இருதோளும்

10. சுத்தமான திரண்ட மாணிக்கம் பதித்த ஒளி வீசும் பெரிய முடியுடைய பாண்டியராசனது கண்கள் கண்ணுகளிக்க, விதியிலே நடனரது நடனத்தைப் போல நடக்கும் தாவுகின்ற குதிரை ராவுத்தர் வரும் தன்மையைச் சொல்லுவாம்.
11. அரையிலே கட்டப்பட்ட உடைவாளை உடையவர்; கையிலே அழகியவாட்படையை உடையவர்; பொட்டணிந்தநெற்றியை உடையவர்; பொன்மயமாகிய உடம்பை உடையவர்; பட்டாடை உடுத்த அரையை உடையவர்; பவளமாலைகள் விட்டு விட்டு ஒளி விளங்குகின்ற பரந்தமார்பை உடையவர்.
12. மயிலினது பிவிக்குடையை உடையவர்; புலித்தோல்உடை உடையவர்; பூக்களும் இலைகளும் வைத்துப்பின்னிய குடுமியை உடையவர். உரத்துப்பேசும் குரலை உடையவர்; முதுகில் விளங்கும் அம்புக்கூட்டை உடையவர்; கையில் வில் உடையவர்; அச்சுறுத்தும் பார்வை உடையவர்;
13. பொற்குண்டலங்களை உடையவர்; பொன்னரிய மாலைகள் உடையவர்; பலநிறமான தலைச்சாத்துக்களை உடையவர்; பருத்தபுயங்களை உடையவர்; இரத்தினமுடைய ஆதிசேடனைப் பின்னித்தூங்க விட்டது போன்று, பின்னிய குடுமியை உடையவர்.
14. அரையிலே தாங்குகின்ற உடைவாளும், ஒளிவிளங்குகின்ற வேற்படைகளும் வளைக்கப்பட்ட விற்களும், அம்புகளும் வாளுமாகிப் பக்கங்களிலே இக்குதிரை வீரர்வர கங்காநதியையும் பாலசந்திரனையும் அணிந்ததிருமுடியையுடைய சிவபெருமான் மத்தியிலே தோன்றியருளினார்.
15. நஞ்சும் உச்சிமணியுமுடைய பாம்பாகிய கச்சிள்கண் கட்டித்தாங்கும் அழகிய ஒரு உடைவாளும், பச்சையும் நீலமுமாகிய இவற்றோடு பல நிறங்களமுடைய இரத்தினமாலைகள் அணிந்த சிவப்பு நிறமுடைய இரண்டு தோளும்.

16. ஒப்பரிய சட்டையும் உடுத்திலகு பட்டும்
தொப்பியும் முகத்திடை துலக்க முளராகிச்
செப்பரு நலங்குலவு செண்டொருகை கொண்டே
இப்படியில் இப்படிவம் யாவர் உளர்என்ன
17. கட்டுபடி மீதின்மணி கச்சைமணி முன்பின்
இட்டஇரு பக்கமணி யின்னொலி புலம்ப
பட்டிலகு பக்கரை பனிக்கவரி எட்டும்
விட்டொளி விளங்கு மொருவெண் பரியிலேறி
18. வீசுகவ ரித்திரள் மிடைந்தொளிர மீதே
தேசொடு கவித்துள செழுங்குடை வயங்கப்
பூசல்புரி வெம்பரி பொருந்துபடை யூடே
மாசில்குல ஆரியரின் மன்னனென வந்தார்.
19. மன்னவனும் இங்கிவர் வருந்தகைமை கண்டே
தன்னுள மகிழ்ந்திரு தடங்கண் இமையாமே
அன்னமெனும் ஊர்தி நெடு மாலரனை அல்லாது
இன்ன எழில் யாவருளர் என்றதி சயித்தான்
20. பண்ணிய தவத்துள பயன்பரியின் மீதே
நண்ணிய தெனத்தமில் நயந்தனர் வியந்தார்
எண்ணிய முடித்தனர் எனக்கருதி நின்றார்
புண்ணிய மறைத்தமிழ் புகன்றதிரு வாயார்
21. தூயகடர் வேல்பல சுழற்றியெதிர் செல்வார்
வாயெர்லி விளைப்பார் இகல்வாளினை விதிர்ப்பார்
நேயமொடு தய்மிலணி நின்றுசமர் செய்வார்
ஆயினர் அரண்புடையில் ஆனபரி வீரர்

16. உவமை கூறுதற்கரிய சட்டையும், உடுத்து விளங்கும் பட்டாடையும், தொப்பியும், திருமுகத்தில் ஒளியுமுடையராகி, நாம் கூறுதற்கரிய அழகுடைய சவுக்கை ஒரு திருக்கரத்தில் கொண்டு இப்பூமியில் இவ்வழகிய வடிவத்தோடு யார் இருக்கிறார் என்று புகழ்ந்து பேசவும்.
17. காலில் கட்டிய மணியும், கச்சையின் மீது கட்டியமணியும் முன்னும் பின்னும் இட்டமணிகளும் இருபக்கங்களில் இட்டமணியும் இன்னிசையாக ஒலிப்பு, பட்டினால் செய்த கலணையச்சூழ நிறுவிய குளிர்ச்சி பொருந்திய சாமரங்கள் எட்டும் அசைய, ஒளிவிளங்கும் வெண்மையான ஒரு குதிரையின் மீது ஏறியருளினார்.
18. வீசுகின்ற சாமரைக்கூட்டங்கள் நெருங்கி விளங்க, திருமுடியின் மீது செழுமையான குடைவிளங்க, யுத்தம்செய்கின்ற குதிரைச் சேனைகளின் மத்தியிலே குற்றமற்ற ஆரியதேசவாசிகளது தலைவனைப் போலவந்தார்.
19. பாண்டியராசனும் இவர் வரும்தன்மையைத் தனது இருகண்களும் இமையாமல் பார்த்து மனம் மகிழ்ந்து, அன்னவாகனத்தையுடைய பிரமாவும், திருமாலும், சிவபெருமானுமல்லாது இப்பேரழகை வேறுயாவர் உளர் என்று அற்புதமடைந்தான்.
20. வேதத்தை செந்தமிழ் மொழியினால் திருவாசகமாகப் பாடிய ருளிய திருவாதவூரடிகள் பூர்வசன்மங்களிலே நாம்செய்த தவப்பயனை ஒப்பொழுது ஒரு குதிரையின் மேல் எழுந்தருளி வந்ததென்று, தம்முள் நினைந்து புகழ்ந்தார். தாம் நினைத்தவற்றை செய்து முடித்தருளினார் என்று சிந்தித்து நின்றார்.
21. சிவபெருமானது பக்கத்திலுள்ள குதிரைவீரர் ஒளியையுடைய பல வேற்படைகளை சுழற்றி, ஒருவர்க் கொருவர் எதிரே செல்வார், வலிய வாட்படைகளை வீசுவார். அன்போடு அணிவகுத்து நின்ற போர் செய்பவருமாயினர்.

22. நீறுசிவ நீதிநிலை நிற்க உலகாநாம்
மாறனும் மகிழ்ந்து தவமன்னரை அழைத்தே
கூறரிய வாரிய குலேசர் ஒருவீதி
ஏறும் வகை சென்றுரையும் என்றினிது சொன்னான்.

23. என்னிவன் மொழிந்தனன் எனத்தமிழ் இரங்கா
மன்னிய அருந்தவரும் வாண்முகம் மலர்ந்தே
கன்னலை நலங்கொள்கனி யைக்குறுகி நெஞ்சால்
முன்னுற வணங்கிவிழி முத்துதிர நின்று

24. மன்றல்மல ரோனும்நெடு மாலுமுரு வேராய்
அன்றுமுதல் இன்றுமறி யாதவகை நின்றாய்
வென்றிவிடை அன்றியுயர் வெம்பரியின் மீதே
இன்றுனை வணங்கமுனம் எத்தவம் முயன்றேன்.

25. வந்தபடி இவ்வுரு வணங்குமிது அல்லால்
அந்தவடி வாகிலுனை யாரறிய வல்லார்
இந்தவகை கண்டடி யவர்க்கெளியை என்றே
சிந்தைதனில் அன்பொடு தெளிந்தவுல கெல்லாம்.

26. என்றுமுக மன்பல இயம்பி அருளாலே
வென்றினை மீனவன் விளம்புமொழி சொன்னார்
கொன்றைமுடி யாரும் அதிசைந்து கொடைமாறன்
நன்றியொடு காணும்வகை நற்பரியு கைத்தார்.

27. மன்னரவ பந்தமுடன் வட்டநெடு வீதி
என்னுமிவு ளித்தொழில்கள் யாவுமினி தேறி
உன்னுமன வேகமென ஓடுமுயர் பாய் மா
நன்னட மிடும்படி நடாத்திஎதிர் வந்தார்.

22. விபூதியும், மேன்மைகொள் சைவநீதியும், நிலைபெற உலகத்தை அரசாரும் பாண்டியராசனும், மணம்மகிழ்ந்து தவமுதல்வராகிய திருவாதவூரடிகளை அழைத்து, தம்பெருமை கூறுதற்கரிய ஆரிய குலாதிபர் ஒரு வீதியிலே குதிரையேற்றம் செய்யுமாறு, நீர் சென்று சொல்லும் என்று இனிதாகச் சொன்னான்.

23. அரிய தவத்தையுடைய திருவாதவூரடிகளும், இவ்வரசன் எதனைக் கூறும்படி சொன்னான் என்று மணம்வருந்தி, வெளியே முகமலர்ச்சி காட்டி கரும்பினது சாறும் முக்கனியுமாகிய சிவனை அடைந்து, மனத்தால் வணங்கி கண்ணீராகிய முத்துச் சொரிய நின்றார்.

24. மணம்கமழும் தாமரைமலராசனாகிய பிரமாவும், திருமாலும் வேறுவடிவமாகி அன்றுமுதல் இன்றுவரையும், அறியாவண்ணம் சோதிப்பிழம்பாய் நின்றீர். அத்துணை அரிய தேவரீரை வெற்றியையுடைய இடபவாசனத்தின் மீதன்றி, அழகிய குதிரையின் மீது சண்டு வணங்குவதற்கு பூர்வசன்மங்களில் எவ்வளவு அருந்தவம் செய்தேனோ என்றார்.

25. இங்கே எழுந்தருளியவந்த இவ்வுருவத்திருமேனியை வணங்குவது அல்லாமல், அருவத்திருமேனியானால் யாவர் அறியவல்லவர். உலகத்தவர் எல்லாம் இப்பெருங்கருணையைக்கண்டு, தேவரீரை அடியவர்க்கெளியவர் என்று அன்புடன் மனதில் தெளிவு அடைந்தனர்.

26. என்றுபல உபசாரவார்த்தைகளைக் கூறி திருவருளினாலே வெற்றிமலை அணிந்த பாண்டியன் கூறியவார்த்தையைச் சொன்னார் கொன்றைமாலையைத் தரித்ததிருமுடியையுடைய சிவபெருமானும் அதற்குடன்பட்டு கொடையையுடைய பாண்டியராசன் நன்கு, காணும்படி நல்லகுதிரையைச் செலுத்தியருளினார்.

27. சிவபெருமான் நாகபந்தம், வட்டம், தீர்க்கவீதி என்னும் பாகு பாட்டையுடைய குதிரை ஏற்றங்களை எல்லாம் இனிதாக ஏறிக் காட்டி மனவேகம்போல விரைவாக ஓடும் குதிரை நல்லநடனம் இடும்படி செலுத்திக் கொண்டு அரசனாக் கெதிர் வந்தருளினார்.

28. வெம்பரியின் அண்ணலை வியந்துதமிழ் மாறன்
கம்பமுடி எய்தவொரு கைவிரல் சுழற்றா
அம்பொன் விலையில்லதொர் அருங்கலை அளித்தான்
எம்பரமர் செண்டின்மிசை ஏற்றுநகை செய்தார்
29. ஏற்றவொண் கலையை நேசம் எய்தினான் ஒருவன் சென்று
காற்றொன் விரைவின் எய்திக் கடிதுதன் கரத்தில்
வாங்கிப்
போற்றிலன் முடியின்மீது புனைந்திலன் என்று மாறன்
நீற்றினன் மறைப்பினாலே நெஞ்சிடை வெகுட்சி
கொண்டான்
30. வெளிப்பட அரியமேனி விண்ணவன் கண்ணும் நெஞ்சும்
களிப்புற வருதல் கண்டும் கண்டிலன் கன்னி நாடன்
ஒளித்துல கெங்கும் நிற்போன் உறுபவம் ஒழித்து ஞானம்
அளித்திடின் அன்றி யாவர் அவன்திறம் அறிய வல்லார்
31. எண்டிசை மன்னர் அன்பால் ஈந்தமென் கலைகள் யாவும்
செண்டிடைக் கோடல் அன்னோர் தேயநல் இயற்கை
என்றே
வண்டமிழ் வாதலூரர் மாமது ரேசன்நெஞ்சில்
கொண்டிடு முனிவுதீரக் குறைந்துமுன் நின்றுசொன்னார்
32. நலத்தகும் இந்த நீர்மை கேட்டபின் நயந்து மன்னன்
கலக்கமில் இவளி நன்னூல் கற்றவர் தம்மை நோக்கி
இலக்கண விதியில் உள்ள இரும்பரி இழிவு மேன்மை
துலக்குற நும்மினாடி எம்முடன் சொல்லு மென்றான்
33. சொற்றிகழ் துரகநூலின் துணிபொருள் உணர்ந்
துளோரும்
கொற்றவெம் பரிகட் குள்ள குற்றமும் குணமும் நாடிப்
பொற்றடங் கிரியின்மீது பொருகயல் பொறித்து மீண்ட
வெற்றிகொள் மன்னர் மன்னன் முன்னிலை
விளம்பலுற்றார்

28. பாண்டியராசன் குதிரைவார்த்தகத் தலைவரைப் புகழ்ந்து, சிரக்கம்பம் செய்து, ஒருகைவிரலைச் சுழற்றி விலைமதிப்பில்லாத அழகிய பீதாம்பரம் ஒன்றை பரிசாகக் கொடுத்தான். சிவபெருமான் அதனைத் தமது சவுக்கின் மீதேற்றுப் புன்னகை செய்தருளினார்.
29. குதிரை ராவுத்தன் தான் ஏற்ற பீதாம்பரத்தை, விருப்பத்துடன் காற்றைப்போல விரைந்து வந்து, தன் கையில் வாங்கிப் போற்றவில்லை, சிரசின் மீது அணியவில்லை என்று, சிவபெருமான் தம்மை மறைத் தெழுந்தருளினமையாலே, பாண்டியன் தம்மனத்தின்கண் கோபம் கொண்டான்.
30. சிவபெருமான் கண்ணும் மனமும் சளிப்புற வெளிப்பட எழுந்தருளி வந்ததை ஊனக்கண்ணால் கண்டும், பாண்டியராசன் ஞானக் கண் இன்மையால் காணப்பெற்றிலன். உலகெங்கும் மறைந்து நின்றருளும் இறைவன் பிறவிக்குக் காரணமாகிய அஞ்ஞானத்தை நீக்கித் தமதுதிருவடி ஞானத்தை அளித்தால் அல்லது, யாவர் தாம் அவரது உண்மைத் தன்மையை அறியவில்லவர்.
31. எட்டுத்திக்குழுமுள்ள அரசர்கள் எல்லாம் அன்புடன் கொடுக்கும் மென்மையாகிய நல்ல ஆடைகளை எல்லாம் சவுக்கின் மீது ஏற்று வாங்குதல் அவரது தேசாசாரமென்று, அரிமர்த்ந பாண்டியன் மனத்திற் கொண்ட கோபம் தணியுமாறு, திருவாதவூரர் குறையிரந்து கூறினர்.
32. நன்மையான இந்தசமாதானத்தைக் கேட்ட பின்பு, பாண்டியராசன் மகிழ்ந்து கலக்கமின்றி, அசுவஇலக்கண நூல்களைக் கற்றவர்களைப் பார்த்து, மகிமை பொருந்திய குதிரைகளின் குணகுணங்களை நீவீர் அறிந்து, எமக்குக் கூறுமின் என்று கூறினான்.
33. சொற்கள் விளங்கும் அகவலக்கண நூல்களின் பொருளை உணர்ந்த அறிஞர்களும்; வெற்றியையுடைய குதிரைகளிடத்துள்ள குணகுணங்களை அறிந்து, பொன்மயமான மேருமலை மீது, பொருக்குரிய கயற் கொடியை பதித்துமீண்ட வெற்றியையுடைய அரசர்க் கரசுகுரிய பாண்டியனது முன் நின்று, இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லாராயினார்.

34. தாவினைச்சந் திரசுழியா மண்டா வர்த்தம்
 தண்டையடி யிற்குழியா முடலின் பக்கம்
 மேவுசுழி கௌவகமாம் காகா வர்த்தம்
 மேன்மைதிகழ் முன்வனையச் சுழிதானாகும்
 பரவுசெழும் கேதாரியடியிற் சேர்ந்த
 பயனில் கொடுஞ் சுழிகேசா வர்த்தமாகும்
 பூவமரும் கச்சையிற் பட்டடையே யாகப்
 புகன்றசுழி யிச்சுழிகள் புணரா வாகி
35. கொம்புகன்னம் திருகுகன்னம் நஞ்சு பாதம்
 கொள்ளிக்கால் வெள்ளிக்கண் தீனிகுன்ற
 வெம்புதழல் சுடலைமுகம் பரனேர்கண்ட
 மண்டப்பாழ் விலங்கிபல வண்டமாதல்
 செம்பொறியா மக்கினிசித்திரக்கண் மூன்று
 சிறந்தினிய மட்டிற்பால் அறுபால் என்றே
 அம்புவியோர் மொழிந்தபழு திவையும் இன்றி
 அடிநாவிற் குரமிரட்டை யாகா வாகி
36. சிரமதனில் இரண்டுசெழும் துளைப்பில் நான்கு
 சிறந்தவுரந் தனிலிரண்டு நுதன்மேல் ஒன்று
 குரவமிசை நின்றசுழி ஒன்றினோடு
 குலவிய வீரைந்துசுழி குறையா வாகி
 நரிவெருகு கருங்காகம் அலகைஓரி
 ஞாளிசெழும் கேழல்எனும் குரல்இன் றுகி
 விரவுபெரும் திரைவேலை மங்குல் சங்கம்
 விடைமுழுவம் போல்முழக்கம் மிகவுண் டாகி
37. உருத்திகல்செய் புலியுளியம் கழுதை செந்நாய்
 ஒண்பூஞ்சை நரியினுடன் கரிய காகம்
 தரித்தவழற் புகைநிறமும் புனையா வாகித்
 தருக்கிமருத் தெனாக்கவனத் தன்மை எய்தி
 விரித்தகதிர் வெண்தரளம் திங்கள் நீல
 மென்கமலத் தாதுசெழும் கனகம் காயா
 வரத்தமலர் நல்லபசும் கிள்ளை போல
 அமைந்த ஒளிதயங்கிய அங்கத்த வாகி

34. கேட்புனைத்தரும் சந்திரசுழி. அண்டவர்த்தசுழிகளும், உடம்பின் பக்கத்தில் உள்ள கௌவகச்சுழி, காவர்த்தசுழிகளும், முன்வளையச் சுழி, கேதாரிச்சுழிகளும், அடியில் உள்ள கேசாவர்த்தச்சுழியும், பட்டைச்சுழியும் என அசுவ இலக்கண நூலுடையார் கூறிய எட்டுச் சுழிகளும் இல்லாதன.

35. கொம்புபோல நீண்டசெவிகளும், முறுகியசெவிகளும், நஞ்சபாதம் கொள்ளிக்கால், வெள்ளிபோன்ற கண்களும், சுடலைபோலும் முகமும் நீலகண்டமும், பதுமையும் அக்கினியும் சித்திரமுமாகிய மூன்றையும் போலச் சிறந்த முகம், வால், நான்காகிய உறுப்புக்களில் சுழியின்மையும் ஆகிய அறிஞர் கூறியகுற்றங்கள் இன்றிக் கழுத்தடியில் மார்க்கண்டம் இரட்டையாகப் பொருந்தப் பெறுதன.

36. தலையில் இரண்டுகுழிகளும், நாபியின் பின் நான்குகுழிகளும், மார்பில் இரண்டுகுழிகளும், நெற்றியில் ஒருசுழியும், உதட்டின்கண் உள்ள சுழிஒன்று ஆகிய விளங்காநின்ற பத்துச்சுழிகளும் உடையன. நரி, வெருகு, காகம், பேய், ஒரி, நாய், பன்றி என்னும் இவற்றின்சத்தம் இல்லாதன. பெரிய திரைகளையுடைய சமுத்திரமும், முகிலும், சங்கும், இடபமும் மிருதங்கமும் போலச் சத்தமுடையன.

37. வெகுண்டு போர்செய்யும் புலி, கரடி, கழுதை, செந்நாய் பூனை நரி, காகம், அக்கினியின்புகை ஆகியநிறம் பொருந்தாதன. வீரா வேசமும் லாயுலேகமும் உடையன. ஒளியுடைய முத்தும், சந்திரனும், நவரத்தினமும், தாமரைப்பூவின் மகரந்தமும், பொன்னும், காயாம்பூவும், செவ்வரத்தம்மலரும் பசியகிளியுமாகிய இவற்றைப் போல ஒளியுடைய உடம்பை உடையன.

38. நெற்றியகன்று உயர்குரவம் படைத்து வெண்மை
 நிறைந்துதமில் ஒத்திலகும் எயிற்றவாகித்
 துற்றநறும் கந்தமிகச் சிறந்து நாவும்
 சூதவிளம் தளிர்போலும் அருணம் தோய்ந்தே
 உற்றவிரண்டு இமைமயிரும் தொகையுண்டாகி
 உக்கிரமாம் விழிப்பார்வை உடையவாகி
 முற்றுமெயில் தசையின்றி உள்வளைந்து
 முக்கோண மெனத்திகழு முகத்தவாகி
39. உளையினுடன் தலைமயிரும் நிற மொன்றாகி
 உரத்தினுடன் கழுத்துரக படமேபோன்று
 வளைசிறந்த தொனிபரந்து குவிந்துள் வாங்கி
 மண்டலமுண் டாயுரம் கொள் குரங்கள் சேர்ந்து
 கிளைகொள்நரம் புகள்கரந்து தசைதா னென்றிக்
 கிளர்முழந்தாள் நெளிந்தபதம் கெழும வின்றி
 நேளிமுதுகு புனைந்து தொடை திரண்டு தண்டை
 நீண்டுடலம் நெய்த்தநிற நீர்மை யாகி
40. மிக்கசெழு மறைநாவில் கமலநாதன்
 விழிப்புனலில் விண்ணோர்கள் எண்மர் தம்பால்
 மைக்கடல்மேல் அமிர்தத்தில் அங்கிமீதிள்
 மல்குகருப் பையிலுலூக வண்டந் தன்னில்
 தொக்களழு பேதமெனும் இவற்றில் தோன்றும்
 தொன்மையவாய் ஈரிரண்டு துணைத்தாள் நெற்றி
 ஒக்கவெளுக் கும்பரிகள் உளவாய் வானில்
 ஒண்புனலில் செல்லுநெறி உளவுமாகி
41. மங்காளன் சாரங்கள் கங்காநீலன்
 மௌவழகன் கொங்காளன் சன்னசம்பான்
 குங்குமச்சோரன் கரியான் நீலன் சாரன்
 குலவுமள்ளான் உரஞ்சிவந்தான் நல்லான் பொல்லான்
 தங்குகருங் கால்சம்பான் என்று கூறும்
 தன்மையுள பன்னிறமும் புனைந்த சாதித்
 துங்கமிரும் பரிபிவை யென்று அவற்றின் தன்மைத்
 தொன்மை உரைத்தரசனை முன்தொழுது நின்றார்

39. நெற்றிஅகன்று உயர்ந்த மேல் உதட்டைப் பொருந்தியுள்ளது. வெண்மையான கடையொத்து விளங்கும் பற்களையுடையன. நறுமணம் கமழும் நாக்குடையன. மாவினது தளிர்போலும் செந்நிறம் பொருந்திய இரண்டிமைமயிரும் அடர்ந்துள்ளன. கண்டோர் அஞ்சும் கண்பார்வை உடையன உடம்புதசைப்பற்றின்றி உள்வளையப்பெற்றது முக்கோணமாக விளங்கும் முகத்தையுடையன.

39. பிடர்மயிரும் தலைமயிரும் ஒரே நிறமுடையன. மார்பும் கழுத்தும் சர்ப்ப படம் போன்றன. சங்குநாதம் போல ஒலியுடையன வலிமை பொருந்திய குளம்புகளையுடையன. நரம்புகள் எங்கும் மறையப் பெற்றுத் தசைப்பற்றுச் செறிந்தொன்றிப் பருத்த முழந்தாள்கள் உள்வளையப் பெற்ற கால்களையுடையன, நெளிந்த முதுகில் பொருந்திய தொடைகள் கடைந்தெடுத்தாற் போல் திரண்டுள்ளன. வால் நீளமானது. உடம்பு நெய்ப்புப் பொருந்திய நிறம் வாய்ந்த மெருகை உடையன.

40. பிரமாவின் வேதங்களுட் கிறந்த சாமவேதம் கூறும் நாவிலும் அவர் யாகம் செய்யும்போது கண்களில் நின்று ஒழுகிய நீரிலும், அவரது யாகக்கினியிலும், இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலகரிடத்திலும், பாற்கடலில் தோன்றிய அமிர்தத்திலும், கருப்பையிலும், பிரமர் இட்டமுட்டையிலும் தோன்றிய, ஏழுவகையாகிய இக்குதிரைகள் நான்கு கால்களும் முகமும் வெண்ணிறம் வாய்ந்திருக்கும் பஞ்ச கல்யாணி என்னும் குதிரைகள் ஆகும். இவை ஆகாயத்திலும் நீரிலும் செல்லும் இயல்புடையன.

41. மங்களான் சாசங்கன் கங்காநீலன், மௌவழகன் கொங்காளன் சன்னசாம்பான், குங்குமச்சோரன், கரியான், நீலன், சாரன், மள்ளன் உரஞ்சிவந்தான், நல்லான், பொல்லான். கருங்காற்சம்பான் என்று கூறப்படும் பாகுபாடுகளையும், பல நிற வேறுபாடுகளையுமுடைய உயர்ந்தசாதிக்குதிரைகள் இவையென்று அவைகளின் பழையவரலாற்று முறைகளைக் கூறிப்பாண்டியராசனை வணங்கி நின்றனர்.

42. நற்பரியின் இயல்புணர்ந்தோர் இன்னவாறு
 நவின்ற மொழி கேட்டு நயந்து வெள்ளி
 வெற்பனைய விடையேறி அளிக்கும் தெய்வ
 வெம்பரிகள் யாவும் விலைமதித்த பின்னர்
 பொற்புடைய தன்பொருள்மேல் எண்மடங்கு
 போதுதலால் பொங்குமகிழ்வு எய்தி மாறன்
 தற்பரனை முகநாடிக் கயிறு மாறித்
 தருக துரகத்தொகுதி தம்மை என்றான்.

43. காத்துல கனைத்தும் உய்யக்கண்ணருள் செய்யும் நீதிப்
 பார்த்திவன் கருமம் செய்வார் பற்றியங் கரத்தில்வாங்க
 சாத்தவர் தம்மில் ஆங்கோர் சால்பினர் கயிறு மாறிச்
 ஈத்தனர் பந்தியூடு சேர்த்தனர் இவ்வுளி எல்லாம்

44. திண்டிறல் செழுவு நேமித் தென்திசைக்கிறையும் செய்ய
 வண்டமிழ்க் கிறையும் காண வந்திடு திசையி னேகிப்
 பண்டைநல் படிவமாகிப் பணிந்துவிண் ணவர்கள் சூழக்
 கொண்டலைப் பொருவு கண்டர் குலவுதம்கோயில்புக்கார்

45. வாய்ந்தன பரிகள் நும்மால் என்றெழில் வாதலூரின்
 வேந்தரை மனையிலேக விடுத்துள மகிழ்ச்சி கூர்ந்து
 சார்ந்தமெய்த் தகைமையோரும் தானையும் சூழ ஏகி
 ஆய்ந்த நற்றமிழில் வல்ல அரசனும் கோயில் புக்கான்

46. அத்தினம் அகல மாலை அணைதலும் பரிகள் எல்லாம்
 நித்தன தருளினாலே நெடுங்குரல் நரிக ளாகி
 மெய்த்தமிழ் மதுரைமுதூர் விழித்துயில் ஒழிந்திரங்கத்
 தத்தமில் உடன்று கூடித் தனித்தனி களித்து நின்று

42. நல்ல குதிரைகளின் இலக்கணங்களை அறிந்த பண்டிதர் இவ்வாறு கூறிய வார்த்தைகளைப் பாண்டியன் கேட்டு, மிகவும் விருப்பம் உடையவராய் கைலாயமலையைப் போலும் இடபத்தை வாகனமாகவுடைய சிவபெருமானாகிய குதிரைவர்த்தகர் கொடுக்கும் குதிரைகள் எல்லாம் விலைமதித்த பின்னர், தன் திரவியத்தின் எண்மடங்கு விலையாதலால் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து, சோமசுந்தரக்கடவுளாகிய குதிரை வணிகரைப் பார்த்துக் குதிரைக்கட்டங்களைக் கயிறு மாறித்தருக என்று கூறினான்.

உலகங்களெல்லாம் உய்யும் வண்ணம் பாதுகாத்து அருள்செய்யும் நீதியையுடைய பாண்டியராசனது காரியதரிசிகள் கையில்பிடித்து வாங்க, குதிரைராவுத்தரில் தகுதியுடைய ஒருவர் கயிறுமாறிக் கொடுத்தனர். அவர்கள் குதிரைகளையெல்லாம் பந்தியின்கண் சேர்த்தனர்.

44. முகில்போலும் கரிய கண்டத்தையுடைய சேமசுந்தரக்கடவுள், வலிமைபொருந்திய ஆஞ்ஞாசக்கரத்தையுடைய தென்திசைக்கதிபனாகிய பாண்டியராசனும், செந்தமிழ்க்கதிபதியாகிய திருவாதவூரடிகளும் காணுமாறு முன்னொழுந்தருளி, வந்த திசையைநோக்கிப் போய் பழையநல்ல திருமேனிகொண்டு தேவர்கள் வணங்கிச் சூழத் தமது கோயிலின் கண் சென்றருளினார்,

45. தமிழ்ச்சங்கங்களால் ஆராயப்பட்ட நன்மையினையுடைய தமிழ் மொழியில் வல்லபாண்டியராசனும் மனம்மகிழ்ந்து திருவாதவூரடிகளைப் பார்த்து உம்மால் எமக்குக் குதிரைகள் வாய்த்தன என்று கூறி, அவரைத்தம் திருமாளிகைக்குச் செல்லும்படி அனுப்பி, தன்னைச்சேர்ந்த பெரியோர்களும் சேனையும் சூழச் சென்று தன் மாளிகையில் சேர்ந்தான்.

46. அப்பகற்காலம் நீங்கி, இராக்காலம் வருதலும் குதிரைகள் எல்லாம் சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே ஊனையிடும் நரிகளாகி, மெய்மையாகிய தமிழையுடைய மதுரை நகரவாசிகள் எல்லாம் நித்திரை செய்தல்இன்றி இரங்காநிற்க, தம்மில்தாமே கூடியும் தனித்தும் செருக்குற்று நின்றன.

47. நின்ற நின்ற நெடும்பரி யாளர்மேல்
சென்று வெம்பகை செய்து வெருட்டியே
துன்று கின்ற துரங்கம் ஒருங்கொடு
கொன்று நின்றயர் கூவிளிக் கொண்டவால்

48. வரைசெய் கோபுர மாடம் நெருங்கிய
அரச வீதியும் ஆவண வீதியும்
முரசவோசை முழக்கொழிந் தேமிகநக்
குரைசெய் வாய்நரிக் கூக்குரலானதால்

49. பாடி ஆரணம் போற்ற மன்றில் பயின்று
ஆடி யார்விளை யாட்டின் புதுமையால்
ஓடி யாரும் ஒளித்திட வென்றொரு
கோடி யானது கூவு நரிக்குலாம்

50. துங்க மாறன் தொகுபடை வெங்கொலை
தங்கு மாயுதம் தாங்கி எதிர்க்கவே
எங்கு மான நரிகளெல் லாங்கொடும்
சிங்க மாயமர் செய்யத் தொடங்குமால்

51. நீடு வாடை யிடம்தொறு நின்றணி
கூடு வார்மிகக் கூவி வெருட்டுவார்
ஓடு வாரொளித் தோடிப் புகுமிடம்
தேடு வாரெதிர் சென்றமர் செய்குவார்.

52. எங்கள் ஆருயிர் காத்தருள் இன்றணி
திங்க ளாயெனத் தெய்வம் பராவுவார்
அங்க பாடம் அசைத்தரண் செய்குவார்
மங்கு லாடும் மதில்தலை ஏறுவார்.

47. அந்நரிகள் எல்லாம் ஆங்காங்கு நிற்கின்ற குதிரைப்பந்திக் கவலாளர்மீது எதிர்த்துச்சென்று சண்டைசெய்து அவர்களை ஒட்டிவிட்டு, பழைய குதிரைகளை எல்லாம் கொன்று நின்று, பெரும் சத்தமாக ஊளையிட்டன.
48. மலைபோலும் பொலிவுடைய கோபுரங்களும் மண்டபங்களும் நெருங்கிய இராசவீதிகளிலும், கடைவீதிகளிலும் முரசுகளின் பேரொலி அடங்கி ஊளையிடுகின்ற பெரிய வாயையுடைய நரிகளின் கூக்குரலே ஒலித்தது.
49. வேதங்களைப்பாடி நின்று துதிக்க, வெள்ளியம்பலத்தின்கண் நின்று திருநடனம் செய்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுளது திருவிளையாட்டின் மகிமையினால் ஊளையிடுகின்ற நரிக்கூட்டம், ஓடி எவரும் ஒளிக்கும்படியாகக் கோடிக்கணக்கில் பெருகிற்று.
50. உயர்ச்சி உள்ள பாண்டியனது தொகுதியான சேனைகள் கொலைத் தொழிலுக்குரிய பலவகைப் படைக்கலங்களைத் தாங்கி எதிர்க்க, நகரெங்கும் பரந்த நரிகளெல்லாம் கொடிய சிங்கம்போன்று போர் செய்யத் தொடங்கின.
51. மதுரைமாநகரமக்கள் எல்லாம் நெடியவீதிகள் தோறும் நின்று அணியாகக் கூடுவார். பெருக்கச்சலிட்டு அவற்றை ஒட்டுவார். அவற்றிற்கஞ்சி ஒளித்தோடுவார். ஒளித்தோடிப்புழுமிடம்தேடுவார் எதிர்த்துச் சென்று போர் செய்வார்.
52. திருமுடியின்கண் பிறையணிந்த சந்திரசேகரரே! இத்தினம் எங்களது அரியஉயிரைப் பாதுகாத்தரும் என்று சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்குவார். அழகிய கதவுகளை அடைத்துத் தம்மைக் காத்துக் கொள்வார். முகில் படியும் மதிலின் உச்சியில் ஏறிக் கொள்வார்.

53. நற்ற வச்செயல் நன்கில தானதோ
கொற்ற வன்செய்ய கோல்கொடி தானதோ
இற்றி தன்பயன் என்னென இன்னணம்
உற்றி ரங்கினர் கூடல்உ னோரெலாம்

54. துயவன் துரகத் தொழி லாளர்கள்
கோயிலின் கடைக் கூக்குரல் செய்துபோய்
மாய வெம்பரி வந்தவெ லாம்பநரி
ஆயவென்று அர சற்கெதிர் கூறினார்

55. மாக்கள் ஓசையும் வாம்பரி ஓசையும்
கூக்கு லாவு குறுநரி ஓசையும்
மீக்கொள் மாமுடி மீனவன் தன்செவித்
திக்கொள் வேலைச் செருகிய தொத்தவே

56. இந்த வாரெலி கேட்டிரு கண்தழல்
சிந்த ஆகம் சிறுவெயர்ப் பெய்திட
வந்த மாறன் வெகுட்சிகண்டு அண்ணலார்
வந்த மாய நரிப்படை மாற்றினார்

57. பொன்கொள் நாடன் புனைந்த நலந்திகழ்
மின்கொள் ஆரம் விளங்கிய மார்பினான்
தன்கண்கி நடப்பவர் தண்டல் செய்
வன்கணாளரை வம்மெனக் கூவீனான்

வேறு

58. நரியினில் தொகுதி எல்லாம் நற்பரித் திரள்களாக்கும்
சரிதியைக் கொணர்திர் என்னத் தாடொழுது அவர்
களோடி
இருபிறப்புடையராகி இனிப்பிறப் பில்லார் தம்மை
விரைவினிற் குறுகி நும்மை அழைத்தனன் வேந்தன்
என்றார்

53. நல்லதவத் தொழிலானது இல்லாதொழிந்ததோ? வெற்றியையுடைய நம்மரசது செங்கோல் கொடுங்கோலாயிற்றோ? பரிநரியாகத் திரிந்ததன் காரணம் என்னையோ? என்று மதுரைமக்கள் இரங்கினார்.

54. வலியகுதிரைகளைக் காக்கும் காவலாளர் இராச மாளிகையின் வாய்தலில் ஆரவாரஞ்செய்து போய் "பகலில் மாயமாகவந்த குதிரைகள் எல்லாம் இப்பொழுது நரிகளாயின" என்று அரசனுக்கு முன்நின்று கூறினார்.

55. மனிதர்களது ஆரவாரமும், குதிரைகளின் ஆரவாரமும் ஊனையிடுகின்ற குறுநரிகளின் ஆரவாரமும், உயர்ந்த பெரிய முடியையுடைய பாண்டியனது செவித்துவாரங்களில் நெருப்பில் காய்ச்சிய வேலைச் சொருகியது போல வருத்தின.

56. இவ்வாறு அவ்வொலிகளைக் கேட்டு இருகண்களும் தீப்பொறி சிதறச் சரீரம் குறுயெர்வை கொள்ள, அரிமர்த்தனபாண்டியன் பெரும் கோபமுறுதலைச் சோமசுந்தரக்கடவுள் திருக்கண் நோக்கம் செய்து, காட்டிலிருந்து மாயமாகவந்த நரிப்படைகளை மாற்றியருளினார்.

57. இந்திரன் கொண்டுவந்து அணிவித்த, அழகியஒளி பொருந்திய பதக்கம் தாங்கிய மார்பையுடைய உக்கிரகுமாரபாண்டியனது மரபில் வந்த, அரிமர்த்தனபாண்டியன் தனது கண்போன்று நடப்பவராகிய வன்கண்மையையுடைய தண்டலாளரை வருமாறு அழைத்தான்.

58. பாண்டியன் தண்டலாளரை நோக்கி, "நரியினது கூட்டங்களை எல்லாம், நல்லகுதிரைக் கூட்டங்களாக்கும் முதன்மந்திரியை அழைத்துவருக" எனப்பணிப்ப அவர்கள் அரசனது பாதங்களை வணங்கிச் சென்று, இருபிறப்புடையராகி இனி ஒரு பிறப்பில்லாத திருவாத ஆரடிகளை விரைவின் அடைந்து, அரசன் உங்களை அழைக்கின்றார் என்று கூறினார்.

59. சித்தருக் கன்பு பூண்ட சித்தரும் முறுவல் செய்து
நித்திலத் தொளிபோல் மின்னு நீறெனும் சாந்துபூசிப்
பத்தருக்கு ஏவல் செய்வார்பதமலர் முடியிற்கூடி
முத்தமிழ்ப் பொருதை நாடன் முன்புசென் றருகு நின்றார்
60. மூட்டெழும் அழல்போல் மன்னன் முனிவுடை முகத்தனாகி
ஈட்டுநம் பொருள்கள் எல்லாம் இரப்பவர் தமக்கு நல்கி
நாட்டுள நரிக ளெல்லாம் நற்பரி யாக்கி நம்முள்
காட்டினர் இவர்செய் மாயம் கண்டிரோ அமைச்சர்
என்றான்.
61. தண்தொழில் வழுவினோர்கள் தமக்குறு துயரம் செய்தல்
வன்திறல் அரசர்நீதி ஆயினும் மறைவல் லாளர்
சென்றுயர் தவத்தில் நிற்பார் தெரிவையர் விருத்தர்
பாலர்
என்றிவர்க் குறுகண் செய்வதுஎம் மனோர் இயல்
பன்றென்று
62. தண்டல்செய் வன்கணுளர் தங்களை நோக்கி நங்கண்
கண்டிட முண்ணில்லாமல் கடிதினில் இவர்க்கொண் டேகி
மண்டழல் வெயிலி னூடு வளைப்பினில் நிறுத்தி நம்பால்
கொண்டுள தனங்கள் எல்லாம் குறைவற வாங்கும்
என்றான்
63. வன்றிறல் ஏவலாளர் மற்றவர் தமைக் கொண் டேகி
ஓன்றிய வளைப்பி னூடு நிறுத்தலும் உலகோர் போற்றும்
நன்றிகொள் வாத லூரர் நரியெலாம் பரிக ளாக்கிக்
தென்தசை நிருபற்கீந்த சித்தரை நினைந்து சொல்வார்
64. தொல்லையோர் இருவர்தேடும் சோதியே யாதுசெய்வேன்
தில்லையோர் பரவநின்ற தெய்வமே யாது செய்வேன்
இல்லையோ கருணை நிற்பால் இன் றெனை அடிமை
கொண்டாய்
அல்லையோ தமிழேன் இன்னல் அறிதியோ அறிந்தி
லாயோ?

59. சிவபெருமானிடத்து அன்புடைய திருவாதலூரடிகளும் திருப்பன் சிரிப்புக்கொண்டு முத்தினது ஒளிபோல பிரகாசிக்கின்ற வீபூதி அணிந்து அன்பருக்கு எளியராகி அவர்பணி செய்யும் பரமனது பாததாமரைகளை வளங்கி முத்தமிழ்வழங்கும் நாட்டையுடைய பாண்டியனுக்கு முன்சென்று ஒருபக்கமாக நின்றார்.

60. பாண்டியராசன் சுவாலித்தெழுகின்ற அக்ஷிணிபோலக் கோபம் பொருந்திய முகத்தையுடையவனாகி, சம்பாதித்த நம்பொருள்களை எல்லாம் இரப்பவர்க்குக் கொடுத்துவிட்டு, நாட்டின்கண் உள்ளநரி களைஎல்லாம் நல்லகுதிரைகளாக்கி, நம்முன் கொண்டுவந்து காட்டினார். மந்திரிகளே! இவர்செய்த மாயவித்தையை நீங்கள் கண்டீர்களா? என்றான்.

61. தமது கடமையின்றும் தவறிய அதிகாரிகளுக்கு தண்டனை செய்தல் அரசநீதியாயினும் வேதத்தில்வல்ல பிராமணர் தவ நெறியில் நிற்கும் முனிவர், பெண்கள், முதியவர், பாலர், முதலியோர்க்கு தண்டம்செய்வது எங்களுக்குத் தகுதிஅன்று என்று கூறினான்.

62. தண்டத்தலைவர்களை அரசன் நோக்கி, நாம்காணுமாறு நம்முன் இல்லாமல், இவரை விரைவாகக் கொண்டுசென்று, நெருப்பு வெயிலிலே கோட்டின்கண் நிறுத்தி, நாம்கொடுத்த பொருள்கள் முழுவதையும் வாங்குங்கள் என்றான்.

63. வலிமையுடைய ஏவலாளர் திருவாதலூரடிகளைக் கொண்டுசென்று, வளைந்த கோட்டினுள் நிறுத்தலும், உலகத்தவர் துதிக்கும் நன்மையுடைய திருவாதலூரடிகள், நரிகளை எல்லாம் குதிரைகளாக்கி தென்திசையில் உள்ள பாண்டி நாட்டரசனுக்குக் கொடுத்த சோமசந்தரக் கடவுளைத்தியானித்து விண்ணப்பம் செய்வாராயினு

64. பிரமாவும் திருமாலும் தேடியறியப்படாத சோதிவடிவை உடையவரே! தில்லைவாழந்தனர் வழிபட கனகசபையின் கண்ணே நின்ற ருளுகின்ற சுவாமி! அடியேன் இதற்கு யாதுசெய்வேன். திருவருள் தேவரீர்மாட்டு இல்லாதொழிந்ததோ? அடியேனை அடிமை கொண்டீர்அல்லீரோ? அடியேனது துன்பத்தை அறிந்தீரோ அல்லது அறியாதொழிந்தீரோ?

65. பரித்திரள் நரியே யான பான்மைகண்டு அடியேன்தன்னை
வருத்தினர் இதனை மாற்ற வல்லநீ வாரா யென்னில்
தரித்தனை விடத்தை என்னும் தன்மையும் புரங்கள்
முன்னாள்
எரித்ததும் என்கொலொ என்றிரங்கினர் எவர்க்கும் மிக்
கார்

66. நன்றிகொள் கடவுட் கங்கை நதியினை வைகையூடு
சென்றெழில் வாதலூரர் பேரிடர் தீரென்று ஏவி
அன்றொரு மடந்தைக் காளாய் அடியவர்க் கெளியார்
கொன்றைத்
துன்றிய முடியின்மேல் மண்கமந்ததும் உரைத்தல்
செய்வாம்.

குதிரையிட்ட சருக்கம் முற்றிற்று

மண்கமந்த சருக்கம்

1. தங்கிய அருளின் மிக்கார் தாம்படும் இடும்பை உன்னி
அங்கணர் அவன்பால் உற்ற அருந்துயர் அகற்று
கென்று
கங்கையை விடுப்ப ஏகிக் கடும் பெருக் கெடுத்து
வைகைப்
பொங்கலைப் புனலாய் எங்கும் புரண்டது புணரியே போல்

2. சேந்த வெண்முத்த மூரல்செய்துநீர்க் கலைமேலார்த்துக்
காந்தளஞ் செங்கை வீசிக் கனதனக் குரும்பைகாட்டி
மாந்தளிர்ப் பதங்கள்மீது வருதிரை நெுகிழ மார்ப்பப்
போந்துள கணிகை மாதர்ப் போன்றது வைகையாறு

3. திரைப்பெரு மருப்பினாலே செழுங்கரை இருபால் குத்தி
மரத்திரள் முறித்துச் சாலி வயலெல்லாம் அழித்து
வாயால்
நுரைத்திரள் சிந்தி மீதே நுண்மணல் இறைத்து வண்டு
நிரைத்தலின் மதர்த்த வேழம் நிகர்த்தது வைகையாறு

65. தேவரீர் கொடுத்த குதிரைக்கூட்டங்கள், நரிகளாய் மாறின தன்மையைக் கண்டு அடியேனை வருத்துகின்றனர். இவ்வருத்தத்தை நீக்கவல்ல தேவரீர் எழுந்தருளிலந்து திருவருள் புரியாதொழியின் ஆலகாலவிடத்தைத் திருக்கண்டத்திலே முன்னர் தரித்தருளினீர் என்பதும், முப்புரம் தகனம்செய்ததும் அடியாரைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டல்லவோ? என்று விண்ணப்பம் செய்து திருவாதவூரடிகள் புலம்பினார்.

66. அடியவர்க்கெளியவராகிய சோமசுந்தரக்கடவுள், தெய்வத்தன்மை பொருந்திய கங்காநதியை வைகைநதியின்கண் சென்று, திருவாதவூரடிகளது பெருந்துன்பத்தை நீக்கக்கடவை என்று, அனுப்பிவிட்டு, அத்தினம் வந்தி என்னும் ஒரு பெண்ணுக்கு கூலியாளாகிக் கொன்றை மாலையுடைய திருமுடியின்மீது மண்கமந்த வரலாற்றைக் கூறுவாம்.

குதிரையிட்ட சருக்கம் முற்றிற்று.

மண்கமந்த சருக்கம்

1. சிவபெருமான், அநளிலல் மேம்பட்ட திருவாதவூரடிகள் அனுபவிக்கும் துன்பத்தை நினைந்து "திருவாதவூரடிகளின் துன்பத்தை நீக்கக்கடவை" என்று கங்காநதியை அனுப்ப, அதிமிசப் பெருக்கெடுத்து சென்றதால் வைகைநதி அலையுடைய கடலைப்போலப் பெருகியது.

2. வைகைநதியானது தன்கண் சேர்ந்த வெண் முத்துக்களாகிய பற்கள் தோன்றச் சிரித்து, நீராகிய ஆடைஉடுத்து, செங்காந்தன் மலராகிய சிவந்தகைகளைவீசி, தெங்கின் குரும்பைகளாகிய கனத்த தனத்தைக் காட்டி, மாந்தளிராகிய பாதங்களின்மீது, திரைகளாகிய சிலப்புகள் ஒலிக்க, ஓய்மாரமாக நடக்கும் பொதுமகளிரைப் போன்றது.

3. திரையாகிய பெரிய கொட்டிகளினாலே இருகரைகளிலும் குத்திக் கூட்டமாகிய மரங்களை முறித்து, வயல்களிலுள்ள நெற்களையெல்லாம் அழித்து, வாயினாலே நுரைக்கூட்டங்களைச் சிதறி, மேலே துண்ணிய மணலை நிறைத்து, வண்டுகள் வரிசையாக வருதலின் வைகைநதி மதயானையைப் போன்றது.

4. மைத்திகழ் குழலாள் அந்த மலைமகள் முலையில் தோய
அத்தனை வருத்துமேன்மை அனங்கவாயுதமென்றெண்ணி
ஒத்தெழுந் தொளிரும் கன்னல் உயங்குசெங் கழுநீர்க்
கஞ்சம்
புத்தவை அழிக்க வேண்டிப் புரண்டது பழனமெல்லாம்.
5. வடம்படைத் துடையபார வனமுலை முகத்து மாதர்
இடுந்துகில் கடுகி வீழ்வதென்ன நின்றழகு செய்து
தடம்படக் கிடந்த தெங்கின் தயங்கு செங்குரும்பைமீது
நெடும்புனல் திரைபோய் மீளநிவந்தது வைகையாறு.
6. மீதெழு பரிதிகையால் விடும்கதிர் வெம்மை தீர்ப்
பூதல மடவாள் போர்க்கும் புதிய வெண்துகிலே போல
யாதலர் பழனஞ் சோலை யாதெனப் பரந்து கஞ்ச
மாதுறை மதுரை மூதூர் மதிற்புறஞ் சென்று சேர்ந்து
7. தாங்கிய துவச வாயில் தடமதில் இடியத் தள்ளி
ஆங்கெழில் மதுரை மூதூர் அழிப்பது போன்று செல்லப்
பாங்குள இடங்கள் எல்லாம் பரந்தது வைகை நன்னீர்
ஈங்கினிச் செய்வ தென்னென்று யா வ ரு ம் கவற்சி
கொண்டார்.
8. மைக்கடும் களிற்றுத்தானை வழுவியும் கடிது நண்ணித்
தொக்கபொன் மலருமுத்தும் துகில் மணிப்பணிபு
நல்கித்
தக்கவண் புவியில் உள்ளோர் தமக்குயிர் என்னும்
அன்னே
மிக்கநின் கோபமாறல் வேண்டுமென்று இறைஞ்சி
நின்றான்.
- 9 கலைமதிக் குலத்துமன்னன் கன்னிநன் நாடன் கூறும்
தலைமைமிக் குடைய சொல்லால் தன்முனி பொழிதல்
இன்றி
மலையெனத் திரைகள் மேன்மேல் வருதல்கண்டு இது
என்னொ
நிலையுறச் சிந்தையுள்ளே நேடிஞன் நேடிப்பின்னர்

4. கருமையான கூந்தலையுடைய பார்வதியினது தனங்களில் புணரும் படி சிவபெருமானை வருத்தும் மன்மதனது அம்புகளென்று எண்ணி, செழித்து வளர்ந்துள்ளாகும்படி, அழகிய நீலோற்பலம், தாமரை முதலாகிய மலர்களை அழிக்கவிரும்பி, வையகைநதி வயல் கள் எல்லாம் மூடிப்பாய்ந்தது.

5. மூத்துமலை தங்கப்பெற்ற அழகிய முலைமூன்றில்களின்கண் மகளி ரிடும் ஆடையானது நழுவிவிழ்வது போல, வகைநதி கரையின் இருமருங்கும் நிற்கும் தென்னைகளில் உள்ள குரும்பைகளின்மீது நீர் அலைகள் போய் வரும் அழகை உடையது.

6. மேலே எழும் சூரியன் கிரணமாகிய கைகளால்விடும் வெப்பம் நீங்க, பூமிதேவியானவள் போர்க்கும் வெண்மையாகிய புதிய ஆடையைப்போல, வயல்யாது? சோலையாது? என்று தடுமாற அவைகளை மூடிப்பரந்து, செந்தாமரை ஆசனியாகிய இலக்குமி வாழும் மதுராபுரியின் மதிலின் பக்கத்தை அடைந்தது.

7. கொடிகளைத் தாங்கிய வாயிலையுடைய பெரியமதில் இடியுமாறு தள்ளி, அழகிய மதுரைமாநகரை அழிப்பது போன்று பெருகிப் பக்கத்திலுள்ள இடங்களில் எல்லாம் வைகை நீர்பரவிற்று, நாம் இனி யாதுசெய்வோம் என, மதுரை மாந்தர் யாவரும் மனக் கவலை கொண்டார்,

8. கரியயானைச் சேனையுடைய பாண்டியராசனும் விரைவாக வந்து, பொன்னும், மலரும், முத்தும், ஆடையும், இரத்தினபரங்களையும் இட்டு, வளம்பொருந்தியபாண்டிய நாட்டுமக்களின் உயிரென்று சொல்லப்படும் தாயே! நின்னோபம் தணிதல் வேண்டும் என்று வணங்கி நின்றார்.

9. சந்திரகுலத்தரசனாகிய பாண்டியன் இரந்துகூறும் தலைமைப்பாட்டையுடைய சொற்களினாலும் தன்கோபம் தணியாது, மலைபோலத் திரைகள் மேலும் வருதலைக்கண்டு பாண்டியராசன், இது இவ்வாறு பெருகுதற்கு காரணம் என்னையோ என்றுதன்மனத்தில் சிந்தித்தான்

10. ஆதியாம் கடவுளெந்தை ஆலவாய் அமலன் மங்கை
பாதியான் சிறந்தபூசை பண்டையில் குறைந்ததுண்டோ
நீதியாம் தவத்தின் மிக்கார் நெஞ்சகம் புழுங்க மண்
மேல்
தீதுயாம் செய்ததுண்டோ செப்புமின் அமைச்சர்
என்றான்.
11. விளங்கிள மதிசேர் சென்னி வித்தகர் பத்தரான
வளந்திகழ் வாதலூரர் வருந்திய வளைப்பில் நீக்கி
உளம்கொள மகிழ்ச்சி செய்யின் உறுபுனல் ஊர்கொள்
ளாதென்று
அளந்தறி வறிந்துகூறி ஆங்கவர் தொழுது நின்றார்.
12. மன்னனும் அவர்கள் தம்மேல் மகிழ்ந்தருட் பார்வைநல்கி
என்னுளம் மதித்தவாரே இங்கினிது உரைத்தீர் என்று
கொன்னுறு வளைப்பினூடு நிற்கும்நல் குணத்தினரை
முன்னுற அழைத்து நட்பால் முகமலர்ந்து இதுமொழிந்
தான்.
13. பாம்பணி செய்யவேணிப் பரம்பரன் அடியார் கையில்
ஆம்பொருள் நமதேயானால் அறம்பிறர்க் காவதுண்டோ
தேம்படும் அலங்கல்மார்பீர் செயலிதற் குமதுமேனி
சாம்பிய தவமே யான்செய் தண்டமே தகவிலாமை
14. உற்றவித் தகைமை முன்னே உணருமில் வுணர்விலாமை
குற்றமித் துணையும் நம்மேல் கொண்டனம் குறை
கொளாமல்
மற்றினிப் புகலு மாறென் வைகைநம் ஊர்கொளாமல்
நற்றவத் தலைவர் நீரே அடைப்பியும் எனநவின்றான்.
15. அருட்பெரு வழிதி இவ்வாறு அன்புரை பகர்ந்த போதும்
தரிப்பரி தென்ன முன்னம் தழலென வெகுண்டபோதும்
விருப்பொடு வெறுப்பிலாத மெய்மையார் தம்மை
யாண்ட
திருப்பதம் நினைத்தார் வைகைச் செழும்புனல் ஊர்
கொளாமல்

10. முதற்கடவுளும், எம்பரமபிதாவும், திருவாலவாயில் வீற்றிருக்கும் மலரகிதரும், அம்மைபாகருமாகிய சொக்கநாத சுவாமிக்கு செய்யும் பூசைகள் முன்னிலைமையிற் சுருங்கியதுண்டோ? நீதியாகிய தவத்தால் மேம்பட்ட பெரியோர்களது மனம் புழுங்குசுண்டு நாம் கொடுமை செய்ததுண்டோ? மந்திரிகளே! இதற்குக்காரணம் யாது? சொல்லுங்கள் என்று, அரசன் வினாவினான்.

11. ஒளியிடைய பாலசந்திரனை அணிந்த திருமுடியுடைய சிவபெருமானுக்கு அன்பராகவுள்ள திருவாதலூரடிகளை, அவர் துன்புறும் கோட்டினின்றும் நீக்கி அவரை மகிழ்வித்தால், வைகைநதியானது நம்மதுரையை அழியாது என்று, காரிய நிகழ்ச்சியால் காரணத்தை அறியும் மந்திரிகள் கூறி, மன்னனை வணங்கி நின்றனர்.

12. பாண்டியராசனும் மனம்மகிழ்ந்து தம் மந்திரிகள்மீது கிருபா நோக்கம் செய்து, என்மனம் நினைத்தவாறே நீங்கும் கூறியீர்கள் என்று கூறி அச்சம்தரும் கோட்டின்கண் நிற்கும் திருவாதலூரடிகளை தன்முன் அழைத்து, நட்புரிமையோடு முகமலர்ச்சி கொண்டு இதனைக் கூறினான்.

13. பாம்பை அணிந்த சிவந்த சடையையுடைய சிவபெருமானது அடியார் கையில் கொடுக்கப்பட்டபொருள் நம்முடையதேயானால், அதனால் வரும் சிவபுண்ணியம் பிறருக்காகுமோ? ஆகாது, வாசனை பொருந்திய மலர்மாலையை அணிந்தமார்பை உடையவரே! இதன் பொருட்டு உமது திருமேனி வீணாவருந்தியது. நான் உமக்குச் செய்த தண்டனை அநீதியானது.

14. இவற்றை முன்னரே பகுத்தறியும் அறிவின்மை குற்றமே. அது முழுவதையும் நம்மேலதாசுவே கொண்டனம். நீர் குறை நினையாமல், மேலும் பேசவேண்டியதில்லை. வைகைநதி மதுரையை அழியாதவாறு தவமுதல்வரே! அணைகட்டுவீயும் என்று அரசன் கூறினான்.

15. நீங்கள் நிரம்பிய பாண்டியராசன் அன்பானவார்த்தைகளைக் கூறியபோதும், பொறுத்தற்றாரிய அக்கிணிபோலக் கோபம்கொண்ட போதும் விருப்பு வெறுப்பில்லாத உண்மைநிலை அடைந்த திருவாதலூரடிகள், வைகைநதியினது செழுமையாகியநீர் மதுராபுரியை அழியாதிருக்கும் பொருட்டுத் தம்மே அடிமை கொண்டருளிய இறைவனின் திருவடிகளைத் தியானித்தார்.

16. சுந்தரப் பரிமேஸ் வந்த தோற்றமே மனத்தில் உன்னி அந்தரத் திறைஞ்ச நன்னீர் அடங்கியுள் வாங்கிச்செல்ல வெந்துயர்ப் பிறவியான விடங்கிளர் வேலைநீந்தி வந்தருள் கரையில்சேர்வார் வைகையம் கரையில் சென்றார்.
17. முறைமுறை வணங்கிநின்ற ஆரியர் முகத்தை நோக்கி அறைதிரை நெடுநீர் வைகை அணைகடி தடைத்தல் வேண்டும் உறையுமீம் மாந்தர் எல்லாம் ஒல்லையில் வம்மின் என்று பறையறை வித்து நம்மூர்க் கிவ்வுரை பரப்பும் என்றார்.
18. ஆரியர் கடிதின் ஓடி அகன்பறை அறைவித் தம்பொற் தேரியல் வீதிதோறும் சென்றுரை பரப்பு முன்னே கூரிய கொட்டு மண்சேர் கூடையும் கொண்டுவைகை நீரியல் கரைமேல் வந்து நின்றனர் மதுரையுள்ளார்.
19. நீறுகொண் டிலங்கு மேனிமறையவர் நியமம் செய்த வீறுகொண் டிடங்கள்தோறும் ஆரியர் விரைவில்சென்று கூறுகொண் டெவர்க்கும் வேறு கோலறை அளந்து செங்கை மாறுகொண் டுறுக்கி வைகைவன்கரை அடைக்கலுற்றார்
20. கண்பெறு கழையின் முத்தும் கடகரி மருப்பின் முத்தும் வெண்பணி வத்தின் முத்தும் மேதகுகரும்பின் முத்தும் வண்புனல் திரைகள் வீச வரையெனக் குவைகள் செய்து பண்படப் பொருத்தி நீருள் பதித்துயர் வரம்புசெய்வார்
21. பரித்திரள் நிறுத்தும் என்பார் பாம்புகள் உருட்டும் என்பார் திரைப்புனல் மிகுத்ததென்பார் தேவர்கட்கபயம் என்பார் நிரைப்படும் அகிலோடாரம் நெறிப்பட வொதுக்கி நீடு வரைப்பிடைக் குவித்து நிற்பார் ஆயினர் மதுரையுள்ளார்.

16. சோமசுந்தரக்கடவுள் பரிமேலழகராய் எழுந்தருளிவந்த, திருவுருவத்தையே தியானித்து, ஆகாயத்தையே நோக்கிவணங்க நல்லவைகைநதி நீர்பெருகுதல் குறைந்து உள்வாங்கிஅடங்கியது. பிறவியாகிய நஞ்செழும்புகின்ற கொடியகடலை திருவடிப்புணையால் நீந்திவந்து, முத்திக்கரையில் சேர்பவராகிய திருவாதலூரடிகள் அழகியவைகைநதிப் பக்கமாகச் சென்றார்.

17. திருவாதலூரடிகள் தம்மை வணங்கிநின்ற காரியதரிசிகளைப் பார்த்து திரைகள் உடைய நீரையுடைய வைகைநதியின் அணையை விரைவில் கட்டுதல் வேண்டும். இங்கு வசிக்கும்மாந்தர் எல்லாம் நதிக்கரையிலே விரைந்து வருக என்று, பறையறைவித்து மதுராபுரியின்கண் இவ்வார்த்தையைக் கூறுங்கள் என்று பணித்தார்.

18. காரியதரிசிகள் விரைவாக ஓடிச்சென்று அழகிய தேரோடும் வீதிகளிலே பறையறைவித்து இவ்வுரையைக் கூறும்முன்னரே, மதுரை மாநகரமக்கள் கூரியமணவெட்டிகளையும், மண்கமக்கும் கூடைகளையும் கொண்டு வைகையாற்றங் கரையில் வந்து நின்றனர்.

19. காரியதரிசிகள் விழுதிவிளங்கும் திருமேனியையுடைய திருவாதலூரடிகள் அளித்த அதிகாரத்தை மேற்கொண்டு, ஆற்றங்கரைதோறும் விரைவாகச் சென்று, அளந்து அனைவருக்கும் தனித்தனி கொடுத்து கைகளில் பிரம்பைக் கொண்டு உறுக்கி வைகைநதிக்கு அணைக் கட்டுவிப்பாராயினர்.

20. கணுக்களையுடைய மூங்கில் முத்துக்களையும், யானைத்தந்தமுத்துக்களையும், சங்குமுத்துக்களையும், கரும்பின் முத்துக்களையும் அழகிய அலைகள் கொண்டுவந்துசேர்க்க, அவற்றை மலைபோலக்குவித்து அழகாகப் பொருத்தி நீருட் பதித்துயரமாக அணையைக் கட்டுவாராயினர்.

21. மதுரைமாநகர மக்கள் எல்லாம் குதிரைப்பாய்ச்சலாக மரங்களை நிறுத்துமென்பார். வைக்கோல்கத்தைகளை உருட்டுமென்பார். திரைகளையுடைய நீர்அதிகரித்ததென்பார். தெய்வங்களுக்கு அடக்கலம் என்பார். அகில் மரங்களும் சந்தனமரங்களும் நீரோடு அள்ளுண்டுவர அவற்றை ஒதுக்கிக் கரையின்கண் குவித்து நிற்பாராயினர்.

22. ஏருடைப் புதுநீர் வைகை இவ்வகை அடைக்கும் எல்லை நீருடைப் பொலிந்த வேணிநின்மலற் கன்பு மிக்காள் சீருடைத் தவத்தின்மிக்காள் செம்மனச்செல்வி என்னும் பேருடை நரைமுதாட்டி பிட்டுவிற் றுணவு கொள்வாள்.
23. ஆங்கவட்கு அளந்து நீக்கும் கோலறை அடைப்பதின்றி ஓங்கலைப் புதுநீர்வைகை உடைப்பெலாம் அடைக்கும் எல்லை தீங்குள தறுகணைர் சென்றவட்கு உறுகண் செய்ய ஈங்கெனக்கு உறுதியாவார் யாவரோ என்றிரங்கி
24. பிட்டினைக் கூலிகொண்டு பெருங்கரை அடைப்பாரின்றி நெட்டிலைச் சூலமேந்து நின்மலன் கோவில் எய்தி மட்டறத் தளர்ந்த கொங்கை மார்பினில் கண்ணீர்வார எட்டுருத் திரண்டபாதம் இறைஞ்சி நின்று இதனைக் கூறும்.
25. நெட்டரவக் கச்சடையாய் நீலநிறத் திருமாதின் வட்டமுலைத் தழும்புபட வந்தனையும் திருமாள்பா கட்டியசெஞ்சடையாயுள் கண்ணருள் கொண்டு எப் பொழுதும் பிட்டினைவிற் றுண்பேற்கும் பேரிடும்பை உளதாமோ?
26. யாருடன் நான்இனிப்புகல்வேன் என்னுடையாய்ன்னு வைகையினன் நீருடையா தடைக்கும்வகை நீசிறிதின்று அருளாயேல் சீருடையாய் உனக்கடிமை செய்யுமவர்க்கு எளியை எனும் பேருடையாய் எனப்பலரும் பேசுமொழி பழுதாமே?
27. தாயுமிலை தந்தையிலை தமருமிலை தமியேனைப் பேயினுடன் நின்றாலும் பிரித்தறிய ஒண்ணுது தீயதென திலம்பாடென் சிந்தையில்வெந் துயர்தீர நீயருளாது ஒழியின்உயிர் நீப்பேன்மற் றென் செய்வேன்

22. அழகிய வைகைநதிக்கு இவ்வாறு அணைகட்டும் பொழுது கங்கை நீர் தாங்கும் சடையையுடைய சிவபெருமானிடத்து பேரன்புடையவளும், சிறந்தவத்தால் மேம்பட்டவளும், செம்மனச்செல்வி என்னும் பெயரையுடையவளும் ஆகிய தலைநரைத்த வயோதிகப் பெண் ஒருத்தி இருந்தாள். பிட்டு விற்றுச் சீவனம் செய்பவளாயினாள்.
23. வந்தி என்னும் பெண்ணுக்கு அளந்து விடப்பட்டபங்கு மாத்திரம் அடைப்பதின்றி, அலைகளையுடைய புதியநீர் பிரவாகிக்கும் வைகை நதியின் கரைகள் எல்லாம் அடைக்கப்படும் பொழுது, கொடிய வன்கண்ணர்களாகிய காரியதரிசிகள் சென்று, அவருக்குத் துன்பம் செய்ய, அவர் இவ்வாபத்தின்கண் அடியேனுக்கு உறுதுணையாவர் யாவரே என்று மனம் வருந்தினார்.
24. பிட்டினைக் கூவியாக ஏற்றுக்கொண்டு பெரிய வைகை நதிக்கு அணைகட்டும் கூவியாள் இவ்வாமையால், நெடிய சூலவேலைத் தாங்கும் சோமசுந்தரக்கடவுள் வீற்றிருக்கும் கோயிலை அடைந்து, சாய்ந்த தனங்கையுடைய மார்பிலே கண்ணீர் ஒழுக, அட்டமூர் த்தம் திரண்ட கடவுளையுடைய திருவடிகளை வணங்கி நின்று இதனை விண்ணப்பம் செய்வாளாயினார்.
25. நெடியபாம்புக் கச்சையுடையவரே! காமாட்சி அம்பாள் வட்டமாகிய முலைத்தழுப்பு பொருந்த வந்து அணையும் திருமார்பை உடைய வரே! கட்டப்பட்ட சிவந்த சடாமுடியை உடையவரே! தேவரீருடைய கிருபாநோக்கத்தைக் கொண்டு, எப்போதும் பிட்டினை விற்று உண்ணும் அடியேனுக்கும் பெரிய துன்பம் உண்டாகுமோ?
26. நான் ஆரோடு முறையிடுவேன். என்னை அடியையாக உடைய வரே! வைகைநதியினது நீர் உடைத்துக் கொண்டு போகாமல் அணைகட்டும்படி தேவரீர் இன்று அருள்செய்யாது விடின், சிறப்பை உடையகடவுளே! உமக்கடிமை செய்யும் அடியவர்களுக்கு எரிய வர் என்று பேசுகின்ற சொல் பழுதாருமே.
27. எனக்குத்தாயும் இல்லை. தந்தையும் இல்லை உறவினர்களும் இல்லை. நான் பேயோடுகூட நின்றாலும் வேறு பிரித்தறிய முடியாது. எனது வறுமைகொடியது என்மனதில் இருக்கின்ற கொடியதுன்பம் நீங்கும்படி தேவரீர் அருள்செய்யாவிட்டால், உயிரை நீக்கிக் கொள்வேன்; வேறுயாது செய்வேன்.

28. இன்றெனக் குறுதியாக யானிடும் பிட்டுவாகிங்
வன்திறல் கூலியாளாய் வன்கரை அடைப்பாரில்லை
உனதனக்கு அபயம்யான் என்றுரைப்பவள் தன்மேல்
அன்பு
சென்றவட்கு ஆளாமாறு துணிந்தனர் தேவதேவர்.
29. ஆடையும் துணிந்த சீராகியே கூலியாளாய்
கூடையும் தலைமேல்கொண்டுகொட்டுடைத்தோளராகிப்
பீடைகொண்டு அயர்வாள் காணப்பெரும்பசி உடையார்
போல
வேடை கொண்டு ஒல்லைவந்தார் வேண்டியவடிவம்
கொள்வார்.
30. வந்தெனை ஏவல்கொள்வார் உளர்கொலோ மற்றிக்
கென்று
புந்தியின் மகிழ்ந்து கோயில் வாயிலில் புகன்றபோதில்
அந்தநன் மொழியைக் கேளா அன்னைதன் அயர்ச்சிகூரும்
சிந்தனை ஒழிந்து கூலியாளரைச் சென்று சேர்ந்தாள்.
31. புடையின்மேல் உலகோர் இன்றிப் புனைந்துள புலித்
தோலாடை
உடையின்மேல் அசைக்கும் கச்சாயோங்கு நச்சுரக
மின்றிச்
சுடையின்மேல் மதியமின்றி தாங்கிய மழுமான் இன்றி
விடையின்மேல் இன்றி நின்றவெளியனை வெளியில்
கண்டாள்.
32. மைந்தநீ எனக்கிங்களாய் வருகென முன்னர்க் கூலி
தந்தியேல் வருவெனன்று சாற்றலும் நுகரவிப்போது
இந்த வா ரமுதம்போலும் இனியபிட்டு அளிப்பேன்
அல்லால்
அந்திவா இதனைவிற்றே அளிப்பனின் கூலிஎன்றாள்.
33. இருமட்சியுடையேன் அன்னே இனிய பிட்டளிப்பை
ஆகில்
குரம்புகொண்டடைப்பேன் யானே கோலறை முழுதம்
என்ன
கரும்புறத்துகில் மேல் இட்டபிட்டினைக் கரத்தால் அள்ளி
விரும்பியிங்கிதனைக் கொள்வாய்என்றனள் விருப்ப மிக்
காள்.

28. இன்றைக்கு எனக்குத் துணையாகி நான் கொடுக்கும் பிட்டினைக் கூலியாக வாங்கிக்கொண்டு, கூலியாளாய் வந்து வைகைஆற்றின் கரையை அடைப்பாரில்லை. தேவீருக்கு அடைக்கலம் நான் என்று முறையிடுகின்ற வந்தியின்மேல் அன்புவைத்து, கூலியாள கும்படி துணிவு கொண்டார் மகாதேவர்.
29. விரும்பிய வடிவம்கொள்ளும் சிவபெருமான் கிழிந்த சிறிய ஆடை உடையவராயும், கூலிக்கு வேலைசெய்பவராயும். தலையில் கூடையும், தோளில் மண்வெட்டி உடையவராயும், துன்பம்கொண்டு அயருகின்ற வந்தி காணும்படி அதிகபசி உடையவர்போல வேடம் கொண்டு விரைவாக வந்தார்.
30. கோயில் வாயிலிலே வந்துநின்று, வேலைகொள்வார் உண்டோ என்று மனத்திலே மகிழ்ச்சிகொண்டு சொன்ன போது, அந்தநல்ல சொல்லைக்கேட்டு வந்தியானவள் தன்மனக்கவலை தீர்ந்து, கூலியாளராகிய சிவபெருமானிடம் சென்று சேர்ந்தாள்.
31. பக்கத்திலே தேவர்கள் இல்லாமலும், அணிந்தபுலித்தோலாடையும் அதன்மேல்கட்டப்பட்ட பாம்பு இல்லாமலும், சடாமுடியிலே சந்திரன் இல்லாமலும், கையிலே மழுவும் மானும் இல்லாமலும், இடபவாகனத்தின் மேல் இல்லாமலும் நின்றகடவுளை, வந்தியானவள் வெளியில் நிற்பக் கண்டாள்.
32. "மகனே! நீ எனக்கு கூலியாளாகி வருக" என்று சொல்ல, கூலியாளானவர் முற்கூலி கொடுத்தியே ஆனால் வருவேன் என்று சொல்ல, அம்மை இப்போது உண்பதற்குத் தேவாமிர்தம் போலும் இனியபிட்டைத்தருவேன் அல்லது இந்தப்பிட்டினை விற்றுச் சாயங்காலத்திலே உன்கூலியைக் கொடுப்பேன் என்றார்.
33. நான் பெரும்பசியுடையேன் தாயே! இனியபிட்டினைக் கொடுப்பாயானால் உன்பங்கு முழுவதையும் நானே வரம்புகட்டி அடைப்பேன் என்று சொல்ல, கரியநிற ஆடையினாலே மூடியிருந்த பிட்டினை கையினால் அள்ளி ஆசையுடன் "மகனே! இதனை ஏற்றுக் கொள்வாய்" என்று அன்புடைய வந்தி கூறினான்.

34. கூற்றும் கமலபாதர் குறுந்துணிக் கரியசீரை
ஏற்றிடும் பிட்டுவாங்கி இன்புற அமுதுசெய்து
மாற்றரும் பசியை அன்னே மாற்றினை இனிப்போய்
வைகை
ஆற்றில்நின் கூற்றில் உண்டாம் அருங்கரை அடைப்பன்
என்றார்.
35. நன்றுநன்று இன்னும் அன்னே நயந்து பிட்டளித்தல்
வேண்டும்
என்றுதம் துணிந்தசீரை ஏற்றது நிறைய வாங்கித்
தின்றுதின்று அலைநீர் வைகைச் செழுங்கரை அதனிற்
சென்று
குன்றெனும் தவத்தாய் உன்றன் கோலறை காட்டு
கென்றார்.
36. மெய்த்தவம் புரிவார் தம்மில் விழுப்ப மிக்குடைய அன்னை
இத்தடம் கரையை வல்லே எம்பிநீ அடைப்பாய் என்ன
பைத்தவெம்ப குவாய் நாகம் பனிமதிப்பாதி கொன்றை
கொத்துடன் முடிக்கவல்லார் கோலறை அடைக்
கலுற்றார்
37. பேர்ப்பர்மண் கூடை பெய்வர் பிறைமுடி மேற்கும்மாடு
சேர்ப்பர்பின் சுமந்து வைகைத் திண்கரை சொரிந்து
மீள்வர்
வேர்ப்பர்மெய் இளைப்பார்போலமென்றுபிட்டிரதநாவில்
பார்ப்பர் அன்னைதன்மேல் பரிந்தருட் பார்வைசெய்வார்
38. பிட்டுநன் நென்று கூறிப் பிறைமுடி அசைப்பர் வேடன்
இட்டமென் தசையில் சால ஈசனுக்காம் இதென்பார்
கொட்டுடன் கவிழ்த்த கூடை கொண்டுநின் ருடல் செய்
வார்
வெட்டிமண் குவிப்பார் ஓடி விரைந்தடிப் பாய்ந்து
மீள்வர்.
39. பரிவுடை மனத்தினாலும் பரமர்தம் செய்தி கண்டு
கரையனை அடைத்தல் வேண்டும் என்றுதன் கருமம்
கூறாள்
உரனுடை வழுதிதூதர் காண்பரேல் உறுகண் செய்வார்
இருவினை உடையேன் மற்றிங் கென்செய்வேன் என
நினைந்தாள்

34. இயமனை உதைத்த தாமரைமலர் போன்ற திருவடியினை யுடைய பரமசிவனானவர் சிறியகரிய கந்தையில் இட்ட பிட்டினைவாங்கி இன்புடன் திருவமுதுசெய்து. ஒருவராலும் நீக்குதற்கரிய பசியினைத் தாயே! நீ நீக்கினாய், இனிநான் வைகையாற்றுக்குப் போய், உன் பங்காய் உள்ள அரியகரையை அடைப்பேன் என்றார்.
35. இது மிகவும் நல்லது நல்லது தாயே! இன்னும் பிட்டுத்தருதல் வேண்டும் என்று சொல்லித்தனது துணியில் நிறையவாங்கித் தின்று தின்று அலையை யுடைய வைகைநதிக்கு கரையிலே வந்து மலைபோலும் தவத்தையுடைய அம்மே! உன்னுடைய பங்கைக் காட்டென்றார்.
36. மெய்மையாகிய தவம் செய்பவருக்குள் சிறந்த வந்தியானவள் இந்தக்கரையை விரைவாகத் தம்பி அடைப்பாயாக என்றுசொல்ல, படத்தையுடைய பாம்பையும், பாலசந்திரனையும் கொன்றைமலர்க் கொத்துடனே கிரசிலே அணிந்த சிவபெருமான் வந்தியின்பங்கை அடைக்கத் தொடங்கினார்.
37. மண்ணை வெட்டுவார்; கூடையிலிடுவார்; பிறையணிந்த தலையின் மேல் சும்மாடுவைப்பார்; பின்பு மண்ணைச்சுமந்து வைகைநதிக்கு கரையிலே சொரிந்து திரும்புவார். வேர்வையடைவர்; திருமேனி ஷுனைத்தவர் போலப் பிட்டினைத்தின்று நாவில் சுவைப்பார், அன்னை யாகிய வந்தியிடத்து அன்புடையராய்த் திருவருள் செய்வார்.
38. பிட்டுநன்றாயிருக்கின்ற தென்று சொல்லிப் பிறைகுடிய தலையை அசைப்பார்; வேடனாகிய கண்ணப்பநாயனார் படைத்த இறைச் சிவையக்காட்டிலும் பரமசிவனுக்கு இந்தப்பிட்டு இனிமையுள்ள தாகும் என்பார். மண்வெட்டியுடனே கவிழ்த்துக்கொண்ட கூடையையும் கொண்டுநின்று கூத்தாடுவார். வெட்டி மண்ணைக்குவிப்பார். ஓடிவந்து அளந்து பார்த்து திரும்புவார்.
39. அன்பானமனமுடைய வந்தியும் கூலியாளராகிய சோமசந்தரக் கடவுளுடைய செய்கையைப் பார்த்து, வைகையாற்றின் கரையை அடைக்கவேண்டும் என்று தன்னுடைய கருமத்தைக் கூறாதவளாய்: வலிமையுள்ள பாண்டியராசனுடைய தூதர்கள் கண்டால் அவருக்குத் துன்பம் செய்வார்கள். இருவினைகூடியுடைய நான் இதற்கு யாது செய்வேன் என்று நினைத்தாள்.

40. மற்றவள் நிலைமை வெள்ளி மன்றுள்நின் றுடுகின்ற
கொற்றவர் அறிந்து பின்னும் கூடைமண் கரைமேற்
கொட்டி
உற்றவிக் கரையை அன்னே ஒல்லையில் அடைப்பேன்
இன்னே
சற்றிதற் கிரங்காதேகு உன்தகவுடை மனையில் என்றார்.
41. நீறணி புனிதமேனி நின்மலன் விடுப்ப ஏகித்
தோறிரை முகத்தினுள்தன் தொன்மனை புகுதும்எல்லைக்
கூறரும் தவத்தின் மிக்காள் கோலறை அடைப்பஅஞ்சி
மாறிடு திரைக்கை தன்னால் தொழுதனள் வைகைமங்கை
42. சிறந்தமண் கூடைவேணித் திருமுடிக் கொட்டையாக
நிறங்கிளர் கொன்றை நீழல் நிறைமணல் அணையதாக
உறுந்தொழில் முயற்சியாலே உயங்கிமெய் இளைத்தார்
போல
மறந்துல கெங்குமான வள்ளலார் பள்ளி கொண்டார்
43. ஆங்கவர் துயிலுமெல்லை அருட்பெரு வாழ்வின் மிக்கார்
ஓங்கிய கருமஞ்செய்வார் ஆகிஒண் பிரம்பு தாங்கிப்
பாங்குநின் றவரைநாடிப் பகிர்ந்தகோல் அறையிலுள்ள
தீங்குநன் குணர்வீர் என்னச் சென்றகன் கரையிற்
சேர்ந்தார்.
44. நன்குற அடைத்தல் செய்தார் யாவரும் எனநயந்து
சங்கரன் அடைக்கு நீடுதடம் கரை அவர்கள் எய்தி
எங்கணும்உயர்ந்து தாழ்ந்தது இவ்விடம் யார்க்குநேர்ந்த
பங்கிது மொழிமின் என்ன நின்றவர்இவை பகர்ந்தார்
45. பெருவள நீடுகூடல் பிட்டுவிற்று உணவு கொள்வாள்
ஒருமுது மடந்தைக் காளாய் ஒருவன் வந்திங்ஙன் எய்தி
இருநிலம் அகழ்ந்து கூடையுள் சொரிந்து இரங்கிநிற்பன்
சிரமிசை எடுப்பன் மீள்வன் சிந்துவன் நகுதல் செய்வான்

40. அம்மையினது நிலைமையை வெள்ளியம்பலத்திலே நடனம் செய்கின்ற சொக்கநாயகராகிய கூலியாளர் அறிந்து, பின்னும் கூடையில் இட்டமண்ணைக் கரையிலே கொட்டி தாயே! இத்தக் கரையை இப்பொழுதே விரைவில் அடைப்பேன் நீ இதற்குச் சிறிதும் இரங்காமல், உன்னுடைய உரிமையான வீட்டுக்குப் போ என்றார்.
41. விபூதி அணிந்த பரிசுத்தமாகிய திருமேனியையுடைய சிவபெருமான் அனுப்ப, தோல் திரைந்தழுகத்தையுடைய அம்மை தன் வீட்டிற்குப் போனபின்பு, சொல்லுதற்கரிய தவத்தினால் சிறந்த அம்மையினுடைய பங்கைப்பரமர் அடைக்க, அதற்குப் பயந்து அலையாகிய சைகளால் வைகைநதியாகிய மங்கை வணங்கினாள்.
42. மண்எடுக்கும் சிறந்தகூடை சடையையுடைய திருமுடிக்குத்தலையணையாகவும் அழகிய பூவையுடைய கொன்றைநிழலிலே நிறைந்திருக்கின்றமணல் பாயாகவும் கடும்வேலையாலே வருந்தித்திருமேனி இளைத்தவர்போல் உலகெங்கும் வியாபகமாயுள்ள பரமர் நித்திரை செய்தார்.
43. அவர் நித்திரை செய்யும்போது பேரின்பவாழ்விலே சிறந்த திருவாதவூரடிகளானவர் உயர்ந்த கருமம் செய்பவராகி ஒளியையுடைய பிரம்பு வைத்துக்கொண்டு, பக்கத்திலே நின்றவர்களைப் பார்த்து, அவர் அவருக்கு அளந்து கொடுத்த பங்கிலுள்ள குற்றத்தையும் குணத்தையும் பாருங்கள் என்று சொல்ல, அவர்கள் வைகைநதிக்கரையில் சென்றார்கள்.
44. எல்லாரும் தத்தம் பங்கை நன்றாக அடைத்தார்கள் என்று மனம் மகிழ்ந்து, பரமர் அடைக்கின்ற நெடிய கரையிலே அவர்கள் வந்து எவ்விடமும் உயர்ந்திருக்க இவ்விடம் மாத்திரம் தாழ்ந்திருக்கின்றது. இது யாருடைய பங்கு சொல்லுங்கள் என்றுவினவ, அங்கு நின்றவர் இவ்வாறு சொன்னார்.
45. பெரிய வளங்களுடைய மதுரைமாநகரத்தில் பிட்டினைவிற்றுச் சீவனம் செய்யும் ஒரு வயோதிபப் பெண்ணுக்கு கூலியாளாய் ஒருவன் இங்கேவந்தான். பெருமையான நிலத்திலே மண்ணைவெட்டிக் கூடையிலே சொரிந்து இரங்கிநிற்பான். பிலேமேல் எடுப்பான், திரும்புவான். கொட்டுவான், சிரிப்பான்.

46. பாடுவன் ஆடல்செய்வன் பையவோர் கூடை மண்ணை
நீடுதிண் கரையில் ஏறச் சொரிகுவன் நெடிது நிற்பன்
ஒடுவன் ஓடி மீள்வன் ஒருகைமண் கரையிலேறப்
போடுவன் போக என்னில் வருவன் வா வெ ன் னில்
போவன்
47. பிட்டினை நுகர்வன் ஐயா பெரிதுநன் நென்று கையைக்
கொட்டுவன் செய்கை காணில் அரசிளங் குமரன்ஓப்பான்
நெட்டலர் கொன்றைநிழல் நெடுந்துயில் கொள்கிறான்
நம்
கட்டுரை சிறிதும் கேளான் அலந்தனைக் காண்மின் என்
றார்.
48. என்றலும் அவனை இங்கே கொணர்மினென்று அவரில்
நின்ற
வந்திறல் ஒருவன்கூற ஆரியன் வல்லை ஓடிச்
சென்றலும் ஞானயோகச் செழும்துயில் ஒழிந்து மூன்று
துன்றிய புரங்கள் சென்றார் துண்ணென விழித்தெழுந்
தார்.
49. விழித்தலும் கடிதுசென்ற ஆரியன் வெருவ நோக்கி
மொழிக்கனல் சிந்திஅந்த முன்னவன் தன்னை எய்த
அழைத்தலும் வருதல் செய்யாது அஞ்சிநின்று இரங்கல்
கண்டு
பழித்தவன் செங்கைபற்றி ஈர்த்தனன் பரிவிலாதான்
50. ஆங்கவன் கடிதில் தள்ளி அண்ணலை எண்ணிலாத
தீங்கினன் முன்னர்க் கொண்டு சேறலும் வெகுட்சியெய்தி
பாங்கு நின்றவருள் நின்ற பாவியைப் பாவி நோக்கி
ஈங்குவெம் குருதி சோர அடித்திடிங் கிவனை என்றான்.
51. கடுத்தசொல் வண்கணுளன் கதத்துடன் மாறுகையில்
எடுத்தனன் முனிவர் விண்ணோர் எடுத்தனர் தொழுது
செங்கை
அடித்தனன் அடித்தபோதில் அன்புடை அரிவை பாகம்
கொடுத்திலர் ஐணுக்கம் எய்த மறைந்தனர் குறைவிலா
தார்.

46. பாடுவான், கூத்தாடுவான், மெல்ல ஒருகூடைமண்ணை நீண்ட கரையிலேறக் கொட்டுவான், நெடுநேரம் நிற்பான், ஓடுவான், ஓடித்திரும்புவான், ஒருகைமண்ணைக் கரையில் போடுவான், போவென்றால் வருவான், வாவென்றால் போவான்.
47. பிட்டினை உண்பான், ஐயா மிகவும் நன்றாய் இருக்கிறதென்று கைகொட்டுவான், அவனுடைய செய்கையைப்பார்த்தால் இராச குமாரன் போல இருக்கின்றான். நெடியமலரையுடைய கொன்றை மர நிழலில் நெடுநேரம் நித்திரை செய்கின்றான். எங்களுடைய சொல்லைச் சிறிதும் கேட்கின்றிலன். அவனைக் காண்பீர் என்றார்.
48. இவ்வாறு அவர்கள் கூறுதலும், அவனை இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வாருங்கள் என்று, அவர்களுள் வலிய ஒருவன் சொல்ல, காரியதரிசிகளுள் ஒருவன் விரைவாக ஓடிச்செல்லுதலும், ஞான யோக நித்திரை நீங்கித் திரிபுரங்களை எரித்த பரமசிவனார் திடுக்கென்று விழித்தார்.
49. விழித்தபோது விரைவில் சென்ற காரியதரிசி அவர் அஞ்சுமாறு பார்த்து கடுஞ்சொற்களாகிய நெருப்பைச்சிந்தி அந்த எசமானிடத்துக்கு வாவென்று அழைத்தபோது, அவர் வராமல் பயந்து நின்று இரங்குதலைக்கண்டு வைது, அவருடைய சிவந்தகையைப்பிடித்து அன்பில்லாத அக்காரியதரிசி இழுத்தான்.
50. அவன்கூலியாளாக வந்த கடவுளை விரைவில் தள்ளி அளவற்ற குற்றங்களை உடைய எசமானுக்குமுன்னே போதலும், அந்த அதிகாரி கோபம் கொண்டு பக்கத்தில் இருந்த ஒருபெரும் பாவி யைப்பார்த்து, இங்கே இரத்தம் ஒழுகும்படி இவனை அடிப்பாயாக என்றான்.
51. கடுஞ்சொல்லையுடைய கொடியவன் கோபத்துடனே பிரம்பைக் கையில் எடுத்தான். அப்போது முனிவரும் தேவரும் தம் கைகளைக் கூப்பி வணங்கினார்கள். கொடியவன் அடித்தான், அடித்த பொழுதில் அன்புடைய உமாதேவியிருக்கும் வாமபாகத்தைக் கோடாமல் எல்லாரும் திடுக்கிடும்படி குறைவிலாத பரமர் மறைந்தருளினார்.

52. தார்மேல் நின்றிலங்குபுய வழுதிமேலும்
 தன்மனைமங் கையர்மேலும் அமைச்சர் மேலும்
 ஆர்மேலும் சென்று பொருஞ் சேனைமேலும்
 அயன்மேலும் மால்மேலும் அறவோர் மேலும்
 தேர்மேல் வெம்பகல் மேலும் மதியின் மேலும்
 சிறந்துள விந்திரன் மேலும் தேவர் மேலும்
 பார்மேலும் கடல்மேலும் மரங்கள்மேலும்
 பட்டதரன் மெய்யிலடி பட்டபோதே
53. தந்தமுரு வொழிந்துபிறி துருவமாகிச்
 சதுர்முகனும் சங்காழிதரித்த மாலும்
 அந்தமுதல் தெரிவரிதாய் வெளியே நின்ற
 அண்ணலார் வடிவிலடி பட்டபோதில்
 எந்தவுல கங்களிலும் இருந்துளோர்கள்
 எம்முடலில் அடியுறைத்த தென்றுகூற
 முந்திஎழும் பன்மொழிகள் உகாந்த எல்லை
 மோகரிக்கும் எழுகடலின் முழக்கம் போன்ற
54. மாயையெனும் கரும்பெரிய புனல் மேல் மொக்குள்
 வண்ணமெனும் எண்ணிலா அண்டத்துள்ளும்
 ஏயவகை என்பத்து நான்கு நூறு
 யிரமான பலயோனி எவற்றினுள்ளும்
 ஆயவுயிர்க் குயிராகி நிற்கும் தன்மை
 அவனிதலத் தஞ்ஞானர் அறிந்து பாதச்
 சேயமலர் வழுத்துதற்கோ கூலியாளாய்
 சென்றுமுடி மண்சுமந்தார் தில்லைநாதர்.

வேறு

55. மையணையும் திருமிடற்றார் மெய்யில் அடி வாதலுர்
 ஐயருடம்பினும் வந்து படுதலுமே அயர் வெய்தி
 உய்யவெனை ஆட்கொள்வான் உவந்தொருவர்க் காளாகி
 மெய்யரெழுந் தருளினரோ என்றென்று மிகநொந்து
56. தம்பெருமை அறியாத தம்மிறைவர் தமக்கிரங்கி
 கம்பிதமும் கண்ணீரும் வரக்கவற்சி உறும்போதில்
 வெம்பிறவி தொலைத்தார் முன் ஆரியர்கள் விரைந்தோடி
 உம்பர் பிரான் திருவிளையாட் டெல்லாமங் குரைத்
 தார்கள்.

52. சிவபெருமானுடைய திருமேனியில் அடிபட்டபோது, மாலையானது விளங்குகின்ற புயங்கனையுடைய பாண்டியராசன் மேலும், அவனுடைய மனைவிமார் மேலும், மந்திரிகள் மேலும், எவர்மேலும், சென்று போர் செய்யும் சேனைகள் மேலும், பிரமன், திருமால் மேலும், முனிவர் மேலும், தேர்மேல் வருகின்ற சூரியன் சந்திரன் மேலும் இந்திரன் முதலான தேவர்கள் மேலும், பூமி கடல்மேலும் மரங்கள் மேலும் அவ்வடிபட்டது.
53. தத்தம் உருவங்களை விட்டு வேறு உருவம் கொண்டு பிரமாவும், திருமாலும் தேடி, அந்தமும் ஆதியும் அறிதற்கரிதாய் நின்ற சிவ பெருமானது திருமேனியிலே அடிபட்டபோதில், எல்லா உலகங்களிலும் இருந்தவர்கள் எங்கள் உடம்பில் அடிபட்டதென்று சொல்ல எழுகின்ற ஒலிகள் யுகமுடிவுகாலத்திலே ஒலிக்கின்ற ஏழுசமுத்திரங்களுடைய முழக்கம் போன்றன.
54. மாயை என்று சொல்லப்படுகின்ற கருமையாகிய கடலிலே குமிழி வடிவான பல அண்டங்களுக்குள்ளே பொருந்திய எண் பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனி பேதம் என்னும் உயிர்களுக்குள் உயிராய் நிற்கும் தன்மையை, பூவுலகிலே அஞ்ஞானிகளும் அறிந்து தமது பாதகமலங்களை வணங்கும் பொருட்டோ? தில்லைநாதர் கூலியாளாகிச் சென்று தம்திருமுடியிலே மண்கமந்தருளினார்.
55. கருமை பொருந்திய திருக்கண்டத்தையுடைய பரமரது திருமேனியிலே அடித்தஅடி, திருவாதவூரடிகளுடைய திருமேனியிலும் பட்ட பொழுது அவர் பரவசமுற்று அடியேன் உய்யும் பொருட்டு அடிமை கொண்டருளும் வண்ணம் மனம்மகிழ்ந்து ஒருவருக்கு கூலியாளாகிப் பரமசிவன் எழுந்தருளினாரோ என்று மிகவும் வருந்தினார்.
56. திருவாதவூரடிகள் தம்பெருமையை அறியாத கடவுளாகிய சிவ பெருமான் பொருட்டு இரக்கமுற்று, நடுக்கமும் கண்ணீரும் வரக்கவலை அடைந்திருந்த போது, கொடிய பிறவியைநீக்கிய திருவாதவூரடிகளுக்கு முன்பு காரியதரிசிகள் விரைந்து வந்து சிவபெருமானுடைய திருவிளையாடல்களை எல்லாம் அவருக்குச் சொன்னார்கள்

57. வேட்டுருகும். பெருங்காதல் வித்தசர் இத்தன்மையெல்
லாம்
கேட்டுமனம் தளர்ந்துமிகக் கிளர்ந்து விழிப்புனல்பெருக
வாட்டிகழும் சடையண்ணல் மண்சுமந்த இடம்கொடு
போய்
காட்டுமென மொழிந்தவரோடு அவ்விடநேர் கடிதெய்தி
58. அழுங்கியரும் பெருநரகில் அடியேனும் வீழாமல்
எழுந்தருளும் பெரியோனே எங்கணுளாய் என்றென்று
தொழுங்கரமும் கண்ணீரும் துளங்கியமெய்ப் புளகமு
மாய்
விழுந்து புரண்டு இவ்வாறு புலம்பினர்மெய் அன்பாளர்
59. நீறுபடும் பொன்மேனி நின்மலனே நெடும் கங்கை
ஆறுபடும் சடைமுடியாய் அடியவர்கட் கெளியானே
மாறுபடும் புரம்எரித்தாய் மாறுபடும் போதுடலிச்
சூறுபடும் சிவஞானக் கொம்பினுளம் குழையாதோ
60. கொங்கையால் மணிமார்பில் குறியிடும் வீறுடைய
மங்கையாள் பெருமானே மண்சுமக்க மதித்தாளோ
கங்கையாள் அலைக்கரத்தால் கரைத்திலனோ புள்ளுரு
வாம்
பங்கையாசனன் அறியாப் பணிமுடியென்று அறியாளோ
61. பிரமனுடன் திருமாலும் பிறப்பகலப் பலகாலும்
பரிவினுடன் தருமலரோ பத்தரிடும் பச்சிலையோ
புரிதருசெஞ் சடையோநற் புதுமதியோ ஆயிரவாய்
வரியரவின் பலபடமோ மண்சுமக்கும் சும்மாடு
62. கலையறியும் புகழ்வைகைக் கரைதிருவாம் பலமாக
அலையெறியும் புனலோசை அந்தரதுந் துபியாகத்
தலைவனடங் கண்டார்கள் அரவமெனும் தவமுனியும்
கொலைதவிரும் புலிஎன்னும் குலமுனியும் ஆளுரோ.

57. மணம் நெக்கு நெக்குருதம் பேராசையுடைய திருவாதலூரடிகள் இச்செய்திகளை எல்லாம் கேட்டு, மனந்தளர்ந்து கண்களிலே நீர் பெருக, ஒளி விளங்கும் சடா முடியையுடைய சோமசுந்தரர் மண் சுமந்த இடத்தைக் கொண்டுபோய்க் காட்டுங்கள் என்று சொல்லி, அவர்களோடு அவ்விடம் விரைவாகச் சென்றார்.
58. மெய்யல்பையுடைய திருவாதலூரடிகள், அடியேன் பெரிய நரகத் தில் விழாவண்ணம் எழுந்தருளிய கடவுளே! இப்போது எவ்விடத்து மறைந்தருளினீர்? என்று, தொழுகின்ற கைகளும், கண்ணீரும் மெய்யிற் புளகமும் உடையவராகி, கீழே விழுந்துபுரண்டு புலம் பினார்.
59. விபூதி அணிந்த பொன்போலும் திருமேனியையுடைய பெருமானே! நெடிய கங்காநதி தங்கும் சடாமுடியை உடையவரே! அடியவர் சுட்கெளியவரே! பகைவரின் திரிபுரத்தை எரித்தவரே! பிரம்படி படும்போது உம்முடைய இடப்பாகத்தில் இருக்கின்ற சிவஞானமே வடிவாகிய கொம்பர் போலும் உமாதேவியினது திருவுளம் வருந்தாதோ?
60. தனக்களிஞலே அழகிய திருமார்பிலே தழும்பு செய்த பேரன்புடைய காமாட்சியம்மைக்கு நாயகராகிய சிவபெருமானைக் கங்காதேவி மண்கும்கும்படி நினைத்தாளோ? அவள் அலையாகிய கையினாலே அம்மண்ணைக் கரைக்கவில்லையோ? அன்னப்புள் வடிவெடுத்த தாமரைமலரை ஆசனமாகவுடைய பிரமாவும் காணாத பாம்பை அணிந்த திருமுடி என்றறியாரோ?
61. தேவரீர் மண்குமந்தருளிய சும்மாடானது பிரமாவும், திருமாலும் தம்முடைய பிறவிநீங்கப் பலமுறையும் அன்புடன் இட்ட பூவோ? அடியவர்கள் அருச்சித்த பச்சிலையோ, நல்ல புதிய சந்திரனோ ஆயிரம் வாய்களையுடைய பாம்பினது பலபடங்களோ.
62. திருஞானசம்பந்தர் அருளிய தேவாரத்தின் பெருமையை அறிந்த புகழுடைய வைகைநதிக்கரையே வெள்ளியம் பலமாக, அலைவீசும் நீரினுடைய ஒலியே தேவதுந்துபியாக, சிவபெருமானுடைய திரு நடனத்தை தரிசித்தவர்கள் பாம்புவடிவமுடைய பதஞ்சலிமுனியும் கொலையற்றபுலி என்று சொல்லப்படுகின்ற வியாக்கிரபாதமுனி வரும் ஆளுர்களோ?

63. மீனேறும் கொடித் தென்னன்விழிக்கேற விரைதுரகம்
தானேறுவது கண்டு தரும்கலைபொற் சேண்டேறத்
தேனேறு மலர்க்கொன்றைத் திருமுடிமேல் மண்ணேற
யானேறும் சிவபதமும் எனக்கேற வின்துது.
64. பொன்னுலகத் துள்ளோரும் புரந்தரனும் திருமாலும்
மன்னுமறைக் குரியோனும் வழியடிமைத் தொழில்
செய்ய
அன்னைதனக்கு ஆளாகி அணிவைகை அடைத்தடியுண்டு
என்னையருட் பணிகொள்ள இசைந்தனையோ இறை
யோனே.
65. கட்டுமரைத் துணிச்சீரைக் கச்சையுமத் திருத்தோளில்
கொட்டுமுடித் தலைமீது கவிழ்த்ததொரு கூடையுமாய்ப்
பிட்டுநல் தவமுடையாள் பின்புவரும் திருக்கோலம்
இட்டமுறத் தொழும்படிநான் கண்டி ல்லே இறை
யோனே.
66. தாளுரும் சடைமுடியாய் தவம்பெரிது முயன்றவர்கள்
நீருரும் புகழ்வைகை நெடும்கரைமேல் நின்றூரோ
சீருரும் கனகமுடித் தென்னவனே மதுரைஎனும்
பேரூரில் இருப்பவரோ பிட்டமுதிட்டு அருள்வாளோ
67. பொன்மெளலித் தலைமீது புண்ணியர்மண் சுமந்தேறும்
கொன்மலியும் கோலறையும் குளிர்வைகைப் பேராறும்
கன்மமெனும் பகைநீங்கக் கண்ணுதல் வெம் பரியேறும்
தென்மதுரை மூதூரும் அல்லவோ சிவலோகம்.
68. இன்னவகை அன்புடையார் இரங்கினர் ஆயிடைவைகைத்
துன்னுதிரைப் பேராறும் தொலையவடிந் ததுபின்னர்த்
தென்னவனும் சிவன்செயலாம் எனத்தெளிந்து வாத
வூர்
மன்னவர் தம்பால்வந்து வணங்கியிது கூறுவான்.

63. கயல் கொடியுடைய பாண்டியனது கண்ணுக்குப்புலப்பட வேகமாக நடக்கின்ற குதிரையேறி நடத்தி அருளுவதைக் கண்டு, அவன் கொடுத்த பீதாம்பரம் சவுக்கிலே தங்கவும், தேன் உள்ள கொன்றை மலர்மாலையை அணிந்த திருமுடியின் மேல் மண்கமையேறியமையாலும், நான் பெறும் சிவபதமும் எனக்கடைய இனிமை இல்லாத தாயிருக்கின்றது.
64. கடவுளே! தேவர்களும், இந்திரனும் திருமாலும், பிரமாவும் வழிவழியாகத் தேவர்களுக்கு அடிமைத்தொழில் செய்ய அன்னை யாகிய வந்திக்கு கூவியாளாகி அழகிய வைகைநதியை அடைத்து அடிபட்டு அடியேனை அருளுடையதொண்டுகொள்ள விரும்பினீரோ
65. கடவுளே! திருவரையிற்கட்டிய கந்தைத் துண்டையும் அதன், மேற்கட்டிய கச்சையும், திருத்தோளிலே மண்வெட்டியும், தலை மீது சவிழ்த்துக் கொண்ட கூடையுமாய்ப் பிட்டியனைத் தந்த தவமுடைய அம்மையினது பின்னே வந்தருளிய திருக்கோலத்தை அன்புடன் தொழுதற்கு நான் காணவில்லையே.
66. கொன்றைமலை விளங்கும் சடாமுடியை உடையவரே! தேவர்களைக் கண்டுவணங்கும் தவத்தைச் செய்தவர்கள், நீர்பெருகும் புகழையுடைய வைகைநதிக்கரையின்மேல் நின்றவர்களோ? சிறப்புடைய பொன்முடிசூடிய பாண்டியராசனோ? பெரிய மதுரைமாநகரில் இருப்பவரோ? பிட்டு அமுதிட்டு அருளிய வந்தி அம்மையோ.
67. பொன்முடிசூடிய சிரசின்மேலே சிவபெருமான் மண்ணைச் சுமந்து கொண்டேறியருளிய வந்தியினது பங்குநிலமும், குளிர்ச்சி பொருந்திய வைகைநதியும் கன்மமெனும் பகையானது நீங்கப் பரமர் குதிரையில் ஏறி அருளப்பெற்ற அழகிய மதுரைமாநகரமும் அல்லவா சிவலோகம்.
68. இவ்வாறு அன்புடைய திருவாதவூரடிகள் இரக்கமுற்றிருந்தனர். அப்பொழுது, அதிக அலைகளுடைய பெரிய வைகைநதியும் நீர் வடிந்தது. பின்பு பாண்டியராசனும் இவையெல்லாம் சிவன் செயலாகும் என்று தெளிந்து திருவாதவூரடிகளிடம் வந்து வணங்கி இதனை விண்ணப்பம் செய்வான்.

69. அந்தரர்தம் பதியினிழிந்து அருள்புனைமாத் தியர்குலத்
தில்
வந்தருளித் தமிழேற்கு மந்திரியாய் மகிழ்வெய்தி
எந்தைவயப் பரியேறல் காட்டியெனக்கு ஒழியாத
பந்தமறத் திருவுள்ளம் பற்றினைநல் தவத்தோனே
70. கருமாளத் திருமேனி காட்டினனென்று உணராமல்
திருமாலும் பரவரியான் தேவருடன் பரியேறும்
அருமாயச் சூழலினால் அழுக்காடை அண்டர்தொழும்
பெருமானாக் களித்தேனென் பிழைசெய்தேன் பெரி
யோனே.
71. அப்பணிசெஞ் சடையானே அரும்பரிமேல் ஆளாக்கும்
மெய்ப்பொருள் என்றுணராமல் வெய்யவினைப்பொருள்
வேண்டிச்
செப்பருமித் தறுகண்மை செய்வித்தேன் சிறுமையுளேன்
எப்பிழையும் பொறுத்தருளாய் யான்நரகிற் புகுதாமல்
72. தூநாகம் அணிந்தபிரான் துங்கமிகும் பரியேறிப்
பூநாறும் சடைமேல்மண் சுமந்தபுகழ் போதாதோ
யானாரும் நிற்பணியே செய்தொழுக இவ்வுலகம்
தானுள வேண்டுமினி என்றிரந்தான் தமிழ்மாறன்
73. வன்திறல் மன்னனிவ்வாறு உரைத்தலும் வாதலுரர்
தென்திசை புரக்குநீதித் தென்னவன் தன்னைநோக்கிப்
பின்திகழ் சடையான்மன்னும் பெருந்துறை நகரிலேக
இன்றெனை விடுப்பதேமற் றிவ்வுல களிப்பதென்றார்.
74. தென்புலத் தலைவன் தானும் சிந்தையில் நொந்து
முன்னேன்
அன்பருக்கு அரசர்வாழ்வில் ஆசையிங் குளதோஎன்று
மென்பதத் திறைஞ்சிஐயா வேண்டிய கெய்கஎன்று
தன்புகழ்க் கூடல் மூதூர்புகுந்தனன் தானேசூழ

69. நல்ல தவத்தையுடையவரே! தேவர்கள் வாழுகின்ற பொன்நகரத்தில் இருந்து வந்து, அருளுடைய ஆமாத்தியர் குலத்திலே திருவவதாரஞ் செய்து, அடியேனுக்கு மந்திரியாகி மனமகிழ்ச்சியைத் தந்து, எமது தந்தையாகிய பரமசிவன் வெற்றியுடைய குதிரையிலேறி வந்தருளியதை எனக்குக் காண்பித்து, எனக்குப் பாசக் கட்டலும்படி திருவுள்ளம் கொண்டருளினீர்.
70. அடியேனுடைய பிறவிநீங்கத் திருமேனி காட்டினார். என்று அறிந்து கொள்ளமாட்டாமல், திருமாலும் அறிதற்கரிய சிவபெருமான் தேவர்களுடனே குதிரையேறி வந்த மாயாகும்பிசியினால் மயங்கி, அழக்காடையை தேவர்களும் வணங்குகின்ற பெருமானுக்குக் கொடுத்தேன். பெரியவரே! பெரும்பிழையைச் செய்தேன்.
71. கங்கையை அணிந்த சடையையுடைய சிவபெருமானே அருமையான குதிரையின்மேல் எழுந்தருளச் செய்யும் உண்மைப்பொருள் என்று தேவரீரைத் தெரிந்துகொள்ளாமல், தீவினைக்குக்காரணமான பொருளை விரும்பிச் சொல்லுதற்கரிய கொடுமைகளைச் சிறியேன் செய்வித்தேன். அதனால் அடியேன் நரகத்தில் புகாதபடி நான் செய்த எல்லாக் குற்றங்களையும் பொறுத்தருளவீர்.
72. பரிசுத்தமான பாம்பை அணிந்த பரமசிவன் உயர்வான குதிரையின் மேலேறிப் பூமணம் கமழும் சடாமுடியின்மேல் மண்கமந்தருளிய புகழ் ஒன்றும் போதாதோ? அடியேன் நாள் தோறும் தேவரீருடைய பணிகளைச் செய்துகொண்டுவர நீர் இவ்வலகத்தை ஆளவேண்டும் என்று பாண்டியராசன் வேண்டினான்.
73. வலிமையுடைய பாண்டியராசன் இவ்வாறு சொல்லுதலும், திருவாதலூரடிகள் நீதியையுடைய அரசனைப்பார்த்து பின்புறத்தே விளங்காநின்ற சடையையுடைய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பெருந்துறைக்குப் போகும்படி இன்று என்னை அனுப்புவதே இந்த உலகத்தை ஆளும்படி கொடுப்பதாகும் என்றனர்.
74. தென்திசைக்கரசனாகிய பாண்டியனும் மனம்வருந்தி, சிவனடியாருக்கு அரசர்வாழ்விலே ஆசையுண்டோ என்று நினைந்து, திருவாதலூரடிகளுடைய மென்மையாகிய பாதத்திலே வீழ்ந்து வணங்கி சுவாமி! விரும்பியவாறே செய்தருளுக என்று சொல்லி விடை பெற்றுக் கொண்டு, தனது புகழையுடைய மதுராபுரியிலே சேனைகள் சூழச் சென்றான்.

75. சறறவத் தொழில்செய்யாத தானைமன் போனபின்னர்
அற்றவர்க் கற்றசோதி அருள்பெரு வாழ்வு வேண்டிக்
கொற்றவர்க் குற்றகோலம் குறையென நீத்துமேலாம்
நற்றவக் கோலம் கொண்டார் நம்பனுக் கன்புமிக்கார்

76. அத்தனை ஆலவாயில் அண்ணலை இறைஞ்சி அந்த
மைத்தவழ் சோலைநீடு மதுரையம் பதியை நீங்கி
வித்தகர் தம்மையாண்ட மேனிகண்டு இறைஞ்ச
வேண்டும்
பித்தினர் கடிதுசென்றார் பெருந்துறை பொருந்தஎண்ணி

77. மிடைகெட வைத்தபாத வித்தகர் ஊரைநோக்கி
நடையிடும் எல்லைதன்னில் நன்மன விரைவும் காற்றும்
தடைபடு கன்றை நாடும் கபிலையும் ததும்பி நின்ற
மடையினை உடைக்கும் நீரும் ஆயினர் வாதலூர்.

78. கண்ணுழை யாதகானும் பதிகளும் கடிதில் நீங்கி
எண்ணறு முனிவர்மேவும் எழிற் பெரும் துறையில் எய்தி
புண்ணிய இனத்தர் சூழமுன்புபோல் இருந்த போதில்
விண்ணவர் அதிபன் பொற்றூள் வீழ்ந்திது பணிந்து
சொல்வார்.

79. தீண்டுதற் கரியமார்பில் சேயிழை தனத்தினாலும்
ஈண்டொரு மாற்றினாலும் எய்திய தழும்ப போற்றி
வேண்டிய வடிவமாகி வெம்பரி மேற்கொண் டெம்மை
ஆண்டருள் செய்யவந்த அண்ணலை போற்றிபோற்றி.

80. அண்டருக் கரியாய் போற்றி அடியவர்க் கெளியாய்
போற்றி
வண்டமிழ்ப் பாண்டிநாடு வாழமண் சுமந்தாய் போற்றி
கண்தனக் கினியமேனி காட்டிஎன் சென்னி மீது
முண்டகத் திருத்தாய் வைத்தமுத்தனை போற்றிபோற்றி

75. சிறிதும் தியதொழிலைச் செய்யாத சேனைகளையுடைய பாண்டிய ராசன் போனபின்பு, பொருள்மேல் பற்றற்றவர் அடையும் சோதி சோரூபமாகிய கடவுளுடைய பேரின்பவாழ்வை விரும்பி, மந்திரிக்கோலம் குற்றமானது என்று நீக்கி, மேலாகிய நல்ல தவ வேடத்தைத் திருவாதவூரடிகள் கொண்டருளினார்.
76. திருவாதவூரடிகள் மதுரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் பரமபிதா வாகிய சோமசுந்தரப்பெருமானை வணங்கி, மேகங்கள் தவழும் சோலையையுடைய மதுரைமாநகரை விட்டு நீங்கி, சிவபெருமான் தம்மை ஆண்டருளிய குருமேனியைக்கண்டு வணங்க வேண்டும் என்னும் ஆசையுடையவராய், திருப்பெருந்துறைக்குப் போக நினைந்து விரைவாகச் சென்றருளினார்.
77. திருவாதவூரடிகள் தமது வறுமைகெட திருவடிவைத்தருளிய பர மாசாரியாரது திருப்பெருந்துறையை நோக்கி நடக்கும்போது மனோவேகமும், வாயுவேகமும், தடைபட்டிருக்கின்ற கன்றைநாடி ஓடும் பசுவினது வேகமும், நிறைந்து நின்று மடையையுடைக்கும் நீரினது வேகமும் போலாயினர்.
78. அவர் கட்பார்வை நுழையத்தகாத காடுகளையும், ஊர்களையும், விரைவாகக் கடந்துபோய், அளவற்ற முனிவர்கள் வாழும் அழகுடைய திருப்பெருந்துறையை அடைந்து, புண்ணியமுடைய முனிவர்குழ முன்புபோல பரமாசாரியர் இருந்தபோதில் தேவர் சளுக்கதிபராகிய பரமசிவனது திருப்பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கிச் சொல்வராயினார்.
79. ஒருவராலும் தீண்டுதற்கரிய திருமார்பிலே காமாட்சியம்மையினுடைய தனங்களாலும், இங்கே அடியேன் பொருட்டு ஒரு பிரம்பினாலும் அடைந்த தழும்பையுடையவரே போற்றி, வேண்டிய வேண்டிய வடிவம் கொள்பவராகி அழகிய குதிரையின் மேல் இவர்ந்து எங்களை அடிமைகொண்டு அருள் செய்யவந்த கடவுளே! போற்றி, போற்றி.
80. தேவர்களுக்கரியவரே போற்றி, அடியவர்களுக்கு எளியவரே போற்றி, வளப்பமான தமிழ்மழங்கும் பாண்டிநாடு வாழும்படி மண்கமந்தவரே போற்றி கண்களுக்குஇனிமீ திருமேனியைக்காட்டி எந்தலைமேல் தாமரைமலர்போலும் திருவடிகளை வைத்தருளிய பெருமனை போற்றி போற்றி.

81. போற்றியென்று இன்னவாறு புகன்றவர் முடிமேல்
செங்கை
ஏற்றியங்கு இனியகூறி எழுகென எழுந்தபின்னர்
நீற்றையும் புனைந்து ஞான நிறையருட் பார்வை நல்கி
வீற்றிருந் தன்பர் கூட்டம் விளங்கினர் களங்கமில்லார்.
82. அந்தமும் முதலுமில்லார் அடியவர் தம்மைநாடி
வந்துள கருமமெல்லாம் முடித்தனம் மகிழ்ச்சிகூர
நந்திகழ் வடிவம்காண வேண்டிநல் கயிலையுள்ளார்
சிந்தனை செய்தார் வல்லே ஆண்டு நாம் சேறல்வேண்டும்.
83. வாழ்ந்திரும் இன்பின் யாமும் ஏகவம் என்னஅந்த
சூழ்ந்தருள் உருவாம்அன்பர் தோத்திரம் பலவுஞ்செய்து
தாழ்ந்தெதிர் இறைஞ்சி ஐயா தரிப்பரிது என்று மண்
மேல்
வீழ்ந்தயர்ந்து அமுதார் எம்மைவிடுதியோ என்று
நொந்தார்.
84. பரிந்தமும் அடியார்தம்மேல் பரமனும் அன்புகூர்ந்து
வருந்துவ தொழிமின் இந்தமணமலி குருந்த நீழல்
பொருந்திய தெய்வபீடம் பொலிவொடு குயிற்றிமீதே
திருந்திய மறையும் தேடுநம்பதமாகச் செய்து
85. தாங்கரும் அரந்தைநீங்கி யாமெனும் தன்மை கண்டு
நீங்கரும் அன்பினாலே நித்தலும் நயந்திறைஞ்சி
ஈங்கருள் மனத்தர் எல்லாம் அமர்ந்திரும் ஒருநாளிந்த
திங்ககல் பொய்கையுடு செழுந்தழல் வந்து தோன்றும்.
86. எழுந்தழல் விளைந்தபோதில் யாவரும் தடத்தினாடு
விழுந்துபின் எய்திநம்பால் விடுகரும் கவற்சிஎன்று
தொழும்தலம் இயற்றும்தொண்டர் சூழ்ந்துபின்
செல்லமெல்லச்
செழுந்திருக் கயிலைநாடிச் சென்றனர் தில்லைநாதர்.

81. போற்றி என்று இவ்வாறு வணங்கிய திருவாதவூரடிகளது தலைமேல் சிவந்ததிருக்கையை வைத்து இன்சொக்கூறி, எழுந்திரு என்று சொல்ல, அவர் எழுந்தபின்பு விபூதியும் தரித்து, ஞானம் நிறைந்த திருவருட்பார்வையும் பார்த்து களங்கமற்ற பரமசிவனார் அன்புடைய அடியார்கள் மத்தியில் வீற்றிருந்து விளங்கினார்.
82. ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத பரமசிவனார் அடியவர்களை நோக்கி, நாம் நினைத்து வந்த கருமங்களை எல்லாம் மனமகிழ்ச்சியோடு முடித்துக்கொண்டோம். நமது ஒளிவடிவான திருமேனியைக்காண விரும்பி, நல்ல கயிலாய மலையில் இருக்கின்ற அடியார்கள் நினைக்கிறார்கள், நாம் விரைவாக அங்கே போதல் வேண்டும்.
83. நீங்கள் இங்கே இன்பமாக வாழ்ந்திருங்கள். நாம் செல்வோம். என்று கூற, அப்போது வந்து சுற்றிக்கொண்டு, அருள்வடிவமான அடியவர் அநேக தோத்திரம் சொல்லி வணங்கி, கடவுளே! நாங்கள் இதனைப் பொறுத்திருப்பது முடியாது என்று, நிலத்தில் வீழ்ந்து அழுது, எங்களைக் கைவிடுகின்றீரோ? என்று வருந்தினார்
84. அன்புடன் அழுகின்ற அடியார்மேல் பரமரும் அன்புகூர்ந்து, வருத்தப்படுவதை நீக்குங்கள். இந்தமணம் நிறைந்த குருந்தமர நிழலிலே தெய்வபீடிகை ஒன்று பொலிவுடனே செய்து, அதன்மேல் வேதங்களும் தேடுகின்ற நம்முடைய பாதங்களைப் படமாக வரைந்து வையுங்கள்.
85. தாங்குதற்சரிய துன்பம் நீங்கி, அதனை நாம் என்று பாவனை செய்து, அன்பிலுலே நாடோறும் மகிழ்ந்துவணங்கி இருங்கள். ஒருநாள் இந்தப்பொய்கையில் செழுமையாகிய அக்கினிவந்து தோன்றும்.
86. அக்கினி தோன்றியபோது, எல்லாரும் தடாகத்திலே விழுந்து நம் மிடத்து வந்து உங்களுடைய கவலையை விடுங்கள் என்று கூறி தொண்டர்கள் சூழ்ந்து பின்னேவர, தில்லைநாதர் கயிலைநாடிச் சென்றார்.

87. நீங்கரும் அன்பர்எல்லாம் நில்லுமின் என்றுகூற ஆங்கவர் இறைஞ்சி எந்நாள் ஐயநிற் காண்பதென்று தாங்கரும் மயக்கம் எய்தி தாயகல் மகவுபோலப் பூங்கழல் வணங்கி நின்றூர் போயினர் மாயைவல்லார்.
88. இங்கிவர் நின்ற பின்னும் இன்னருள் வாதலூர் தங்கினை வாழ்வந்த தலைவர்பின் சென்ற போதில் பொங்கிள முலையாள் பாகர் புரிந்தவர் வரவுகாண அங்கொரு கொன்றை நீழல் இருந்தனர் அரந்தைநீக்க.
89. தன்புடைக் கவடுகொண்டோர் தடங்கிரி நிரந்தமாலைப் பொன்படைத் தனைய கொன்றை பொலிவுற இருந்த போதில் மென்பதத் திறைஞ்சிக் கண்ணீர் விழவிழத் தொழுது நிற்கும் அன்பரைப் பரி வால் ஐயர் அருகவைத்து அருளிச் செய்வார்.
90. அவ்வியம் இல்லார் தங்கட் கருள்தர முன்மைன்னும் திவ்விய தலமாம் இந்தச் சிறந்துள குருந்தநீழல் எவ்வுல கெங்கும் உள்ளேம் ஆயினும் ஈங்குளோர்கள் வெவ்வினை அகற்றியாளவேண்டிசுண்டுறைவோம்என்றும்
91. பொங்கொளிச் சமுனையூடு புலம்பிசைக் குறியேயான மங்கல சங்கமல்லால் வாய்ந்தபல் வியங்கள் யாவும் இங்கெமக் காகா ஓசை அடங்கிடம் ஆதலாலும் நங்குலக் கவுரி காண நடநவி லுதலினாலும்
92. ஒழுங்குடன் இன்னவாறிங் குணர்ந்துநற் குருந்தநீழல் செழுந்தவக் குழுவில் நீயும் நங்கழல் சேவை செய்தே எழுங்கனல் மடுவில் காணில் யாவரும் அதனிற் சென்று விழும்பொழுது உடல்வீழாமல் அவ்வுழை விரைவில்நீங்கி

87. நீங்குதற்குரிய அன்பர் எல்லாரும் இனி நில்லுங்கள் என்று சிவ பெருமான் கூற, அங்கே அவர்கள் வணங்கி எந்நாளிலே தேவரீரைக் காண்பதென்று, தாங்குதற்குரிய மயக்கம் அடைந்து, தாயை நீங்கிய பிள்ளைபோல மலர்போன்ற திருவடிகளை வணங்கி நின்றார். மாயையில் வல்ல பரமசிவன் போனார்.
88. இங்கே அடியவர்கள் நின்றபின்னும், அருளையுடைய திருவாதலூரடிகள் தமது சுற்றமெல்லாம் வாழும் படிவந்த கடவுளுக்குப் பின்னே போனபோது, இளமையான தனங்கையுடைய உமாதேவி பாசராகிய சிவபெருமான் அன்புடன் அவர் வருதலைப் பார்த்து, அவரது துன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டு ஒரு கொன்றை மரநிழலிலே இருந்தருளினார்.
89. தன்பக்கத்திலே கிளைகளையுடைய ஒருமலை பொன்னரிமாலைகளுடன் இருப்பது போல, பூங்கொத்துக்களுடனே நின்ற கொன்றைமரமானது பொலிவுபெற அதன் நிழலிலே பரமாசாரியர் இருந்த போது, திருவடிகளை வணங்கி சண்ணீர் விழத்தொழுது நின்ற திருவாதலூரடிகளைப் பக்கத்திலே இருத்தி அருளிச்செய்வார்.
90. மனக்கோட்டம் இல்லாதவர்களுக்கு அருள்செய்ய முதற்கண் நாம் அடைந்த திவ்வியதலமாகச் சிறப்புப் பெற்றுள்ள இந்தக் குருந்த மரநிழலிலே, எல்லா உலகங்களிலும் இருந்தோமாயினும், இங்கே இருக்கின்றவர்களுடைய திவ்வியை நீக்கி ஆளும்பொருட்டு இங்கே எப்போதும் இருப்போம்.
91. பேரொலியையுடைய சூழுமுனாநாடியில் சத்திக்கின்ற அடையாளமான மங்களகரமாகிய சங்கவாத்திய மல்லாமல், மற்றை வாத்தியங்கள் எல்லாம் இந்தத்தலத்திலே நமக்காகாவாம். சத்தம் நீங்கிய இடமாகையினாலும், நமது குலப்பெண்ணாகிய பார்வதி தேவி காண நடனம் செய்யும் இடம் ஆகையினாலும்.
92. ஒழுங்காக இவ்வாறு நல்ல குருந்த நிழலிலே செழுமையுள்ள தபோதனர் கூட்டத்துடனே நீயும் நம்முடைய பாதத்தைச் சேவைசெய்து, எழுகின்ற அக்கினியை மடுவில் கண்டால் யாவரும் அதில்போய் விழும்போது அவருடனே நீ விழாமல், அவ்விடத்தில் நின்றும் விரைவாக நீங்கி.

93. உத்தர கோசமங்கை என்னும்நம் மூரில் சென்று
சித்தியங் கெவையும் எய்தித் தெய்வீக லிங்கமேனி
வைத்தநம் பதிகள்தம்மில் இவையிவை வணங்கில்
அங்கே
இத்திகழ் வடிவே காண்டி காட்டுதும் எனஇயம்பி.
94. இந்நகர் வணங்கிநீங்கி எழுங்கழுக்குன்றம் என்னும்
அந்நெடும் பதியிறைஞ்சி ஆண்டுநின்று ஈண்டுப் போந்து
பொன்னின் அம்பலத்தில் எய்திப்புத்தரைவாதில்வென்று
பின்னர்எம் பதமேயான பெரும்பதம் பெறுதி என்றார்.
95. மன்னுமன் புடையார் தெய்வ வாசகம் புகலுமாறும்
பன்னகம் புனைவோன் மேவும் பதிபல வணங்குமாறும்
பொன்னினம் பலத்திலெய்திப் புத்தரைவென்று மன்றன்
தன்னரும் கமலபாதம் சார்தலும் பகர்தல் உற்றும்.

திருவர்பலச் சருக்கம்

1. வரந்தர இருந்தார் தம்மை வாதலூர் இறைவர்போற்றி
பெருந்துறை நகரில் அன்றிப் பிஞ்ஞகா புலியூர்மன்றில்
பொருந்துவை முத்தி என்று புகன்றதிங் கெவனே
என்னத்
திருந்திய தவத்தாய் கேட்டி என்றவர் செப்பல்உற்றார்.
2. இத்தலத் திடையே கீடம் எடுத்துள இடத்திலன்றி
வைத்துள இடத்தே அந்த வேட்டுவன் வடிவம்
கொள்ளும்
வித்தக உனக்கிங் கன்பால் மெய்யுணர் வுரைத்தோம்
மேன்மை
ஒத்திடும் சிவாநுபூதி முத்தியம் பலத்தில் உண்டாம்.
3. இடம்படும் உடம்பின்மூலத் தெழுந்தநற் சுழுனைநாடி
உடன்கிளர் ஒளியேயாகி ஒளியில் அஞ்செழுத்துஒன்றும்
நெடுங்குழல் ஓசையாகி நிலவுமவ் ஓசை போயங்கு
அடங்கிய இடமே என்றும் ஆடும் அம்பலமதாகும்.

93. உத்தரகோசமங்கை என்னும் நம்முடைய தலத்திற்போய், அட்ட சித்திகளையும் பெற்று, தெய்விகமாகிய லீங்கவடிவாய் இருக்கின்ற நம்முடைய தலங்களிலே இன்ன இன்ன தலங்களை வணங்கினால், அங்கே இந்தக் குருவடிவையே காண்பாய் அப்படியே காட்டுவோம் என்று திருவாய் மலந்தருளினர்.
94. இந்தத்தலங்களை வணங்கி நீங்கி, உயர்ந்த திருக்கழுக்குன்றம் என்னும் அந்த நெடியதலத்தை வணங்கி, அவ்விடத்திலிருந்து இங்கே வந்து சிதம்பரத்திற்குப் போய், புத்தரை வாதில் வென்று பின்பு எம்முடைய பெரும்பதமாகிய சாயுச்சியத்தைப் பெறுவாய் என்று சிவபெருமான் கூறியருளினார்.
95. பேரன்புடைய திருவாதவூரடிகள் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய திருவாசகத்தைத் திருவாய்மலர்ந்தருளும் திறத்தையும், பாம்பை ஆபரணமாக அணிந்த பரமசிவனுடைய தலங்களை வணங்கும் திறத்தையும், சிதம்பரத்திற்குப் போய் புத்தரைவென்று சபாநாயகருடைய செந்தாமரைமலர் போலும் திருவடிகளைச்சேரும் திறத்தையும் சொல்லத் தொடங்குகின்றோம்.

திருவம்பலச் சருக்கம்

1. வரம்கொடுக்க இருந்த சிவபெருமானைத் திருவாதவூரடிகள் வணங்கித் திருப்பெருந்துறையில் அன்றிச்சிதம்பரத்திலே முத்தி அடைவாய் என்று அருளிச்செய்ததேன்? என்று விண்ணப்பம் செய்யத் திருத்தமாகிய தவத்தையுடையவனே! கேட்பாயாக என்று சொல்லத் தொடங்கினார்.
2. புழுவானது வேட்டுவன் எடுத்த இடத்தில் அன்றிக் கொண்டு போய் வைத்த இடத்தில் அவ்வேட்டுவனது வடிவம் கொள்ளும். அதுபோல உனக்கு இத்தலத்திலே அன்பினால் உண்மையறிவை உபதேசம் பண்ணினோம். மேன்மை பொருந்திய சிவாநுபூதியாகி முத்தி சிதம்பரத்தில் உண்டாகும்.
3. விசாலமாகிய உடம்பிலே மூலாதாரத்தினின்றும் எழுந்த சுழுமுன நாயுடனே நிறைந்த, ஒளியாகியும், அந்த ஒளியிலே ஐந்தெழுத்தையும் ஒரெழுத்தாகியும் நெடியகுழல் ஓசையாகியும் அந்த ஓசை போய் அடங்கிய இடமே நாம் நாள்தோறும் நடனஞ்செய்கின்ற சிதம்பரமாகும்.

4. எண்டரும் பூதமைந்தும் எய்திய நாடி மூன்றும்
மண்டல மூன்றுமாகி மன்னிய புணர்ப்பினாலே
பிண்டமும் அண்டமாகும் பிரமனோடு ஐவராகக்
கண்டவர் நின்றவாரும் இரண்டிலும் காணலாமே.
5. ஆதலால் இந்த அண்டத்தறிவரும் பொருளாயென்றும்
தீதிலா மூலநாடிப் திகழ்சிவ லிங்கமேனி
மீதிலா மந்த நாத வெளியின்மேல் ஒளிமன் றங்குக்
காதலால் மடவாள் காணக் கருத்துற நிருத்தம்
செய்வோம்.
6. அந்தநல் நடனமே தென்னில் ஐந்தொழில் நிகழ்த்
தலாகும்
பந்தம தகற்றும் இந்தப் படிவமும் அதுவேயாகும்
வந்துலகததில் யாரும் காண்பரேல் வழுவா முத்தி
தந்தருள் அளிக்கும் தெய்வ தலமுமத்தலமே கண்டாய்.
7. தாவரும் பணில நேமி தரிப்பவர் பிரமர் என்போர்
யாவரும் புலிபாம் பென்னும் இருவரும் புரத்திலுள்
ளார்
மூவரும் தெய்வ மூவாயிரவரும் முனிவர் தாமும்
தேவரும் தொழுது போற்றும் எல்லையத் தில்லைமுதூர்.
8. மற்றிவை தெளிவாய்என்று பணிந்தெதிர் வணங்கி
நிற்பார்
நெற்றியில் நீறுசாத்தி நிற்றிஎன் றகல நில்லார்
சற்றிடம் சென்றார் பின்னும் இங்கிவர் தன்மைகண்டு
கற்றையம் சடையார் நின்று கண்ணருள் செய்துபோந்து
- 9 கண்ணெதிர் நடக்குமாறு கண்டுளம் களித்துநிற்கும்
புண்ணியர் காணமுன்னர் மறைந்தனர் புலியூரையர்
துண்ணென இரக்கம்எய்தித்தொழுதுகைதலைமேல்கொண்டு
நண்ணரும் அண்பர் கூட்டம் நணுகினர் வாதவூரர்.

4. எண்ணத்தரும் பூதங்கள் ஐந்தும், இடை, பிங்கலை, சுமுமுனை என்னும் நாடிகள் மூன்றும், மூன்றுமண்டலங்களாகியும் நிலபெற்ற தொடர்பிலே பிண்டமும் அண்டமும் தம்முள் ஒப்பனவாம். பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசுரன், சதாசிவன் என்று சொல்லப்படுகின்ற ஐவர் நின்ற திறத்தையும் இவ்விரண்டிடத்திலும் காணலாம்.
5. ஆகையினால் இந்த அண்டத்தில் அறிதற்கரிய பொருளாகிய குற்றமில்லாத மூலத்தைப் பார்க்குமிடத்து, அது விளங்காநின்ற சிவலிங்கமேனியாம். மேலாகிய அந்த நாதவெளியின் மேல் ஒளியாயிருக்கின்றது கனகசபை. அங்கே விரும்பிச் சிவகாமிஅம்மை காண கருத்துள்ள நடனத்தைச் செய்வோம்.
6. அந்த நல்ல நடனம் யாதென்றால் ஐந்தொழில் நடத்துவதாகும். பாசபந்தத்தை நீக்குகின்ற இந்தவடிவமும் அதுவேயாகும். உலகத்தில் வாழ்பவர் எவராயினும் வந்து தரிசித்தால், முத்தியைக் கொடுத்து அருளுகின்ற தெய்வதலமும் அந்தச்சிதம்பரமேயாகும்.
7. குற்றமற்ற சங்குசக்கரங்களைத் தரித்த திருமால், பிரமமவும், பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர் என்னும் இருவரும், திரிபுரர் மூவரும், தில்லை வாழ் அந்தணர் மூவாயிரவரும், முனிவர்களும், தேவர்களும் வணங்கும் இடம் அத்தில்லை மாநகரமாகும்.
8. இவைகளை எல்லாம் தெளிந்து கொள்வாய் என்று அருளி, எதிரே வணங்கிநிற்கின்ற திருவாதவூரடிகளுடைய நெற்றியிலே, விபூதி தரித்து பரமசிவனார் சென்றார். திருவாதவூரடிகள் நில்லாது சிறிது தூரம் பின்சென்றார். இவருடைய தன்மையை பரமசிவனார் கண்டு, நின்று திருவருள் செய்து போனார்.
9. எதிரே நடந்தருளுவதைக்கண்டு மனம் களித்து நிற்கின்ற புண்ணியராகிய திருவாதவூரடிகள் காணும்படி, பரமசிவனார் மறைந்தருளினார். அடிகள் அதுகண்டு இரக்கமுற்று வணங்கிக் கையைச் சிரசின் மேல் வைத்துக் கொண்டு, அடைகற்கரிய அடியார்களுடைய கூட்டத்தை அடைந்தார்.

10. அருந்தவம் அகலா நெஞ்சத் தன்பரும் தாமும் அந்தத் திருந்திய குருந்தின் கீழே தெய்வ பீடிகையும் செய்து வரந்தரு செய்ய பாதமலர் வகுத் திறைஞ்சி ஆங்கண் இருந்தனர் இருந்த நாளில் எய்தியது இயம்பல் உற்றும்.
11. வெண்பிறை முடித்தவேணி விண்ணவர் அன்பிலாத பண்பினர் எனினும் தம்மைப் பாடினர்க் கிரங்குவா ரென்று எண்பெறு நமச்சிவாய வாழ்க என்றெடுத்து நாதன் வண்பதம் புகழ்ந்து ஞானவாசகம் புகலலுற்றார்.
12. சொற்பதம் கடந்து நின்ற சோதிவந்து அருளை நல்கும் அற்புதம் அறியேன்என்றும் அதிசயம் கண்டாம் என்றும் எற்பொலி சடையாய் நெஞ்சம் குழைத்தனை என்னை என்றும் சிற்பரன் தனதுபாதம் சென்னியின் மன்னும் என்றும்
13. ஐயனே நின்னைக் காண ஆசைப்பட்டேன் நான் என்றும் உய்கிலேன் வாழேன்என்றும் உனக்கடைக்கலமே என்றும் செய்யுமாறறியேன் அந்தோ செத்திலேன் என்றும் பொய்யர் பொய்யனே நிற்பொற்பாதம் புணருநாள் எந்நாள் என்றும்
14. ஆதரித் தழைக்கில் இங்கே அதெந்து என்றருளாய் என்றும் போதமிக் குடையபாடல் இவையிவை புகன்ற பின்வர் மாதிரத் தெவரும் போற்ற வரும் திருவார்த்தை எண்ணம் தீதறச் சிறந்த வெண்பாத் திகழேழு நான்கும் ஓதி
15. இயல்புடன் மொழியும் பள்ளியெழுச்சி ஏசறவுநெஞ்சத்து அயர்வற உரைக்கும் மின்னேர் அனைய பூங்கழல்கள் என்றும் உயிருணி எனுநற் செய்யுள் பிரார்த்தனை ஓங்குநீதி வியனெடும் கூடற்பாண்டி விருத்த மெய்த் தமிழும் கூறி

10. அரியதவம் பொருந்திய மனத்தையுடைய அடியார்களும் தாழ்மமாக அந்த நல்ல குருந்தமரநிழலின் கீழ், தெவ்வபீடிகை செய்து அதன்மேலே வரம் தருகின்ற செந்தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை நிரும்பித்து வணங்கி, அங்கே இருந்தார்கள். அந்நாளில் நிகழ்ந்த வரவாற்றை நாம் சொல்லத்தொடங்கினோம்.
11. வெண்மையாகிய பிறைகுடிய பெருமானாவார், தம்மிடத்து அன்பு இல்லாதவர்களே ஆனாலும், தம்மைப்பாடினவர்கள் மேல் இரங்குவார் என்று நினைந்து “நமச்சிவாய வாழ்க” என்று அவருடைய திருவடியைப் புகழ்ந்து ஞானபாதப் பொருளை விளக்கும், சிவபுராணமாகிய திருவாசகத்தை சொல்லத் தொடங்கினார்.
12. சொல்லையும் பொருளையும் கடந்து நின்ற கடவுள் வந்து, திருவருள் செய்த அற்புதம் அறியேன் என்று அற்புதப்பத்தும், அவர் செய்த அதிசயம் கண்டோம் என்று அதிசயப்பத்தும், ஒளிவிளங்குகின்ற சடையானே! என்மனம் குழைத்தாய் என்று குழைக்கபத்தும், பரமசிவனார் பாதம் நம் சென்னியில் மன்னும் என்று சென்னிப்பத்தும் பாடினார்.
13. அப்பனே! தேவாரைக் காண அடியேன் ஆசைப்பட்டேன் என்று ஆசைப்பத்தும், உய்கிலேன் வாழ்கிலேன் என்று வாழாப்பத்தும், அடியேன் உன்னடைக்கலமே என்று அடைக்கலப்பத்தும், செய்யும்வகை அறியாது மயங்குகின்றேன் என்று செத்திலாப்பத்தும், பொய்ச்சமயிகளுக்கு அச்சமயத்தலைவராக நிற்பவரே! தேவாருடைய பொன் போலும் திருவடிகளை அடியேன் புணரும்நாள் எந்நாளோ என்று புணர்ச்சிப்பத்தும்.
14. “இங்கே ஆதரித்தழைத்தால் அதெந்துவாய் என்றருளாய்” என்று அருட்பத்தும் ஆகிய திருவாசகங்களைப் பாடியருளியின்பு, எட்டுத்திண்கில் உள்ளவர்களும் வணங்கித்துதிக்க வருகின்ற திருவார்த்தையும், எண்ணப்பதிகமும், திருவெண்பாப் பதினென்றும் ஆகிய திருவாசகங்களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.
15. காலையில் ஓதத்தகும் திருப்பள்ளி எழுச்சியும், திருவேசறவும், மனத்துன்பம் நீங்கப் பாராயணம் செய்யப்படும் ‘மின்னேர் அணைய பூங்கழல்கள் அடைந்தார்’ என்னும் சொற்றொடரை முதலாக உடைய ஆனந்தமாலையும், உயிருணிப்பத்தும், பிரார்த்தனைப்பத்தும், நீதியினாலே சிறந்த மதுரையைக் குறிக்கும் விருத்தமாகிய திருப்பாண்டிப் பதிகத்தையும் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

16. மருவும் தொண்டருடன் கூடிவைகிச் சிலநாள் செல்ல
முதற்
பரமன் சொல்லும் படியேபின் பயிலும் பொய்கைத்
தழல்கண்டு
கருதும் திருவஞ் செழுத்தோதிக் காணக்கிளரும் கனல்
மீது
விரவும் பேரன் புடையார்கள் எல்லாஞ் சென்று வீழ்ந்
தார்கள்.
17. வீழ்ந்த போதில் புலியூரர் விடை மேலேறிக் கவுரியுடன்
சூழ்ந்தங் கிமையோர் மலர்சிந்தித் தொழவிண்
ணிடையே தோன்றுதலும்
ஆழ்ந்த தடத்துள் கனல்முழ்கும் அன்பர் அடங்காத்
துயர்நீங்கி
வாழ்ந்து வணங்கிக் கணநாத வடிவாய்த் திருமுன் வந்
தார்கள்.
18. துரியத் தலையில் பயில்வாரும் தொழுதங் கெழுவார் முக
நாடி
ஒருசற்றகலா தமர்நீர் இங்கொழியத் தனிநாம் எய்திய
தும்
கரையில் திரைபோய் விழவீசும் கழுநீர் வாசம்கமழ்வாவி
எரியில் புகுவீர் என்றதுவும் யாதோ எண்ணிங்கிது வாகும்
19. உத்தமன் என்னும் திருவாதவூரனை மன்னும் புலியூரில்
புத்தரை வெல்லும் படிநாம் இப்புவிமிசை வைத்தோம்
யாமேகில்
சித்தம்அயர்ந்தே துயர்கூரும் செய்தியனாமென்பதுதேரா
இத்தலமீதே சின்னளிங் கெம்முடன்வாரா திருமென்றோம்
20. மலமகல் பவரும் புவிமீதே மானுடவடிவம் தனைஎய்திச்
சிலபகல் எனினும் பயில்காலைச் சேர்தரும் மலவாதனை
என்றே
பலமலர் கமழும் தடமீதில் பரவரு ஞான அனல் சேர்
வீத்து
இலதென நீடும் சடம் வேலித்து இவ்வுடல் ஈந்தோம் இந்
நாளில்.

16. திருவாதலூரடிகள் நல்ல அடியார்களோடு கூடி வாழ்ந்து சிலநாட் செல்ல, முன்பு பரமசிவனார் சொன்னபடியே தடாகத்தில் தோன்றிய அக்கினியைக் கண்டு, திருவைந்தெழுத்தைச் செபித்துக் கொண்டு, அவ்வக்கினியிலே பேரன்புடைய அடியார்கள் எல்லாரும் சென்று வீழ்ந்தார்கள்.

17. அக்கினியில் வீழ்ந்தபோது சிதம்பரநாதர் இடபவாகனத்தின் மேல் உமாதேவியுடன் எழுந்தருளித் தேவர்கள் தம்மைக்குழந்து மலர் இட்டு வணங்க ஆகாயத்தில் தோன்றுதலும், ஆழமாகிய தடாகத்தில் தோன்றிய அக்கினியில் மூழ்கிய அன்பர்கள் தங்கள் துன்பங்கள் நீங்கப்பெற்று வாழ்ந்து வணங்கிச் சிவகணநாதர் வடிவுடன் பரமசிவனுக்கு முன்பாக வந்தார்கள்.

18. துரிய முடிவில் விளங்குகின்ற பரமசிவனும், அங்கே வணங்கி எழுகின்ற அடியார்களுடைய முகத்தைப்பார்த்து, ஒரு சிறிது நேரமும் நம்மை நீங்காதிருக்கும் உங்களை விட்டுத்தனியே நாம் சென்றதும், கரையிலே அலைகள் வீசுகின்ற செங்கமுநீரினது நறுமணம் கமழுகின்ற தடாகத்திலே தோன்றும் அக்கினியிலே மூழ்குவீர் என்று நாம் சொல்லியதும், ஏன் என்று நீர்வினவின, அது இதுவாகும் என்று சொல்லியருளுவார்.

19. உத்தமனான திருவாதலூரனை நிலையான சிதம்பரத்திலே புத்தரைவாதுல் வெல்லும்படி பூமியின்கண் வைத்தோம். நாம் நீங்கினால் அவன் மனம் வருந்துவான் என்பதை அறிந்து, இத்தலத்திலே சில நாள் எம்முடன் வராதிருப்பீர் என்று பணித்தோம்.

20. மலம் நீங்கிய சிவஞானிகளும், பூமியிலே மானூட வடிவத்தோடு சிலநாளாயினும் இருந்தால், மலவாசனைதாக்கும் என்று பலமலர்கள் உள்ளதடாகத்திலே ஒரு அக்கினியைச் சேர்வித்து, அழியும் உடம்பைத் தகித்து இந்த உடம்பைத் தந்தோம்.

21. என்றுவிளம்பிக் கணநாதர் எங்கணு மல்கப் புலியூரின்
மன்று விளங்கப் பயில்வாரும் வானில் மறைந்தார் அவ்
வெல்லைத்
துன்றிய ஞானச் சிவநாமச்சொற்றமிழ்வல்லார்வேறுகச்
சென்றொரு கொன்றைச் செழுநீழல் திகழ இருந்தார்
சிவயோகம்.
22. அன்பர் அழற்கே புகுமாறும் ஐயர்விடைக்கே வருமாறும்
முன்பு தமக்காம் உருவெய்து முன்னவன் நற்றூள் தொழு
மாறும்
பொன் பொதுவிற்கே அன்பாளர் புகுவதும் எல்லாம் ஒரு
காலத்து
இன்புறு மெய்ப்போ தகயோகத் தியல்பொடு கண்டார்
என்செய்தார்.
23. செங்கை குவித்தார் விழிநீரைச் சிந்தினர் எந்தாய் வந்
தாய்பின்
எங்கண் ஒளித்தாய் எனமாலுற்றெய்தினர் பொய்கைக்
கரைமீதே
கங்கை முடித்தார் விடையேறிக் கண்ணுறநண்ணும்
தலமோ என்று
அங்கண் நிலத்தேபோய் வீழ்வுற்று அழுதழுதந்தோ
எனநைந்தார்.
24. அன்னை நிகர்ப்பீர் என்னை ஒழித்தே அன்பாளர்
பொன்னடி பெற்றே பொய்கை அழற்கே புகலமோ
மின்னுரு வத்தீர் நும்மருள் கூடா வினையேனுக்கு
இன்னல் அளித்தீர் எங்ஙன் ஒளித்தீர் எனநொந்தார்.
25. அந்நிலை தெளிந்து பொய்கை அகன்றுயர் குருந்தநீழல்
பன்னரும் மறைகள் காண்ப் பதமலர் பற்றிவீழ்ந்து
மண்ணிய நிலத்தில் உள்ளார் வல்வினைப் பிறவிமாள்
இன்னருள் சதகம் மெய்தானரும்பி என்றெடுத்துச்
சொன்னார்.

21. என்று கூறிக் கணநாதர்கள் எவ்விடத்திலும் நிற்க கனகசபையின்கண் நடனம் புரிகின்ற நடராசர் ஆசாயத்தில் மறைந்தருளினார். அப்பொழுது ஞானப்பொருளை வீளக்கும் சிவநாமங்களினாலே திருவாசகம் பாடியருளும் திருவாதவூரடிகள் வேறு கப்போய் ஒருகொன்றை மரநிழலிலே சிவயோகம் செய்து கொண்டிருந்தார்.
22. அடியார்கள் அக்கினியிலே புருந்தவிதமும், சிவனார் இடபவாகனத்திலே வந்தருளியதும், முன்னர் தமக்காக குருவடிவம் கொண்ட பரமரின் பாதங்களை வணங்குவதும், கனகசபையிலே தாம்போய்ச்சேருவதும் ஆகிய இவைகளை எல்லாம் சிவயோகத்திலே திருவாதவூரடிகள் அறிந்து கொண்டார்.
23. அவர் சிவந்தகைகளைச் சிரசிலே குவித்தார். ஆனந்தக் கண்ணீர் பொழிந்தார். எமது பிதாவே! இங்கே வந்தருளுவீர், பின்பு எங்கே ஒளித்தீர். என்று மயக்கம் அடைந்து, பொய்கைக் கரைமேல் வந்து, கங்கையைத் தரித்த பரமசிவன் இடபவாகனத்தில் எழுந்தருளி, வரப்பெற்றதலம் இதுவோ என்று அந்த இடத்திலே விழுந்து அழுதழுது அந்தோ என்று வருந்தினார்.
24. எந்தாய் போன்றவரே! அன்புடைய அடியார்கள் என்னை இங்கே விட்டு பொய்கை அக்கினியிலே மூழ்கித்தேவரீருடைய பொன்போன்ற திருவடிகளைப் பெறலாமா? ஒளிவடிவை யுடையவரே! உமது திருவருள் கூடவிடாது தடுத்த தீவினையை உடைய அடியேனுக்குத் துன்பத்தைக் கொடுத்து எங்கே ஒளித்தீர்? என்று வருந்தினார்.
25. அந்நிலையினின்றும் தெளிந்து பொய்கையை விட்டு நீங்கி, உயர்ந்த குருந்தமரநிழலிலே வேதங்கள் காணாத திருவடிமலரைப் பற்றிக் கொண்டு, பூமியில் உள்ளவர்களுடைய தீவினையால் வரும்பிறவி மாண்புபடி, இனிய திருவருளையுடைய நிரூபணத்தை “மெய்தானரும்பி” என்று தொடங்கிப் பாடியருளினார்.

26. இத்திறம் கூறியாங்கே புலம்பிநின்றிரங்கும் எல்லை
 நித்தன் அன்றுரைத்தநீர்மை நெஞ்சினுள் நினைந்து
 பின்னர்
 அத்தலத் திறைஞ்சி எங்கோன் அருட்பெரு விடைபெற்
 றேகி
 உத்தரகோசமங்கை ஊர்தனில் ஒல்லை புக்கார்.
27. சடையவர் கோயில் எய்தித்தம்மைவந் தடிமைகொண்ட
 வடிவது காணாராகி மயங்கி வெய்துயிர்த்து வீழ்ந்து
 விடுதிக்கொல் என்னை என்று நீத்தல் விண்ணப்பம் என்னும்
 தொடைகெழு பாடல் ஓதக் காட்டினர் தொல்லைமேனி.
28. கன்னலை அமுதை அங்கேகண்டு கொண்டு இறைஞ்சிச்
 சின்னாள்
 அந்நகர் இருந்துதங்கோன் அருள்மொழிப்படியே
 சென்று
 தந்நிகர் இல்லாததெய்வத் தலம்பலவணங்கி நீங்கிச்
 சென்னிநன் நாட்டில் எய்தித் திருவிடை மருதூர்
 சேர்ந்தார்.
29. அப்பதி தொழுதபின்னர் அன்புடன் ஆரூர் எய்திச்
 செப்பரு மலர்த்தாள் போற்றித் திகழ் திருப்புலம்பல்ஓதி
 எய்ப்பற இறைஞ்சி அண்ணல் இயம்பியபதிகள் எல்லாம்
 தப்பற வணங்கி நீங்கித் தடமதிற் புகலி சார்ந்தார்.
30. குன்றென வயங்கு கோயில் கோபுரவாயில் நீங்கிச்
 சென்றுயர் கயிலையான செய்துகண்டிறைஞ்சும் எல்லை
 மன்றிடை நடித்தபாத மலரடி பிடித்துக் கொண்டு
 பின்திகழ் சடையோன்முன்னர் பிடித்தபத் தருளிச்
 செய்தார்.
31. தொல்வினைப் பகைமை உள்ளார்யாவரும் தொழுதால்
 இங்கு
 வெல்வர் அப் பகையை என்று விருப்புடன் சிலநாள்வைகி
 மல்குமத் தலத்தைநீங்கி வண்கழுக் குன்றில் அன்பால்
 செல்வதற் கிசைந்து தில்லைத்திசைகுறித் திறைஞ்சி ஏகி

26. திருவாதவூரடிகள் இவ்வாறு பாடியருளி அங்கே புலம்பிநின்று இரங்கும் சமயத்தில், இறைவன் அன்றருளிச் செய்ததை நினைந்து, பின்பு அத்தலத்திலே வணங்கி இறைவனுடைய விடைபெற்றுக் கொண்டுபோய், திருவுத்தர கோசமங்கை என்னும் திருத்தலத் திற்குப் போனார்.
27. அங்கே சடையையுடைய பரமசிவன் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கோவிலில் போய், தம்மை அடிமைகொண்ட பரமாசாரிய வடிவத்தைக் காணாராகி மயக்கமடைந்து வீழ்ந்து, என்னைக்கைவிடுகின்றீரோ? என்று “நீத்தல் விண்ணப்பம்” என்னும் திருவாசகத்தைச் சொல்லலும், இறைவன் தேசிகத்திருமேனியைக் காட்டியருளினார்.
28. அவர் கரும்பையும் அமிர்தத்தையும் போன்ற பரமாசாரியாரை அங்கே கண்டு வணங்கிக்கொண்டு, சில நாள் அத்தலத்திலிருந்து பின்பு இறைவன் சொற்படியே போய் நிகரற்ற பல தெய்வதலங்களை வணங்கி நீங்கி, சோழநாட்டுக்குப் போய்த் திருவிடைமருதூரை அடைந்தார்.
29. அவர் அத்தலத்தை வணங்கிய பின்பு அன்புடன் திருவாரூருக்குப் போய், சொல்லுதற்கரிய தியாகராசருடைய திருவடித்தாமரைகளை வணங்கி, “திருப்புலம்பல்” என்னும் திருவாசகத்தைச் சொல்லியருளித் தமது இளைப்பு நீங்க வணங்கி, சிவபெருமானால் சொல்லப்பட்ட தலங்களை எல்லாம் வணங்கி நீங்கி, விசாலமானமதில் சூழ்ந்த சீர்காழியைச் சேர்ந்தார்.
30. அவர் மலையென்று சொல்லும்படி விளங்குகின்ற திருக்கோபுரவாயிலை நீங்கி உள்ளேபோய், அது கையாயமலைபோல விளங்கக் கண்டு வணங்கும்போது, கனகசபையிலே நடனம் செய்தருளுகின்ற திருவடிமலர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு பிடித்தபத்து என்னும் திருவாசகத்தைப் பாடினார்.
31. பழவினைப் பசையுடையவர் எல்லாம் இங்கு வந்து வணங்கினால் அதனை வெல்வார்கள், என்று அங்கே விருப்புடன் சிலநாள் இருந்து பின்பு, அத்தலத்தை விட்டு வளமான திருக்கழுக்குன்றத்தில் அன்போடு செல்ல விரும்பி தில்லைநகரத்திக்கு நோக்கி வணங்கிச் சென்றார்.

32. உத்தர நெடுந்திசையில் ஏகி ஒளிகுன்று
முத்தநதி சூழுமுது குன்றினை வணங்கி
அத்தலம் அகன்றுயர் அருட்டுறையி தென்றே
மெய்த்தவர்கள் எண்ணியுறை வெண்ணெயை அடைந்
தார்.
33. அந்நகர் வணங்கிய பின் அன்புடன் அகன்றே
நன்னர்வதி சென்றுநடு நாடும் உயர்காடும்
கொன்னிப மடங்கலுறை குன்றமும் இகந்தே
மன்னும் அருணாபுரி மருங்கணைய வந்தார்.
34. மாடமொடு கோபுரமும் மன்னுமணி முத்தம்
சூடுமதிலும் பெரிய தோரணமுகப்பும்
நீடு கமுகுஅடவி நெருங்கியுள தண்கா
ஊடுயர்தல் கண்டுவகை கொண்டு தொழுது உய்ந்தார்.
35. அன்றிருவர் தேட சூழலான தொருவெற்பாய்
நின்றவடிவோ மனம்நிறைந்த பெருவாழ்வோ
என்று மலை அண்ணலை இறைஞ்சி அருள்கொண்டே
சென்று அருணையாகிய செழும்பதி புகுந்தார்.
36. சோலையும் மதிலும் பல்பூந்தோரண மறுகும் தெய்வ
சாலைகள் பலவும் நீங்கிச் சந்நிதி மறுகில் சென்று
மாலையும் பாம்பும் திங்கள் மத்தமும் முடியில் வைத்
தோன்
ஆலயம் இறைஞ்சிக் கண்டார்தம்மைஅன் றுண்டமேனி.
37. மாலுடன் பிரமன் தேவர் வந்துனக் கடிமை என்றேன்று
ஓலிடும் பொழுதில் ஆலமுண்டிருள் கண்டபோற்றி
மேலிடும் பவநோய் தீரவிண்ணவர் மண்ணோர் பச்சைப்
பாலுடன் கலந்துட் கொள்ளும் பனிமலைமருந்தே
போற்றி.

32. அவர் நெடிய வடதிசையிற் சென்று ஒளி குறையாத மணிமுத்த நதிசூழ்ந்த விருத்தாசலத்தை வணங்கி, பின்பு உயர்ந்த திருவருட்டுறை என்று பெரியோர் எண்ணி வாழ்கின்ற திருவெண்ணைய் நல்லூரை அடைந்தார்.

33. அவர் அத்தலத்தை வணங்கிய பின்பு, அன்புடனே நீங்கி நல்ல வழியிலே போய் நடுநாட்டையும், உயர்ந்த காட்டையும், யானையும் சிங்கமும் வசிக்கின்ற மலைகளையும் கடந்து, நிலைபெற்ற திருவண்ணாமலைக்குச் சமீபமாக வந்தார்.

34. அவர் மாடங்களும், கோபுரங்களும், இரத்தினங்களும் முத்துக்களும் பதிக்கப்பெற்ற மதில்களும், மகரதோரணங்களையுடைய உபரிகைகளும், நெடியசமூக மரங்கள் நெருங்கியுள்ள குளிர்ந்த சோலையின் மத்தியிலே உயர்ந்திருத்தலைக் கண்டு மகிழ்ச்சிக்கொண்டு வணங்கி உயர்ந்தனர்.

35. முன்னர் பிரமவிஷ்ணுக்கள் தேட அக்கினிமலையாய் நின்றவடிவமோ? மனத்திலே நிறைந்த பேரின்ப வாழ்வோ? என்றுகூறி திருவாதவூரடிகள் திருவண்ணாமலைப் பெருமானை வணங்கி அருள் பெற்று, செழுமையான திருவருணை மாநகரத்தை அடைந்தார்.

36. அவர் சோலைகளையும், மதில்களையும், பூந்தோரணங்களையுடைய வீதிகளையும், தெய்வத்தன்மையுள்ள சாலைகளையும் நீங்கி உள்ளே போய், கொன்றைமாலையையும் பாம்பையும் சந்திரனையும் ஊமத்தமலரையும் திருமுடியின்மேல் வைத்த அண்ணாமலை நாதருடைய ஆலயத்தை வணங்கித் தம்மை அன்று வந்தாண்ட தேசிகத்திருமேனியைக் கண்டார்.

37. திருமால், பிரமன், இந்திராதி தேவர்கள் வந்து, தேவர்க்கு அடைக்கலமென்று முறையிடும் போது, ஆலகாலமுண்டிருண்ட கண்டத்தையுடையவரே! தீராத பிறவிநோய் நீங்கத் தேவரும் மனிதரும் உமாதேவியாகிய பசும்பாலுடன் கலந்து உட்கொள்கின்ற குளிர்மையான திருவண்ணாமலை மருந்தே! அடியேனைப் பாதுகாத்தருள்க.

38. நெடியவன் கேழலாகி நீணில மகழ்ந்தும் காணா
அடிகள் என் தலைமேல் வைத்த அருட்பெரும் கடலே
போற்றி
படியிடம் புரக்கும் உண்ணாமுலை எனும் பச்சைமேனிக்
கொடியிடம் கொண்ட செம்பொற்குன்றமே போற்றி
போற்றி.
39. வென்றிடும் கன்னி மேதிச் சென்னி விக்கிரமன் தன்னை
கொன்றதன் பாவம் தீரக்குறித்திட அருள்வாய் போற்றி
அன்று வந்தென்னையாளும் அணி அண்ணாமலையாய்
போற்றி
என்றுதம் பரிவால் ஏத்தி இறைஞ்சி அங்குறையுநாளில்
40. மாதர் கொள்மாதர் எல்லாம் மார் கழித் திங்கள் தன்னில்
ஆதிரை முன்னீ ரைந்தே யாகிய தினங்கள் தம்மில்
மேதகு மனைகள் தோறும் அழைத்திருள் விடிவதான
போதிவர் தம்மிற்கூடிப் புன்றறடம் ஆடல் செய்வார்.
41. அன்னவர் இயல்புகண்டார் ஆங்கவர் புகன்றதாக
மன்னிய திருவெம்பாவை வாசகம் பேசிப் பின்னர்க்
கன்னியர் பாடியாடும் கவின்கொள் அம்மனைகண்டன்றார்
பன்னிய பாடலாக அம்மனைப் பாடல் செய்தார்.
42. கிவிரவும் அன்புடையார் அந்த மேதகுதலத்தை நீங்கிப்
பரிவுடன் கச்சி ஏகாம்பரந்தலில் பரனை ஏத்தி
தெரிவரும் காமக்கோட்டி சீறடிவணங்கித் தேவர்
வரநினைந்திறைஞ்சும் தெய்வ வண்கழுக்குன்றில் சென்றார்
43. கோட்டிதழ் கமழும் கொன்றைச் சென்னியன் குலவும்
அன்பர்
குட்டிய மலர்த்தாள் போற்றித்துணைவநின் செய்யமேனி
காட்டினை கலங்காவண்ணம் இக்கழுக் குன்றில் என்று
பாட்டினைப் பொழிந்து சின்னாள் பயின்று பின்பணிந்து
போந்தார்.

38. திருமால் பன்றியாகி நீண்ட பூமியை அகழ்ந்தும் காணாத திருவடிகளை எந்தலைமேல் வைத்த பெரிய கருணைக்கடலே! அடியேனைப் பாதுகாத்தருள்க. பூவுலகத்தைக் காக்கின்ற உண்ணாமலை என்னும், பச்சைமேனியுடைய கொடியை இடப்பாகத்தில் கொண்ட சிவந்த பொன்மலையே! பாதுகாத்தருள்க.
39. வெற்றிகொண்ட தூர்க்கையானவள் மகிடாகரனைக் கொன்ற தனது பாவம் தீரும்படி வழிபட அருள்செய்தவரே! அடியேனைக் காத்தருள்க. அன்று பரமாசாரியராக எழுந்தருளிவந்து அடியேனை அடிமை கொண்ட அழகிய திருவண்ணாமலையில் வீற்றிருப்பவரே! காத்தருள்க என்று திருவாதலூரடிகள் அன்பினாலே வணங்கி வாழும் நாளில்.
40. அழகினையுடைய மகளிர் எல்லாரும் மார்கழிமாதத்திலே திருவாதிரைக்கு முற்பத்துத் தினங்களில் விடியற்காலையிலே மேன்மை பொருந்திய வீடுகள் தோறும் போய் ஒருவரை ஒருவர் அழைத்துத் தம் முள் கூடி நீர்த்தடாகத்திலே போய் நீராடுவாசிகள்.
41. அவர்களுடைய இயல்பைக்கண்ட திருவாதலூரடிகள் அவர்கள் கூறிய கூற்றாக திருவெம்பாவை கூறியருளிய பின்பு, அவர்பாடியாடுகின்ற அழகிய அம்மனைவினையாட்டைக் கண்டு, அவர்கள் கூறிய கூற்றாக 'திருவம்மாளை' ப்பதிகம் பாடினர்.
42. அன்புடைய திருவாதலூரடிகள் மேன்மை பொருந்திய திருவண்ணாமலையை நீங்கி, அன்புடனே காஞ்சிபுரத்தை அடைந்து ஏகாம் நாத சுவாமியை வணங்கி, காமக்கோட்டத்தில் வீற்றிருக்கும் காமாட்சியம்மையினுடைய திருவடிகளை வணங்கி, தேவர்கள் வணங்குகின்ற தெய்வத்தன்மை பொருந்திய திருக்கழுக்குன்றத்துக் செழுந்தருளினார்.
43. கொப்புளிலே இதழ்கள் நறுமணம்சுமழும் கொன்றைமலர்தரித்த திருமுடியையுடைய சிவபெருமானுக்கு அன்பராகிய திருவாதலூரடிகள் சிரசிலே சூட்டிய தாமரைமலர் போன்ற பாதத்தை வணங்கி உயிர்த்துணைவரே! அடியேன் சலங்காதபடி தேசிகத்திருமேனியைத் திருக்கழுக்குன்றிலே காட்டினீர் என்று திருவாசக மழையைப் பொழிந்து சிவநாள் வாழ்ந்து வணங்கிச் சென்றார்.

44. அத்தலமுதலா நாப்பண் அடைந்துள தலமும் கானும்
மைத்தடங்கிரியும் காவும் வர்வியும் நதியு நீங்கிப்
பைத்தவெம்பாம் பொடாடி நரியெல்லாம் பரிகளாக்கும்
சித்தர்தென்தில்லை மூன்றுகாவதம் என்னச் சென்றார்.

45. தாமூரல் மடப்பாவையர் தோள் ஆசையில் ஆளாம்
மாமுகரும் இட்டுண்டு உயிர் வாழாதவர் தாமும்
தீமூள்கர அரன்மேல் அருள் செய்யாதவர் பலரும்
போமூர்வழி போகாதவர் புலியூர்வழி போனார்

46. செல்லும் சுரம் இருபால் ஒளிதிகழ் கொன்றைகள்
மலரா
எல்லொன்றிய இமையோர் உலகென நின்றன எங்கும்
புல்லும் சிவ நாமத்தமிழ்போல வண்டிசைபாடச்
சொல்லும் பொருள்வல்லார்தம கைபோன்றன தோன்றி

47. தெள்ளும் சிவனானம் சிறிதில்லார் தவவேடம்
கொள்ளும் செயலென ஒண்மலர் குலவும் கவிரெல்லாம்
பள்ளம்படர் புனல்போல் புலன்வழியே பயில்சிறியோர்
உள்ளம் தமை ஒக்கும் திகழ்மைக் கொண்டொளிர்
காயா

48. பாயும் குலமந்தித் திரள்பயிலும் தொறும் அசையா
ஈயின்குமுளழு தேனினிரூல் சேர்மலர் நாகம்
ஆயம்திகழ்தாரா கணம் அகல் வாள்மிளிர் மதியம்
ஏயும்படிகிளர் பொங்கரினிடை நின்றன எங்கும்

49. பக்கங்கிளர் கழுகிந்திரள் பலசாமரை வீசக்
கொக்கின் தளிர் கோதும்பலகுயில் காகளம் ஊத்த
தொக்கன்பொடு விண்ணாதிபர் சொரியும் பலபொற்பு
ஒக்கும்படி மலர்சிந்தின ஒண்சண்பக சோலை

44. அவர் அத்தலம் முதலாக மத்திய தேயத்திலே உள்ள தலங்களை யும், காடுகளையும், மலைகளையும், சோலைகளையும், தடாகங்களையும், நதிகளையும் கடந்து, படத்தையுடைய பாம்புடன் விளையாடுப வரும் நரிகளை எல்லாம் குதிரைகளாக்கிய சித்தருமாகிய சிவ பெருமானது தில்லைமாநகர் மூன்றுகாவத தூரத்தில் உளதெனக் கூறச்சென்றார்.
45. புன்முறுவலையுடைய இளமையான மகளிரது தோள்களைத் தழுவும் ஆசையால் அவர்கட்கு ஆட்படுகின்ற முழுமுடரும், பிறருக்குக் கொடுத்துத் தாமும் உண்டு உயிர்வாழாத உலோபிகளும், நெருப் பைத் தாங்கிய திருக்கரத்தையுடைய சிவபெருமான் மேல் அன் பில்லாதவர்களும் போகின்ற நரகவழியில் செல்லாத திருவாத லூரடிகள், சிதம்பரத்திற்குச் செல்லும் வழியில் சென்றார்.
46. அவர் செல்லுகின்ற வழியின் இரண்டு பக்கங்களிலும் ஒளி விளங் குகின்ற கொன்றைகள் மலர்ந்து ஒளி பொருந்திய தேவர்களுடைய பொன்னுலகம் போல எங்கும் நின்றன. சிவநாமம் பொருந்திய தமிழ்ப் பாட்டுப்போல வண்டுகள் இசைபாட, அதற்குப் பொருள் சொல்லவல்லமகளிர் அபிநயம் காட்டும் கைகள் போலக் காந்தள் மலர்ந்திருந்தன.
47. தெளிந்த சிவஞானம் சிறிதும் இல்லாத வஞ்சகர் தவவேடம் கொள்வது போல, முருக்குகள் எல்லாம் மணமற்ற சிவந்த மலர் களைப் பூத்திருந்தன. கருமையான காயா மலர்களானவை பள் ளத்தில் பாயும் நீரைப்போல ஐம்புலன் வழியே செல்லுகின்ற சிறியவர்களுடைய மனம்போல இருந்தன.
48. குரங்குக் கூட்டம் குதிக்குங் தோறும் அசைந்து ஈயின் கூட்டம் எழுகின்ற தேன்கூடும். மலர்களையுடைய புன்னை மரங்களும் ஆகாயத்தில் விளங்குகின்ற சந்திரனும் நட்சத்திரங்களும் போல சோலையினிடம் எங்கும் இருந்தன.
49. திருவாதலூரடிகள் செல்லும் இருபக்கங்களிலும் நிற்கின்ற கழுஞ்சுக் கூட்டங்கள் பாளையாகிய பல சாமரைகளை வீசவும், மாந்தளிரைக் கோதுகின்ற பல குயில்கள் காகளம் என்னும் வாத்தியம்போல ஒலிக்கவும், பேரன்புடனே தேவர்கள் சொரிகின்ற பல பொன் மலர்களைப் போல சண்பகச் சோலைகள் அழகிய மலர்களைச் சொரிந்தன.

50. நீங்காவளம் இவ்வாறுள நீள்குத நரந்தம்
தேங்காரளி முரல் பாதிரி தெங்கின்திரள் வகுளம்
கோங்காசினி கொந்தார் செழுமந்தாரம் நெருங்கும்
பூங்காவை அகன்றூர் புலியூர் நன்னகர் கண்டார்.
51. சேனென்றிய மதிலும் பணிதிகழ் கோபுர நிரையும்
சோணந்தரு கும்பம்கிளர் துணைமாளிகை பலவும்
காணுந்தொறும் எழில்செய்வதுகண்டு அஞ்சலிகொண்
டே
பூணுந் திருவருள் அன்பர் புகழ்ந்தார் உள்மகிழ்ந்தார்.
52. வேதம் தரும்ஒலியும் தொழும்விண்ணோர் தமதொலியும்
கீதம் தரும் ஒலியும் கிளர் முழுவங்களின் ஒலியும்
போதம் தரும் சிவஞானிகள் புகலாகம ஒலியும்
ஓதும் தமிழ் ஒலியும் கடல் ஒலி செய்தன புலியூர்.
53. நிரையொன்றிய மணிமாளிகை நெடுவீதிகள் அசலா
வரையொன்றிய உயர்கோபுர மணிவாயில் புகுந்தே
உரையொன்றிய சிவஞான முணர்த்தும் சிவநன்னூல்
கரை கண்டவர் மணிமன்றெதிர் கண்டார் அருள்
கொண்டார்.
54. பொன்னூர் பொதுநின்றாடிய புனிதன்தனை முடிமேல்
அன்னாள் அடிவைக்கும் பரனாகும்படி கண்டார்
மன்னா உயிரன்னாய் மணிமன்றா சரண் என்றே
சொன்னூர் பலகால் அன்பொடுதொழுதார் மிகஅழுதார்
55. விண்டே இரு கண்ணீர் விழ வீழ்ந்தின்னடி முடிமேல்
கொண்டே பின் எழுந்தன்பொடு குறையா அருள்
நிறையா
வண்டேர் குழல் உமைபங்களை வண்டில்லையுள் இன்னே
கண்டேன் எனநற்பாடல் கருத்தார உரைத்தார்.

50. ஒருகாலும் நீங்காத வளங்களை யுடைய நீண்ட மாவும், நாரத்தையும் வண்டுகள் சத்திக்கின்ற மணம் பொருந்திய பாதிரியும், தெங்கும் மகிழும், கோங்கும், பலாவும், செழுமையாகிய மந்தராமுமாகிய மரங்கள் தெருங்கியுள்ள பூஞ்சோலையை நீங்கிச் சென்று நல்ல சிதம்பரத்தைக் கண்டார்.

51. வான் அளாவிய மதிலும், சிற்பத்தொழில் விளங்குகின்ற கோபுர வரிசைகளும், பொற்றும்பங்கள் அமைந்த இணைமாடங்கள் பலவும் பார்க்கும் தோறும் அழகு செய்வதைக் கண்டு வணங்கிக் கொண்டே திருவருள் பெற்ற அன்பராகிய திருவாதவூரடிகள் புகழ்ந்து மனம் மகிழ்ந்தார்.

52. சிதம்பரத்திலே வேதம் ஒதுகின்ற ஒலியும், வணங்கும் தேவர்களது தோத்திர ஒலியும், பாடுகின்ற கீதங்களின் ஒலியும், வாசிக்கின்ற மிருதங்கங்களின் ஒலியும், அறிவினைத்தருகின்ற சிவஞானிகள் வாசிக்கின்ற சிவாகமங்களின் ஒலியும், ஒதுகின்ற தமிழினது ஒலியும் கடல்போல ஒலித்தன.

53. வரிசையாக அழகிய திருமாளிகைகளை யுடைய நெடிய வீதிகளைக் கடந்து, மலைபோல் உயர்ந்த கோபுர வாயிலின் வழியாகப் புகுந்து, புகழ்பொருந்திய சிவஞானத்தை விளக்குகின்ற சிவாகமமாகிய கடலின் கரைகண்ட வாதவூரடிகள் கனகசபையை நேரே தரிசித்து அருள்பெற்றார்.

54. அவர் பொன்னம்பலத்திலே நின்று திருநடனம் செய்தருள்கின்ற நடராசரைத் தம்முடைய தலையிலே திருவடிதீட்சை செய்தருளிய குருமூர்த்தியாகக் கண்டு, முழுமுதலே! உயிரை ஒப்பவரே! அழகிய சபாநாயகரே! தேவாருக்கு அடைக்கலம் என்று சொன்னார். பலதரம் அன்புடனே தொழுதார். ஆனந்தக்கண்ணீர் பொழிந்தார்.

55. திருவாதவூரடிகள் இருகண்களும் ஆனந்தக்கண்ணீர் பொழிய வணங்கி திருவடிகளை முடியில் குடிக்கொண்டு, எழுந்து நின்று திருவருள் நிறையப்பெற்றார். வண்டுகள் மொய்க்கின்ற கூந்தலையுடைய உமாதேவி பாகரை தில்லைமாநகரிலே கண்டேன் என்று 'கண்டபத்து' என்னும் திருவாசகத்தைப் பாடியருளினார்.

56. குன்றா அருள் மூலந்திகழ் குறியாகிய கடரும்
மன்றாகிய வெளியூடு மகிழ்ந்தாடிய ஒளியும்
ஒன்றாகிய அநுபூதியில் உற்றார் செயல்அற்றார்
நின்றார் அசைவில்லா ஒருநிலை ஓவியமாணர்.
57. மைகால் குழலுமை பங்கினன் வழிபாடு மறந்தே
கைகால் அசைவிலவாயின கண்ணும் சிறிதிமையா
செய்காரியம் என்னோவிது தெருளா மருள்என்னு
மெய்காவலர் மணிமன்றை விடப்போமினி என்றார்.
58. பூண்டருள் கொண்டகாவல் புரிபவர் உரைத்தல்கேளார்
தாண்டவம் நிகழும்ஞானத் தன்மையின் தொன்மைநாடி
காண்தகு துரியாதீதக் கழிபரத் தொளியின் மூழ்கி
நீண்டதோர் தம்பமாகி நின்றனர் நெடிதுபோது
59. போமெனப்போகார் ஒன்றும் புகல்கிலர் பித்தம்
கொண்டார்
ஆமெனக் காவலாளர் அஞ்சி நின்றிரங்கும் எல்லைச்
சாமுடற்குயிர் வந்தெய்தும் தன்மைபோல் குவித்த
கஞ்சத்
தேமலர்க் கரமேல் கொண்டு சிவசிவ போற்றிஎன்றார்.
60. முன்னவன் செம்பொன் மன்றை மும்முறை வலம்
கொண்டங்குத்
தன்னிகரில்லா மூலத்தலைவனை வணங்கிப் பின்னர்
அன்னை அம்பிகை தன்பாதம் அன்புடன் இறைஞ்சி
அந்தப்
பொன்னவிர் கோயில் மேல்பால் புலீச்சரம் சென்று
சேர்ந்து
61. வரந்தர அமர்ந்தநாதன் மலரடிவணங்கி நாகேச்
சரந்தனில் இருந்த அண்ணல்தன் பதம்இறைஞ்சி நீங்கித்
திருந்திய மறையோர் வாழும் தில்லையம்பலம் சூழ்வீதி
பொருந்துழி அமிர்தமான வாசகம் புகலல் உற்றார்.

56. குறையாத திருவருளையுடைய திருமுலத்தானத்தில் விளங்கும் சிவலிங்கமாகிய சோதியும், பொற்சபையாகிய சிதாசாதத்திலே மகிழ்ந்து நடனம் செய்கின்ற சோதியும் ஒன்றாகிய சிவாநுபூதியை அடைந்தார். ஒரு செயலுமில்லாத அசைவற்ற சித்திரம் போலாயினர்.
57. கருமையான கூந்தலையுடைய உமாதேவிபாகரை வழிபடுவதையும் மறந்து, கையும் காலும் அசையாதிருந்தன. கண்கள் சிறிதும் இமைக்கவில்லை. இதற்குநாம் செய்வதென்ன? இது ஒருகாலத்தும் தெளியாத மயக்கமாயிருக்கின்றது என்று நினைத்துக் காவற்காரர் கண்கசபையைவிட்டு போம் என்றார்.
58. அவர் அநுநீரம்பிய மெய்க்காப்பாளர் கூறியதைக் கேளாராகித் தாண்டவம் புரிகின்ற அறிவின் தன்மையினது பழமையை நாடி. துரியாதீதமாகிய பரவெளியிலே மூழ்கி நீண்ட ஒரு தம்பம் போல நெடும்நேரம் நின்றார்.
59. நாம் போமென்று சொல்லவும் போகின்றிலர். ஒன்றும் பேசுகின்றிலர். பித்தம் கொண்டார்போலும். என்று மெய்க்காப்பாளர் இரங்கும் போது, திருவாதவூரடிகள் இறந்த உடம்பில் உயிர்வந்த தன்மையைப்போல, வணங்கித் தாமரைமலர் போன்ற திருக்கைகளை மேலே உயர்த்திக்கொண்டு சிவசிவ போற்றி என்றார்.
60. முதல்வராகிய சபாநாயகரது பொன்னம்பலத்தை மூன்றுதரம் வலம் வந்து, ஆங்கே ஒப்பிலாமணியாகிய திருமுலட்டானே கரரை வணங்கிய பின்பு, உலகமாதாவாகிய உமாதேவியினது திருவடிகளை அன்புடனே வணங்கிப் பொன்போலும் ஒளியுடைய கோயிலுக்கு மேற்குப் பக்கத்திலுள்ள திருப்புலீச்சரத்தை அடைந்தார்.
61. திருப்புலீச்சரத்திலே தம்மெய்யன்பர்களுக்கு வேண்டிய வரங்களை தருதற்கு எழுந்தருளிய கடவுளுடைய தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை வணங்கினார். திருநாகேச்சரத்தில் இருக்கின்ற பரம சிவனுடைய பாதங்களை வணங்கி நீங்கினார். திருத்தமாகிய தில்லை மூவாயிரவர் வாழுகின்ற சிதம்பரத்தைச் சூழ்ந்த திருவீதியில் போகும் போது அமிர்தமாகிய திருவாசகங்களைத் சொல்லத் தொடங்கினார்.

62. ஆடுமிக்குலா நற்றில்லை யாண்டவன் தனைக்கொண்
டென்னும்
பாடலைப் புகன்று கோவில் இருவகைப் பதிகம்கூறி
நாடுமச் சிவபுராணம் ஒழிந்தநல் அகவல் மூன்று
நீடுமெய்த் தமிழும் அன்பால் ஒதினர் நீதிமிக்கார்.
63. கைவளை சிலம்பச் செம்பொற் கிண்கிணி கறங்கச்
சூழ்ந்து
மைவளர் குழல்மேல் வண்டு மருண்டிசை திரண்டுபாட
மெய்வியர் வரும்ப வெம்போர் விழிக்கயல் புரட்டி
ஞாங்கர்
இவ்வகை நின்று சுண்ணம் இடித்தனர் மடந்தை நல்
லார்.
64. அத்திருவனையார் பாடல்கேட்டவர் இசைத்ததாக
மெய்த்தமிழ் அதனால் நன்குமிசைநிசைச் சுண்ணமோதிப்
மைத்திகழ் காவிலூடு வருதலும் ஆங்கே பொய்தல்
தத்தமில் முயலும்காதற் சிறுமியர் தம்மைக்கண்டார்
65. கண்டபின் வறிதுகூறும் கசட்டுரை சிறிதுமற்றெம்
அண்டனை உரைமின்றென்று அவரவர் உரைத்ததாக
எண்டரு திருத்தெள்ளேணம் திருவுந்தி எழில்
தோனோக்கம்
பண்டிகழ் திருப்புவல்விப்பாடல் பொன்னூஞ்சல்
சொன்னார்.
66. ஆங்கொரு சிறுமிதன்சீர் அவனையை நோக்கிக்கூறும்
தாங்கிசை மொழியேயாகத் தகுமவை ஈரைந்தோதி
ஞாங்கரில் முரலும்தும்பி தன்சையும் நயந்துநாதன்
பூங்கழல் வழுத்துகென்று புனிதர்கோத்தும்பிசொன்னார்.
67. பெரங்கரின் இடையேவாழுந் பொற்பிளங் குயிலேக்னி
இங்கழை எம்பிரானை என்பதும் கிளியை நோக்கித்
திக்நாற் கடையோன்பாதம் செப்பெனத் தசாங்கம்
என்னும்
தங்கிசைத் தமிழும் சொன்னார் தந்திகர் ஒருவர் இல்லார்.

62. திருவாதவூரடிகள் "ஆடும் குலாத்திலீல ஆண்டாளைக் கொண்டு" என்னும் தொடரை முதலாக உடைய குலாப்பத்தும் கோயிற் றிருப்பதிகமும், கோயில்முத்த திருப்பதிகமும் பாடினார். கீர்த்தித் திருவகவல், திருவண்டப்பகுதி, போற்றித்திருவகல் ஆகியமூன்று அகவலையும் அன்பினால் பாடியருளினார்.
63. மடந்தைப் பருவத்தையுடைய மகளிர் கைகளில் அணிந்தவளையல் கள் ஒலிக்கவும், செம்பொன்னால் செய்த கிண்கினிகள் ஒலிக்கவும், கூந்தலின்மேல் வண்டுகள் மயங்கி இசைபாடவும் உடம்பிலே வியர்வை உண்டாகவும் போர்செய்கின்ற கண்ணாகிய கயல்களைப் புரட்டிப் பக்கங்களிலேநின்று திருப்பொற்கண்ணம் இடித்தார்கள்.
64. அந்த இலக்குமி போன்ற பெண்களுடைய பாடல்களைக் கேட்டு அவர்கள் சொன்னதாக, மெய்மையாகிய தமிழினால் நன்மை மிகுந்த திருப்பொற்கண்ணம் பாடினார். மேகங்கள் பழகின்ற சோலையிடத்தே வரும்போது அங்கே விளையாடுகின்ற விருப்பத்தை உடைய பெண்களைக் கண்டார்.
65. திருவாதவூரடிகள் அவர்களைக் கண்ட பின்பு விண்பேச்சுக்கள் சிறிதுமில்லாமல் எமது இறைவனையே நீங்கள் சொல்லுங்கள் என்று அவர்கள் சொன்னதாகத் திருத்தெள்ளேணம், திருவுந்தியார் திருத்தோளோக்கம், பண்கள்விளங்குகின்ற திருப்பூவல்லி திருப் பொன்னாஞ்சல் ஆகிய திருவாசகங்களைப் பாடியருளினார்.
66. திருவாதவூரடிகள் ஒருபெண் சிறந்த தனதுதாயைப் பார்த்துக் கூறும் இசையையுடைய கூற்றாகத் தகுதியான அண்டைப்பத்துப் பாடினார். பக்கங்களில் பாடுகின்ற தும்பியைப் பார்த்து சபா நாதனுடைய திருவடியைத் துதிசெய்யென்று "திருக்கோத்தும்பி" என்னும் பதிகத்தைப் பாடியருளினார்.
67. தமக்கு நிகராக ஒருவரும் இல்லாத திருவாதவூரடிகள் சோலையின் கண் வாழுகின்ற குயிலைப் பார்த்து, அழகிய இளங்குயிலே! நீ இங்கே சிவபெருமானைக் கூவிஅழை என்று, குயிற்பத்துப் பாடினார். கிளியைப் பார்த்து, நீ சந்திரனைச் சடையில்தரித்த சுந்தரனைச் சொல் என்று, "திருத்தசாங்கம்" என்னும் பதிகம் பாடினார்.

68. மண்ணிடைத் தம்மை ஆண்ட வடிவினை அன்றி மற்றோர் அண்ணலைக் கடவுள் என்பார்க்க கஞ்சதும் வினையேம் என்று பண்ணுறச் சிறந்த செய்யுள்பகர்ந்து நற்பன்னசாலை ஒண்ணகர்ப் புறஞ்செய்து அங்கிருந்தனர் உண்மை மிக்கார்.

69. பரம்பரப் பொருளாம் இந்தப்பைந்தமிழ் ஓதிவையம் பெரும் பிறப்பகல வந்துபிறந்தவர் செய்திஎல்லாம் இருந்தநற் தொகுதிதோறும் இயம்பின் மகிழ்ச்சியெய்தி அரும்புகழ்த் தில்லையுள்ளார் யாவரும் அதிசயித்தார்.

70. தத்துவமுடிவிலாடும் தாண்டவம் தம்முள் கண்டு நித்தலும் சென்றுமன்றில் நிமலனை இறைஞ்சி அன்பால் இத்திறம் ஐயர் தில்லைஎல்லையில் இருந்தார் இப்பால் புத்தரை வாதிஸ்வென்ற புகழினை உரைத்தல் செய்வாம்.

புத்தரை வாதிஸ்வென்ற சருக்கம்

1. தாமுநீடு வேணி அண்ணல் தாள்விடா ஓர்மாதவன் ஆழிநால வண்மை உண்மை ஆயும்நேய நெஞ்சினான் சோழநாடு கண்டு தில்லைதொழுத பின்பு பழுதிலா ஈழநாடு தன்னை நாட எண்ணி அங்கு நண்ணினான்.
2. நன்னுமாதி மாதவன் நலங்கொள் ஈழ நாடனும் அண்ணல்தான் இருந்தவூர் அடைந்துசேர் இடந்தொறும் எண்ணிலாத் காலம்வாழி தில்லைமன்றம் என்றுகூர் உண்ணிலாவும் அன்பினால் உரைக்குமா தொடங்கினான்.
3. சென்றுசேர் இடம்தொறும் சிறந்த செம்பொன் அம்பலம் என்றுகூறி வைகுநாளில் ஈழநாடன் முன்புபோய் நன்றிலாத மூகர்தாம் நயந்திறைஞ்சி மன்னகேள் ஒன்றுயாம் உரைத்தும் என்று உவந்திவ்வாறு கூறினார்.

68. மெய்யுணர்வுடைய திருவாதலூரடிகள் பூமியிலே தம்மை அடிமை கொண்ட சிவபெருமானை அல்லாமல் வேறொருவரைத் தெய்வம் என்பார்க்கு அஞ்சுகின்றோம் என்று சிறந்த பண்ணையுடைய "அச்சப்பத்து" என்னும் பதிகம் பாடினார். பின்பு அந்நகர்ப் புறத்திலே ஒரு பன்னசாலை செய்து அதில் இருந்தருளினார்.
69. உலகின்கண் உள்ள மக்கள் சித்தாந்தப் பொருளை உடைய திரு வாசகமாகிய தமிழ்வேதத்தை ஒதி, நீங்காத பிறவியினின்றும் நீக்க வந்து திருவவதாரம் செய்த திருவாதலூரடிகள் செய்த அற்புதங்களை எல்லாம் பெரிய புகழை உடைய தில்லையில் உள்ளவர் எல்லாம் தங்கள் கூட்டங்கள் தோறும் சொல்லி நல்ல மகிழ்ச்சியும் அதிசயமும் அடைந்தனர்.
70. திருவாதலூரடிகள் முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் முடிவிலே நடக்கின்ற நடராசரது நடனத்தைத் தம்முள்ளேகண்டு, நாள்தோறும் போய் நடராசப் பெருமானைப் புறத்தும் வணங்கி, தில்லைமா நகரத்து எல்லையில் செய்த பன்னசாலையில் இருந்தார். அவர் புத்தரை வாதில் வென்றபுகழை உடைய வரலாற்றை நாம் இப்பொழுது சொல்லுவாம்.

புத்தரை வாதில் வென்ற சரூக்கம்

1. மிகநீண்ட சடையையுடைய பரமசிவனது திருவடிகளை ஒருபோதும் மறவாத ஒரு தபோதனர் கடல் குழந்த பூமியின்கண் உள்ளபல வழங்களையும் ஆராய்கின்ற விரூப்பமுடையவர். சோழ நாட்டு வளங்களைக்கண்டு, தில்லைமாநகரைத் தரிசித்து வணங்கியபின்பு ஒரு குற்றமும் இல்லாத ஈழநாட்டு வளங்களைப் பார்க்க விரும்பி அங்கே சென்றார்.
2. அந்தத் தபோதனர் நன்மைகள் உடைய ஈழநாட்டு அரசன் இருக்கிற இராசதானியை அடைந்தார். அங்கே தாம் இருக்கும் இடங்களில் எல்லாம், தில்லையில் உள்ள "பொன்னம்பலம் நீழி வாழ்க" என்று உள்ளல்போடு சொல்லத் தொடங்கினார்.
3. அவர் தாம் போய்ச்சேரும் இடங்களில் எல்லாம் "பொன்னம் பலம் நீழி வாழ்க" என்று சொல்லிக் கொண்டு வசிக்கும் நாள்களில் ஒருநாள் அங்கே இருக்கின்ற நன்மையில்லாத மூடர்களாகிய புத்தர்கள் சிலர் ஈழநாட்டரசனுக் கெதிரே போய் அன்புடன் வணங்கி "அரசனே! நாம் ஒன்று சொல்வோம் நீ கேள்" என்று இவ்வாறு கூறுவராயினர்.

4. ஒற்கமில் கருத்தனும் ஒருத்தன் இந்நகர்க்குளான்
நற்கவன்கள் அக்குமலை நானமுன்பதையமே
நிற்கினும் இருக்கினும் நிலாவுசெம்பொன் மன்றெனும்
சொற்கிளந்து உரைக்குமென்று சொல்லிமுன்
வணங்கினார்.

5. இன்றிங்கவனைக் கொணர்வீர் என்று இசைத்தான்
நிருபன் ஆங்கவரும்
சென்றன்புடையாய் வருகவுனை அழைத்தான்
திறல்மன்னவன் என்ன
நன்றென்பதுவும் தீதுமன்றி நானும் பனியேற்று
உண்பதொழிந்து
ஒன்றும் கருதா ரொடும் கருமம் உளதோ வேந்தர்
கெனவுரைத்தான்.

6. ஊரில் பலிகொண் டுண்கினும் மற்று ஒன்றும் கருமம்
இல்லெனினும்
பாரில் பயில்வார் உயிர் புரத்தல் பரமாம் நிருபர்க்கு
ஆதலினால்
வேரில் கமழ்தார் எம்மரசன் தன்பால் வருதல் வேண்டு
மெனச்
சீரில் திகழ்வேல் தூதருடன் சென்றான் ஒன்றும் தீமை
யிலான்.

7. முந்தும் பிடகம் மூன்றுணர்ந்து செயிர் நான்கொழிந்து
முதுசீலம்
ஐந்தும் புனைந்து பாரமிதை ஆறைந்தும் அடக்கும் இயல்
புடையோன்
கந்தம்கெடுதல் முத்தியெனக் காட்டும் குரவனுடன்
இருப்ப
சந்தம் சிறந்த புயனிருபன் இருந்தான் தானே புடைகுழ.

4. சீர்திருத்தத்தையுடைய ஒரு சைவன் இந்நகரத்தின்கண் வந்திருக்கின்றான். அவனுக்கு ஆபரணம் உருத்திராக்கமாவை: அவன் நாள்தோறும் பிச்சைவாங்கி உண்கின்றான். "அவன் நின்றாலும் இருந்தாலும், விளங்காநின்ற "பொன்னம்பலம் நீடுழிவாழுக" என்னும் சொல்லைப் புகழ்ந்துரைக்கின்றான்" என்று சொல்லி வணங்கினார்கள்.

5. அரசன் : "இன்றைக்கு அவனை இங்கே அழைத்துக்கொண்டு வாருங்கள்" என்று பணித்தான். அன்புடையவரே! உம்மை அரசன் அழைக்கின்றான். வாரும் என்று கூறினார். அவர் "நன்மையும் தீமையும் இன்றி, நாள்தோறும் பிச்சை ஏற்றுப்பொதுபொது தொழிந்து, ஒருகருமமும் நினையாதவரிடத்தும் அரசனுக்குக் கருமம் உண்டோ" என்று கேட்டார்.

6. அவர்கள், ஊரிலே பிச்சை ஏற்று உண்கினும், ஒரு கருமமும் இல்லாதவரெனினும், பூமியிலே இருக்கிறவர்களுடைய உயிரைப் பாதுகாத்தல் அரசர்களுக்குக் கடனாகும். ஆதலினால் நறுமணம் கமழும் மாலையையுடைய எங்கள் அரசனிடத்திலே நீர் வருதல் வேண்டும், என்று கூறினார். சிறந்த வேலையுடைய அத்துதுவருடனே ஒரு தீமையும் இல்லாத தபோதனர் சென்றார்.

7. ஆதியாகிய பிடகநூல் மூன்றையும் அறிந்து, நான்கு குற்றமும் தவிர்த்து, பஞ்சசீலமும் தரித்து, பாரமிதை முப்பதையும் அடக்கும் புத்தகுருவானவன் பஞ்சகந்தமும் கெடுவதே முத்தி என்று கூறினான். அப்புத்தகுரு தன்னுடன் இருக்கச் சேனைகள் பக்கத்தில் சூழ, அழகிய புயங்குளையுடைய புத்தராசன் இருந்தான்.

8. உடுக்கும் தனிவெண் கோவணமும்
 ஒளிர் பொக்கணமும் மாத்திரையும்
 எடுக்கும் சதங்கை நெடும்பிரம்பும்
 இலகும் திலகத் திருமுகமும்
 அடுக்கும் சிறுபுன் முறுவலும் நின்று
 அசையும் சடையும் கண்டரசன்
 திருக்கம் கொளவந் தருகாக இருந்தான்
 திருவம்பலம் என்று.
9. இருக்கும் தலைவன் தனைநோக்கி
 இப்போதே அம்பலம் என்றிங்கு
 உரைக்கும் தலையை எவன்கொல் என
 உலகாள்பவனுக்கு அவன் உரைப்பான்
 பெருக்கும் புகழலால் திகழ்வளவன்
 பிரியா இருகண் பேரருளால்
 புரக்கும் திருநாட்டு அறந்தழைக்கும்
 புலியூர் என்ப தொன்றுளதால்.
10. அந்தப்பதி முன் தில்லைவனம் அஃதே புவனம் அனைத்
 தினுக்கும்
 முந்தக் கிளரும் தெய்வதலம் அதனால் மூலத்தானமதாம்
 இந்தப்புவிக்கு நாப்பணை இலங்கும் பொதுவாம்
 இடமதனில்
 சந்தத் தனத்தாள் உமைகாணத் தலைவன் திருத்தாண்
 டவம்புரியும்
11. மன்னும் திறலான் மனுமைந்தன் வடிவில்
 தொழுநோய் மாற்றிநெடும்
 பொன்னம் கிரிபோல் உருநல்கும் புனிதத் தட முண்டு
 அதில் மூழ்கி
 முன்னம்புவியில் தவமொன்று முயலாதவரும்
 ஐந்து தொழில்
 என்னும் திருத்தாண்டம் புரிதல் கண்டால்
 உலகில் இனிப்பிறவார்.

8. தபோதனர் அணிந்த ஒரு வெண்மையாகிய கௌரீனமும், பிரகாசிக்கின்ற பிச்சாபாத்திரமும், குண்டலமும், சதங்கை கட்டிய நெடிய பிரம்பும், பொட்டணிந்த திருமுகமும், புன்சிரிப்பும், அசைகின்ற சடையும் ஆகிய இவைகளைப்பார்த்து, அரசன்துடுக்கிடும்படிவந்து "பொன்னம்பலம் நீடுழிவாமுக" என்று சொல்லிக் கொண்டு அருகே இருந்தார்.
9. இருந்த தபோதனரை அரசன் பார்த்து, இப்போது நீர் 'பொன்னம்பலம்' என்று சொல்லிய தன்மை என்ன? என்று வினாவினான். அரசனுக்கு அவர் சொல்கிறார். புகழால் சிறந்த சோழராசாவானவர் பிரியாத தமது கிருபா நோக்கத்தினால் பாதுகாக்கின்ற சோழ நாட்டின் கண்ணே, செய்யும் தருமம் ஒன்றுபலவாகப் பெருகும் "சிதம்பரம்" என்னும் சிவதலம் இருக்கிறது.
10. அத்தலம் முன்னே தில்லைவனம். அதுவே முதல் உண்டான சிவ தலம். அதனாலே அது திருமூலஸ்தானம் என்று சொல்லப்படும். அங்கே கனகசபை இருக்கின்றது. அதில் சிவகாமியம்மை தரிசிக்கச் சபாநாயகர் ஐந்தொழில் நடனம் செய்தருளுவார்.
11. மனுமுமாரராகிய சிங்கவன்மா என்னும் அரசனுக்குத்தேகத்தில் இருந்த குட்டநோயை நீக்கி, மேருவைப் போலும் பொன்மயமாகிய தேகத்தைக் கொடுத்த "சிவகங்கை" என்னும் தீர்த்தம் அங்கே இருக்கிறது. பூமியிலே ஒருதலமும் செய்யாதவரும் அதிலே மூழ்கி ஐந்தொழிலுக்குக் காரணமாகிய திருநடனத்தைத் தரிசித்தால், அவர்கள் உலகந்திலே வந்து பிறவார்கள்.

12. நண்ணும் பிறவி ஒழித்துயிர்க்கு நலஞ்சேர் முத்தி
கொடுப்பதற்கிங்கு
எண்ணும் சமயக்கடவுளரில் யானேவல்லன் எனப்
பதமேல்
வண்ணம் திகழ்பொற் கழலணிந்து மதுகைக் கொடியும்
கட்டிஅருள்
பெண்ணம்பிகை சுண்காண நடஞ்செய்வான் அந்தப்
பெருந்தருக்கால்
13. தேக்கும் சடிலமுடிக் கடவுள் இருதாள் கருதாத்தீமனமும்
வாக்கும் செயலும் கொடியோரும் ஒருகால் பொன்னம்
பலம் என்னில்
ஆக்கம்தரும் அஞ்செழுத்து இருபத்தோராயிரத்தோடு
அறுநூறு
நாக்கொண்டுரைக்கும் அதற்கு நிகர் என்றான் குன்ற
நற்புகழான்.
14. நீறும் திருவஞ்செழுத்துமிலா நிருபா திருவம்பலம் என்று
கூறும் பொருளிங்கு இதுவாகும் என்றான் குன்றும்
எனும் குணத்தான்
தேறும் பிடகம் மூன்று முரைசெய்யும் தலைவன் அல்லாது
வேறும் கடவுள் ஒன்றுளதோ என்றே புத்தன்
வெகுண்டுரைப்பான்.
15. சென்றே தில்லை எனும்பதியில் சேர்வேன் வாது
செய்தவன் தான்
நின்றே நடிக்கும் கழலீடு நீடும் கொடியும்
ஈங்கறுப்பேன்
ஒன்றே கடவுள்புத்தனென உலகோர் அறியஉரைத்தந்த
மன்றே போதிநிழற் பெருமான் பள்ளிஎன்ன
வழங்கு விப்பேன்.

12. வரும் பிறவியை நீக்கி, உயிர்களுக்கு நன்மையான முத்திகொடுப்பதற்கு மதிக்கப்படும் கடவுளில் நாமேவல்லேம், என்பதற்கு அறகுறியாகத் திருவடியில் வீரக்கழல் அணிந்து, விருதுக்கொடியும் கட்டினார். அந்தப்பெருமையினால் அருட்சத்தியாகிய உமாதேவிகாணச் சபாநாயகர் நடனஞ் செய்தருளுவார்.
13. கங்காசலம் நிறைந்த சடாமுடியையுடைய பரமசிவனது இரண்டு பாதங்களையும் வணங்காத தீயமனமும், வாக்கும், செயலுமுடைய கொடியவர்களும் ஒருதரம் "பொன்னம்பலம்" என்று சொன்னால் செல்வத்தைத் தருகின்ற ஐந்தெழுத்தை இருபத்தோராயிரத்தறு நூறுதரம் செப்பியதற்கு நிகராகும், என்று பெரும் புகழையுடைய தபோதனர் சொன்னார்.
14. மஹிபோலும் குணத்தையுடைய தபோதனர், வீழ் தியும் ஐந்தெழுத்தும் இல்லாத அரசனே! பொன்னம்பலமென்று நான் கூறியதற்குப் பொருள் இதுவாகும் என்றார். அப்போது பிடகாமம் மூன்றும் சொன்ன தலைவனை அல்லாமல் வேறொருதெய்வமுண்டோ? என்று புத்தகுரு கோபித்துச் சொன்னான்.
15. நான் தில்லைப்பதியில் போய் வாதம்செய்து, அவர் நின்று நடனஞ் செய்கின்றபாதத்தில் இட்டவீரக்கழலையும் பிடிக்கின்ற விருதுக்கொடியையும் அறுத்து விடுவேன். கடவுள் ஒன்றுதான் உண்டு. அக்கடவுள் புத்தன் எனவும் கூறுவேன். அந்தச்சபையை அரசமரநிழலில் இருக்கும் புத்தனது கோயில் என்று சொல்லும் படி செய்வேன்.

16. இந்தக்கருமம் தினம் மூன்றில் யானே முடிப்பன்
என எழுந்து
தந்தச் சிவிகை மேல்கொண்டு தன்தாள்
வணங்கும் கணஞ்சூழ
நந்தக் கிளரும் திரைக்கடலும் நாடும் காடும்
அகன்றேகிப்
புந்தித் துயரம் கொண்டொல்லை சென்றான்
புத்தன் புலியூரில்.
17. மன்னனும் தனது செல்வமகட்குள மூகைநீங்கப்
பொன்னினம் பலத்திலேக என்பது பொருந்த உன்னித்
தன்னெடும் தானேசூழத் தனிப்பெரும் சிவிகை ஏறிச்
சென்னி நன்னாடு சேர்ந்து தில்லையின் எல்லை புக்கான்.
18. இங்கிவன் செல்லு முன்னர் எய்திய புத்தன் அங்கிச்
செங்கரன் தில்லை எல்லை சிவிகையின் இழிந்து சென்று
பொங்குதண் புனல்சேர் சென்னிப் புலச்சர அரன்
பொற் கோயில்
தங்குசெங் கனகசாலந் தயங்கு மண்டபத்திலானான்.
19. ஆங்கவன் இருப்பச் சென்ற அரசனும் இறைஞ்சிஏத்தி
ஓங்கிய மகிழ்ச்சி எய்தி அமர்ந்துழி உரகராசி
தாங்கிய சடிலன் கோயில் தன்னிலுட் கருமம்
செய்வோர்
ஈங்கிவர் வரவுகண்டே யாவரும் ஒருங்கு சேர்ந்தார்.
20. தத்தமனம் நொந்துகனல் தானென வெகுண்டே
சித்தமயர் வெய்தும்வகை சின்மொழிகள் கூற
அத்தனுறை தில்லைநகர் எல்லையை அகன்றே
புத்தகடி தேகுது பொறேந்நான உரைத்தார்.
21. தார்வளவன் முன்னர் உயர் தர்க்கஉரை கொண்டே
நீர்பரவு சைவநிலை அன்றென மறுத்துச்
சீர்மருவு புத்தனுயர் தெய்வமென இப்போது
ஏர்பெற நிறுத்தியவது ஏகுவதில் என்றான்.

16. “நான் இந்தக்கருமத்தை மூன்று தினத்தில் முடிப்பேன்” என்று கூறிஎழுந்தான். தந்தத்தினால் செய்தகிவிகையின்மேல் ஏறிக்கொண்டு தன்னைவணங்கும் பொளத்தர்கூட்டம் சூழவரக் கடலையும் நாட்டையும், காட்டையும் நீங்கிக் கவலையுடன் விரைவாகச் சிதம்பரம் போனான்.
17. ஈழமன்னனும் தனது செல்வமகளுக்குள்ள ஊமைத்தன்மை நீங்க சிதம்பரத்திற்குப் போகவேண்டும் என்று நினைந்து, சேனைகள்சூழ வரப் பெரிய சிவிகையில் ஏறிக்கொண்டு, சோழநாட்டிற்குச் சென்று சிதம்பரத்தை அடைந்தான்.
18. ஈழமன்னன் செல்வதற்கு முன்பு சென்ற புத்தகுரு அக்கினியைத் தாங்கிய திருக்கரத்தையுடைய பரமசிவனது சிதம்பர எல்லையிலே சிவிகையை விட்டிற்றங்கிச் சென்று, குளிர்ச்சிபொருந்திய கங்கையைத்திருமுடியில் தரித்த சிவபிரானது ஆலயத்தில் உள்ள பொன்னினால் செய்த மண்டபத்தை அடைந்தான்.
19. அங்கே புத்தகுரு இருக்கப்பின்பு சென்ற மன்னனும் அவனை வணங்கி மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தான். பாம்பை அணிந்த சடையை யுடைய பரமசிவனது கோவிற்பணி செய்பவர்கள், இவர்களது வரவைக்கண்டு எல்லாரும் ஒருங்கு சேர்ந்தார்கள்.
20. அவர்கள் தங்கள் மனம்நொந்து அக்கினியைப் போலக் கோபித்து புத்தர் வேதனைப்படும்படி சிலவார்த்தைகளைக் கூறினர். நம்பரம பிதாவாகிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் தில்லை மாநகரின் எல்லையை விட்டுப் புத்தகுருவே! நீ விரைவாகப் போய்விடு. இந்தக் குற்றத்தை நாங்கள் பொறுக்கமாட்டோம். என்று கூறினார்கள்.
21. மாலை அணிந்த சோழமன்னனுக்கு முன்னே, வாதம் செய்து சைவமார்க்கம் பொய்மார்க்கம் என மறுத்து, சிறப்புடைய புத்தனே உயர்ந்த தெய்வமென்று தாபித்தல்லது, நாம் போவதில்லை என்றான்

22. புத்தகுரு இன்னன புசன்றபினை எவர்க்கும்
இத்திறம் உரைக்குவம் எனக்கடி தகன்றோ
மெய்த்தவர்கள் வேதமுதலோர் பரிகலத்தோர்
தத்தமனை தோறுமிது சாற்றினர்கள் அன்றோர்.
23. புண்ணுழையும் வேல்நிகர் புசன்றமொழி கேளா
அண்ணலுறை கோயிலிடை யாவரும் அடைந்தே
வண்ணமணி மண்டபம தெய்திவரு புத்தன்
எண்ணமது கேட்குவம் எனக்கடிது சென்றார்.
24. தெய்வநரர் ஆனவர்கள் செல்லஎதிர் வாரா
மெய்யுணர் வில்புத்தனை வெகுண்டு பல சொல்லா
உய்வதறி யாதொரு நீபயமு றுதே
இவ்வகை இருந்தமதி யாமைஎது என்றார்
25. அங்கமறை ஆகமபுராணம் அவையாலே
நுங்கடவுளே கடவுள் என்று நவில் வீரேல்
எங்கடவுளே கடவுள் என்று நவில்வேன்யான்
இங்கென்எதிர் கூறும்எனவே அவன் இசைத்தான்.
26. போற்றுமறை அந்தணர்கள் புத்தனை வெகுண்டே
தோற்றனை எனக்கலைஞர் சொல்ல உணவெல்வோம்
மாற்றமினி உன்னுடன் உரைக்குமது மற்றோர்
சேற்றினெதிர் கல்லெறிதல் செய்வதல துண்டே.
27. நன்றிதரு வாரும்ஒரு ஞானிகுரை செய்தால்
நின்றதன் வெகுட்சியை நிறுத்தல் கடனாமால்
இன்றிழியும் நின்றுடன் இகழ்ச்சி எனினும் சீர்
ஒன்றுமிலை யானஉனை ஓர்உரையில் வெல்வோம்.

22. புத்தகுரு இன்றோன்ன வார்த்தைகளைச் சொல்லிய பின்பு அவர்கள் சிதம்பர தலவாசிகள் யாவருக்கும், இதைச்சொல்வோம் என்று, அவ்விடத்தைவிட்டகன்று, தபோதனர்களுக்கும், தில்லை மூவாயிரவர்களுக்கும், பரிகலத்தோர்களுக்கும், அவர்கள்விடுகள் தோறும்போய் இச்செய்தியைக் கூறினார்கள்.
23. புண்ணிலே வேற்படை நுழைந்ததுபோன்ற வேதனைதரும் சொற்களை அவர்கள் கேட்டுச் சபாநாயகர் எழுந்தருளி இருக்கின்ற கோயிலிலே நாம்எல்லோரும் போய் அழகியமணிமண்டபத்தில் இருக்கின்ற புத்தகுருவினுடைய கருத்தென்ன? என்று கேட்போம் என்று விரைவாகச் சென்றார்கள்.
24. தில்லைமூவாயிரவர் வந்தபோது வணங்கத் தெரியாதவனும் உண்மைஞானம் இல்லாதவனும் ஆனபுத்தனை, அவர்கள்கோபித்துப் பலவார்த்தைகளால் பேசினார். உய்யும்நெறி அறியாதவனே! நீ இங்கே அச்சமின்றி, எம்மைமதியாமல் இருந்ததுஏன்? என்று கேட்டார்.
25. ஆறுஅங்கமும், நான்குவேதமும், இருபத்தெட்டாகமமும், பதினெண்புராணமுமாகிய சாத்திரங்களிலே, உங்கள்கடவுளே மெய்க்கடவுள் என்று சாதிப்பீர்களானால், அதனைமறுத்து எம்கடவுளே மெய்க்கடவுள் என்று நாள்சாதிப்பேன். இங்கே என்னுடள் வாதியும் என்று கூறினார்.
26. தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் இங்ஙனம்கூறிய புத்தகுருவைப் பார்த்துக் கோபித்து, உன்னை அறிஞர் நீ தேசற்றாய். என்று சொல்லும்படி நாம்வாதித்து வெல்வோம். இனி உன்னுடனே பேசுவது சேற்றின் மேல்கல்லை எறிதலுக்கு ஒப்பாகும்.
27. நன்மையைச் செய்கின்ற பெரியோர்கள், ஒருநாயானது குரைத்தால் நின்று, அதன்கோபத்தை ஆற்றுவது முறையாகும். ஆதலால், இன்றுஇழிந்த உன்றோடுவாதித்தல் இழிந்தசெயலாயிலும் சிறப்பொன்றும் இல்லாத உன்னைஒரு சொல்லிலே வெல்வோம்

28. மிக்கதிறல் மன்னவரும் மெய்யுணர்வினோரும்
தொக்கசபை முன்னர் நமதர்க்கவுரை சொன்னால்
தக்கதெனலாமிது தகாததிது என்றால்
எக்கலகமும்இலை இதேகரும மாமால்.
29. உத்தரம் உரைக்க அறியாது புலியூரர்
புத்தனை முனிந்தனர் புடைத்தனர்கள் என்றே
இத்தலம் உரைத்துவிடும் என்று வளவன் பால்
மெய்த்தவர் விரித்தெழுதும் ஓலையை விடுத்தார்.
30. அந்தணர் பெருந்தவர் அருங்கலை உணர்ந்தோர்
வந்தணுகு நாளைமணி மன்றுதொழ என்றே
புந்திமகிழ ஓலைபல போக்கிய பின் வெய்யோன்
முந்துற ஒளித்தனன் முளைத்தனன் இராவோன்.
31. துங்கவான் என்னு மாதின்
கடர்நுதல் திலக மென்னக்
கங்குலாம் மடந்தை பார்க்கும்
கவின் கொள் கண்ணாடி என்னச்
சங்கவார் குழையார்க் கிட்ட
தரளவெண் கவிகை என்னத்
திங்கள்மா கடவுள் தோன்றச்
சிறந்தது ஞாலமெல்லாம்.
32. இன்றொரு தினமும் தேரா இங்கிரு
நாளை யாங்கள்
உன்றனது உயர்ச்சி இன்மை
காட்டுதும் உலகிற் கென்று
நன்றிகொள் மனையில் சென்றே
யாரும்நல் உணவு மாந்தி
அன்றிருள் மேன்மையாளர்
அருந்துயில் பயிலும்காலே.

28. வலிமையுடைய அரசர்களும், மெய்யுணர்வுடைய பெரியோர்களும் கூடியிருக்கின்ற சபையிலே, நம்முடைய தர்க்கவாசகங்களை சொல்லும் போது, இதுதக்கது, இது தகாதது என்று, அவர்கள் சொல்லுவார்களானால், ஒருகலகமும் இல்லை. இதுவே செயற்பாலது என்றார்கள்.
29. சிதம்பர தலவாசிகள் புத்தகுருவின் வினாக்களுக்கு விடைகூற முடியாது கோபித்தார்கள், அடித்தார்கள் என்று, இந்தஉலகத்தவர்கள் சொல்வார்கள் என்றுகருதித்தில்லை வாழ்ந்தணர்கள் சோழவேந்தனை வரும்படி ஒருகடிதம் எழுதி அனுப்பினார்கள்.
30. மேலும் பிராமணர்களும், தபோதனர்களும், அரியகலைகளில் வல்லபண்டிதர்களும் நாளைச் சிதம்பரத்தைத் தரிசிக்க வந்து சேருங்கள் என்று மனம் மகிழும்படி அழைப்பிதழ் அனுப்பிவிட்டார்கள். அப்போது சூரியன் மறைந்தான். சந்திரன் உதித்தான்.
31. உயர்ந்த ஆகாயமாகிய பெண்ணினுடைய நெற்றியில் அணிந்த திலகம் போலவும், இராவாகிய பெண்ணைவள் பார்க்கின்ற அழகிய கண்ணடிபோலவும், சங்கினால் ஆக்கி குண்டலமுடைய சிவபெருமானுக்குப் பிடித்த முத்திலைய வெண்மையானகுடை போலவும், சந்திரன் உதிக்க உலகமெல்லாம் சிறப்புப் பெற்றன.
32. பெருமையையுடைய தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் புத்தகுருவே! நீ இன்றொரு பொழுதுமாத்திரம் இங்கிருப்பாய். நாங்கள் நாளை உன்னுடைய இழிவை உலகத்திற்குக் காட்டுவோம் என்றுகூறினர் அவர்கள் நன்மை பொருந்திய தம்வீட்டிப்போய் நல்லஉணவுகளை உண்டு நித்திரை செய்தனர்.

33. அழகுற மன்றில் ஆடும்
 ஐயர் கைபிரம்பு தாங்கித்
 தழைசடை முடியும் மேனி
 சாத்திய நீறுமாகி
 விழைதரு வடிவம் கொண்டு
 வெளிப்படக் கனவில் வெய்யோன்
 எழுவதன் முன்னர் எய்தி
 யாவர்க்கும் இது புகன்றார்.

34. வருந்துவ தொழிமின் நம்மூர்
 எல்லையில் வைகி அன்பால்
 இருந்தனன் வாதலூர்
 இவ்வுரை கேட்ட போதே
 பொருந்திய தர்க்க நூலால்
 புத்தரை வெல்வான் இன்னே
 அருந்தவ முடைய நீர் போய்
 அழைத்திடும் அவனை என்றார்.

35. கண்டனர் கனவு தன்னில்
 விழித்தனர் கனக மன்றில்
 ஒண்டொடி பாகன் அன்பால்
 உரைத்தது கருத்தில் ஆய்ந்து
 கொண்டனர் மகிழ்ச்சி செங்கை
 குவித்தனர் முடியில் கோயில்
 மண்டப மிசையே எல்லா
 மாந்தரும் வந்து தொக்கார்

36. புல்லறி வுடைய புத்தன்
 புகன்றதற் கிரங்கிப் பின்னர்
 எல்லையில் கருணையான் வந்து
 இருங் கனவதனில் எய்தச்
 சொல்லிய மொழியினாலே
 சோதி கொள் முகத்தராகி
 வல்லிருட் கொடுங்கி வெய்யோன்
 வரவிரி கமல மொத்தார்.

33. அழகிய பொன்னம்பலத்திலே ஞான நடனம் செய்தருள்கின்ற சபாநாயகரானவர் தமது திருக்கரத்தில் பொற்பிரம்பும் தழைத்த சடாமுடியும் திருநீறணிந்த திருமேனியும் உடையவராகி எல்லாரும் விரும்புகின்ற திருவுருவங்கெண்டு, சூரியோதயம் ஆகும் முன்பு, கனவில் வந்து எல்லோருக்கும் இதனைக்கூறி அருளிணர்.

34. அரிய தவத்தையுடைய தில்லை மூவாயிரவரே! நீவிர் வருந்துதலை விடுங்கள். நம்முடைய தில்லைநகரத்தெல்லையில் திருவாதவூரன் இருக்கின்றான். அவன் இந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே பொருந்திய தருக்கநூல் முறைப்படி புத்தரைவாதுசெய்து வெல்வான். ஆதலால் நீங்கள்போய் அவனை அழைத்துவாருங்கள் என்று, சபாநாயகர் கூறினார்.

35. கனவு கண்டவர்களாகிய தில்லைவாழ்ந்தணர்கள் விழித்தெழுந்தனர். பொன்னம்பலத்தில் சிவகாமியம்மைபாகராகிய சிதம்பரநாதர் அன்பினால் சொன்னவற்றைக் கருத்தில் ஆராய்ந்து மகிழ்ச்சி கொண்டனர். கைகளைக் குவித்துத் தலைமேல் வைத்து வணங்கினர். கோயில் மண்டபத்திலே எல்லோரும் கூடினார்கள்.

36. அவர்கள் அற்பஅறிவையுடைய புத்தகுரு சொல்லியவார்த்தைக்கு இரக்கமுற்றனர். பின்பு அளவில்லாத கருணையினால் நடராசப் பெருமான் கனவில் வந்து, திருவாதவூரடிகளிடம் செல்லும்படி சொல்லியருளிய சொல்லினாலே முகமலர்ச்சி அடைந்தார்கள். அவர்கள் இருளையுடைய இராக்காலத்தில் குவிந்து, பின்பு சூரியன் உதயமாகும்போது வீரிந்த தாமரைமலர் போல விளங்கினர்.

37. தெய்விகமான மன்றில் திருநடம் புரியும் நாதன்
தைவருநீறும் செய்யசடையும் நற்பிரம்பும் தாங்கி
மைவிரி கங்குற்காலை வந்துநன் மகிழ்ச்சி எய்த
இவ்வகை மொழிந்தார் என்றே யாவரும் கனவு
சொன்னார்.
38. அத்தனை மன்றுளாடும் ஐயனை வியந்து கூறிக்
தத்தமில் அன்புகூர்ந்து தரித்துள வருத்தம் நீங்கி
மெய்த்தவ வாதலூரர் மேவிடத் தணுகுவோம் என்று
உத்தம பன்னசாலை ஒல்லையில் குறுகினார்கள்.
39. கூடினர் பன்னசாலை கூரருள் குன்றை அன்பால்
நாடினர் நயந்து கண்டார் நளினவாசனத்தின மீது
பீடினர் இருந்த யோகம் பெயர்ந்தனர் வியந்துமன்றில்
ஆடினர் உரைத்த எல்லாம் ஆங்கவர்க்குஇயம்பினார்கள்.
40. அந்தமொழி அன்பினர் செவிப்புலன் இலங்குதலும்
மன்றிறை பணித்தது உணரா
வந்தவருடன் கடிதுசென்று திருமன்றனை வணங்கி
அருள்பெற்று மயலாம்
சிந்தையர் இருந்தமணி மண்டபம தெய்தியவர்
தீயமுக நாடில் இடரே
நந்துமெனவே எழினிகொண்டு மறைவித்தெதிர்
இருந்தனர் நலம்கொள் அணைமேல்.
41. மன்னுமறை அந்தணர் புராணிகர் அருங்கலைகள்
வல்லவர்நல் லோர்களுடனே
சென்னிவளவன் கடிதுவந்து திருமன்றன் எதிர்
சென்றுதொழு தங்கண் அகலா
மன்னுமணி மண்டபம தெய்திஅருள் அன்பரை
வியந்தடி வணங்கி அருகாய்
நன்னர் அணையின்புறம் இருந்தனன் விரிந்தகலை
நாள்நிறைவு கொண்ட மதிபோல்.

37. தெய்வத்தன்மை பொருத்திய கனகசபையிலே திருநடனம் செய்யும் நடராசர் விபூதியும் சிவந்தசடையும், கல்லபிரம்பமுடைய வராகி இருள்நிறைந்த இராப்பொழுதில் கனவின்கண்வந்து நாம் மகிழ்ச்சி அடையும் வண்ணம் இவ்வாறு அருள்செய்தார் என்று எல்லாரும் தாம் கண்ட கனவைச் சொன்னார்கள்.
38. அவர்கள் பரமபிதாவும் கனகசபையிலே திருநடனம் செய்பவருமாகிய சிவபெருமானைப் புகழ்ந்தனர். தங்களுக்குள்ளே பேரன்புடையவராகிப் பொருந்திய மனவருத்தம் நீங்கப் பெற்றனர். மெய்மையாகிய தவத்தையுடைய திருவாதவூரடிகள் இருக்கின்ற இடத்துக்குப் போவோம் என்று, அவருடைய உத்தமமாகிய பன்னசாலையை விரைவாக அடைந்தார்.
39. அவர்கள் பன்னசாலையில் இருக்கின்ற சிறந்த கிருபாமலையாகிய திருவாதவூரடிகளை அன்பினால் விரும்பிக் கண்டார்கள். அப்போது அடிகள் பதுமாசனத்தின் மேல்இருந்த சிவயோகத்தினின்றும் நீங்கினார். அப்போது சபாநாயகர் கனவின்கண்வந்து அருள் செய்தவைகளை எல்லாம் அவருக்குச் சொன்னார்கள்.
40. அந்தத் திருவார்த்தைகளைத் திருவாதவூரடிகள் கோட்டலும், முன்பு சிவபெருமான் சொன்னதை நினைந்து, வந்ததில்லை மூவாயிரவருடனே விரைவாகப்போய், நடராசப்பெருமானை வணங்கித் திருவருள்பெற்றார். புத்தர் இருக்கின்ற இரத்தினமண்டபத்திற்போய் தீயவர் முகத்தைப் பார்க்கில் துன்பம் உண்டாகும் என்று, திரையிட்டடுமறைத்து, நல்ல ஆசனத்தில் எழுந்தருளி இருந்தார்.
41. நிலைபெற்ற வேதங்களைஓதும் பிராமணர்கள், புராணிகர் அரிய கலைகளில்வல்ல பண்டிதர்கள் உடனே சோழமன்னன் விரைவாக வந்து நடராசப் பெருமானை வணங்கினான், பின்பு ஒளிவிளங்கும் மணிமண்டபத்தில் சென்று திருவருட்செல்வராகிய திருவாதவூரடிகளது திருவடிகளை வணங்கி, அவருக்குப் பக்கத்திலே பூரண சந்திரன்போல ஆசனத்தில் இருந்தான்.

42. ஈழவள நாடனும் எழுந்தடி பணிந்து திறை
 இட்டகுறை நல்கி இறைவா
 வாழிமிக வாழியென நின்றபொழு தங்கவனை
 மன்னர் பெருமானும் மசிழா
 வேழிவை நல்லவிலை இல்லைஇம் மணிக்கென
 வியந்தருகிருத்தி எவரும்
 சூழமவை தங்குதலும் அங்கயல் இருந்தனர் கள்
 சூழ்த்துகரி சொல்லும் அயலோர்.
43. தில்லைநகர் அந்தணர் தபோதனர் சிறந்தினிது
 இருந்துழி விரிந்த சிவநூல்
 வல்லவர் இழிந்தகுண புத்தனுடன் வாதுசெய்யும்
 மன்னுசபை காண வருவோர்
 தொல்லைமறை தந்தவன் முகுந்தன் முனிவோர்
 எழுவர் சூழமிரு நான்கு திசைமேல்
 எல்லையில் இருப்பவர் உருத்திரர்கள் விஞ்சையர்
 இராப்பகல் இலங்கு கதிரோர்
44. தன்பெருந் தானேசூழ இருந்ததண் பொன்னிநாடன்
 தென்பெருந்துறை சூழ்நாடன் திருவடிவணங்கி நின்று
 நின்றபரம் சைவஞான நிலைமையை நிறுத்தல் பின்னர்
 என்பரம் புத்தர்தம்மை ஈங்குயிர் செகுப்ப தென்றான்.
45. வளவனில் வகையிற்கூற வந்தபொய்ப் புத்தரெல்லாம்
 உளமயர் வெய்த வாதலூர் உள்மகிழ்ச்சி எய்திக்
 களவுரை பகர்வோய் வந்தகாரணம் உரைநீ என்னக்
 கிளர்செவி நுழைவேல் என்னக் கேட்டவன் இதனைச்
 சொல்வான்
46. மன்னும்எம் கடவுள் அல்லால் மற்றிலை கடவுள்என்றே
 இந்நெடும் பதியில்எய்தி இயம்பி இங்கெவரும் காணப்
 பொன்னினம் பலத்தே புத்தரை வைத்தல் வேண்டி
 நென்னல் வந்திருந்தேன் இங்கு வேறில்லை நினைந்த
 தென்றான்

42. வளப்பமுடைய ஈழமன்னனுந் எழுந்து சோழராசாவை வணங்கி முன்கொடுத்துக் குறையாக இருந்த திறையையும் கொடுத்து அரசனே! நீடுழிவாழ்க என்றுவாழ்த்தி வணங்கி நின்றான். ஈழமன்னனை அரசர்க்கரசராகிய சோழராசாவும் பார்த்து மகிழ்ந்து நீ கொடுத்த யானை மிகவும் நல்லன; நீ கொடுத்த இரத்தினத்திற்கு விலைசொல்லமுடியாது எனப்புசுழ்ந்து பக்கத்தில் இருத்தினான். எல்லாரும் சூழ்ந்திருக்கும் சபையிலே சோழமன்னன் வீற்றிருந்தலும் வாதி, பிரதிவாதிகள் சொல்வனவற்றை ஆராய்ந்து, உண்மைப்பொருளைக் கூறும் நடுவர் அரசருக்குப் பக்கத்திலே இருந்தார்.

43. தில்லைவாழ் அந்தணர்களும், தபோதனர்களும் சிறப்பாக இருந்த போது, சிவாகமங்களில்வல்ல திருவாதவூரடிகள் இழிவான குணத்தையுடைய புத்தனுடன் வாதம்செய்யும், சபையைக் காண வந்தவர்கள் பிரமா, விஷ்ணு, ஏழுமுனிவர், அட்டதிக்குப்பாலகர் உருத்திரர், விஞ்ஞெயர், சந்திரர்கூரியர் முதலியோர்.

44. தம்பெருச்சேனைகள் சூழ்இருந்த சோழராசா திருவாதவூரடிகளது திருவடிகளை வணங்கிநின்று சுவாமி! உம்முடைய கடமை சிவஞான நிலைமையுடைய சைவசமய உண்மையை விளக்குவதாகும். எனது கடமை புத்தர்களை உயர்வதை செய்தல் ஆகும் என்று கூறினான்.

45. சோழராசா இவ்வாறு சொல்ல, வந்திருக்கின்ற புத்தர்கள் எல்லாம் மனவாட்டம் உற்றனர். திருவாதவூரடிகள் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். அவர்புத்தனைநோக்கித் திருட்டுவார்த்தை சொல்பவனே! நீ இங்கேவந்த காரணத்தைச் சொல் என்றுகேட்டார். அக்கினியில் காய்ச்சிய வேற்படை செவியில் நுழைந்தால் போன்ற வார்த்தையைக் கேட்ட புத்தனாவன் இதனைச் சொல்வான்.

46. எங்கள் கடவுளே அல்லாமல் வேறு கடவுள் இல்லை என்று இந்நகரின்கண் வந்துசொல்லி, இங்கே எல்லாரும் காணப் பொன்னம்பலத்திலே புத்தரை வைக்கவிரும்பி, நேற்றுவந்திருக்கின்றேன். நான் நினைந்தது வேறொன்றில்லை என்று புத்தகுரு கூறினான்.

47. என்றலும் வாதலூர்எம் இறைவர் புன்முறுவல் எய்தி
முன்தவம் ஒன்றும் இல்லாய்முயல் இபமாவதுண்டோ
நன்றது நிற்க உன்றன் நற்பெரும் கடவுள்தானும்
சென்றவன் அடியில்சேரும் செய்தியும் செப்புகஎன்றார்.
48. அண்ணலார் உரைத்தபோதில் ஆங்கவன் வெகுட்டு
எய்திக்
கண்ணிலா தவற்கு வெய்யோன் கதிரொளி காட்ட
லாமோ
நண்ணலா எங்கள்நாதன் நற்புகழ் உரைக்கின் நந்நா
எண்ணில் ஆயிரங்கள் வேண்டும் என்றுபின் இது
புகன்றான்.
49. அறந்திகழ் பிடகநன்னூல் ஒதி அன்புடையனாகிப்
பிறங்குபல் யோனிதோறும் பிறந்துயிர்க் குறுதிசெய்து
மறந்தரு கோறலாதி நால்வகைஒழித்து மாண்பு
சிறந்துள போதிநீழல் சேர்வன் எம்மிறைவனவன்.
50. மேவியகருவில் சேரும் உருவம் வேதனை குறிப்புப்
பாவனையுடன் விஞ்ஞானப் பஞ்சகந்தங்கள் கூடிப்
ஓவில் பல்லுணர்வுண்டாகி ஒழிவது பிறவித்துன்பம்
ஆவது பொன்றக்கேடாய் அழிவது முத்தி என்றான்.
51. வாதலூர் அண்ணலாரும் வண்புனல் பொன்னிநாடன்
தீதிலா முகத்தினூடு சிறந்தருள் பார்வை நல்கி
பேதையாய் அறிமால் கொண்டுபித்துரை பகரும்
புத்தற்கு
ஏதுயாம் இன்று சொல்வதென்று பின்னிது புகன்றார்.
52. தருமமுண்டென்று நன்னூல் சாற்றினன் தலைவன்
என்பை
மருவியவுணர்வுண்டாகி மறைந்திடும் கணத்தில் என்பை
பொருளுடன் உரைநீ தேடிப்புகலு முன்உணர்வு
போனால்
இருந்தரும் நின்னூல் சொல்வதெப்படி இயம்பல்
வேண்டும்.

47. இவ்வாறு புத்தகுரு கூறிய அளவில், திருவாதவூரடிகள் புன்னகை செய்தது, முற்பிறப்பிலே தவம் ஒன்றும் இல்லாதவனே? முயலானது யானையாவதும் உண்டோ? நல்லது, அது நிற்க. உன்னுடையகடவுளின் இயல்பையும், ஆன்மாக்கள் அவனடியில் சேரும் முறைமையும் சொல்லென்று சேட்டார்.
48. திருவாதவூரடிகள் சொன்னபோது புத்தகுருவானவன் கோபமடைந்து, குருடனுக்கு சூரியஓளியைக் காட்டுதல் கூடுமோ? புத்தகடவுளுடைய பெரும்புகழைச் சொல்ல விரும்புகில் பல்லாயிரம்நாக்குகள் வேண்டும் என்றுகூறிப் பின்பு இதனைச்சொன்னான்.
49. தருமம் விளங்குகின்ற நல்லபிடகநூலைஓதி, உயிர்கள் இடம் அன்புடையவளாய், அநேக யோனிகள்தோறும் பிறந்து உறுதியைச் செய்து, பாவத்தைத்தருகின்ற கொலை, களவு, பொய், கள்ளண்ணல் என்னும்நான்கு குற்றங்களையும் நீக்கி, மேன்மை சிறந்திருக்கின்ற அரசநிழலிலே எமதுகடவுள் உருவத்திருமேனி கொண்டு வீற்றிருப்பார்.
50. கருப்பத்திற் சேருகின்ற உருவம், வேதனை குறிப்பு, பாவனை விஞ்ஞானமாகிய பஞ்ச கந்தங்களும் கூடி, ஒழிவில்லாத பல அறிவுண்டாசிப் பின்பு தாம் கூடியவாறு நீங்குவதே பிறவித்துன்பமாம். அது நீங்கி முற்றாய் அழிவதே முத்தி என்றான்.
51. திருவாதவூரடிகள் காவிரிநதி சூழ்ந்த நாட்டையுடைய சோழராசாவினது திருமுகத்தின்சண் திருவருள்பாலித்து, அறியாமையினால் மயக்கம் கொண்டு, பைத்தியத் தன்மையான சொற்களைச் சொல்லும் புத்தனுக்கு, நான் என்ன சொல்லுவதென்று பின்பு இதனைக் கூறினார்.
52. புத்தகுருவே! தருமம்உண்டென்று புத்தனானவன் பிடகநூல்சொன்னான் என்று முதற்கூறியாய். அறிவுதோன்றிக் கணப்பொழுதிலே மறைந்து பேசும் என்றுபின்பு கூறிய சொல்லும் பொருளும் நீதேடிச் சொல்லுமுன்னரே அறிவுகுன்றினால் ஞானத்தைத்தருகின்ற நூலை உங்கள் கடவுள் எப்படிச் சொல்வார். அதனைச் சொல்லவேண்டும்.

53. ஆதலால் அறநூல் என்பதுனக்கிலை உயிர்கட்காகப்
 பேதமாம் யோனிதோறும் பிறந்தனன் இறைவன்
 என்றாய்
 தீதுசேர் ஒருவர் மாலைத்தீர்க்க வந்தவர்கள்தாமும்
 போதமால் கொள்ளின் அம்மால் போவதங்குள்ள
 தாமோ?
54. கொல்வது கருதான் எங்கள் கோவெனெ உரைத்தாய்
 முன்னம்
 பல்வகை யோனிதோறும் பார்மிசைப்பிறக்கும் நாளில்
 வெல்புலி நரியே ஆகி வெம்பசி உற்றால் மற்றுப்
 புல்லொடு தழையோ தின்பான்நின் பெரும் போதி
 நாதன்
55. கரவெனும் உன்றன் நூலில் கந்தம் ஐந்துடனே கூடி
 உருவமும் அழியும் என்றாய் உன்இறைக்கு உருவம்எங்கே
 விரவிய யோனிதோறும் உயிர்க்கருள் செய்யவேண்டி
 மருவொரு வடிவம் கொண்டான் என்பதே மதியிலா
 தாய்
56. காரண உயிரில்கூடும் காரிய உருவின்றேல் உன்
 சீரணிபோதி நீழல் சேர்இறைக்கு உருவம் இல்லை
 பூரண ஞானமில்லாய் பொன்றுதல் முத்தி என்னும்
 பேருணர் வில்லா உன்றன் பிடகநூல் யாவர் சொன்றார்
57. இருபதிற் றெருவராக எண்ணும் உன்புத்தரெல்லாம்
 வருவது சிறந்த தாயர் வயிற்றினைப் பீறி என்பை
 பரிவொடு சுமந்து பெற்றார் உயிர் கெடப் பழுதுசெய்தே
 அருநரகத்தில் விழும் அவர்களோ கடவுளாவார்.
58. கரவுடைப் பூதநான்கின் கலப்பினில் பேதமல்லாது
 உருவினுக்குயிர் வேறின்றென்று உரைப்பைநின்
 பொய்மை நூலில்
 இரவினில் துயிலும் காலுன் முகத்தினில் ஏறிப்போகும்
 அரவினைப் பூதபேதம் அறிந்ததோ அறிவிலாதாய்.

53. தருமநூல் எப்பது உனக்கில்லை. உயிர்களுக்காகப் பல்வகையோனிகள் தோறும் உன்கடவுள் போய்ப் பிறந்தார் என்றாய். குற்றமுடைய ஒருவர் மயக்கத்தைத் தீர்க்க வந்தவரும், அந்த அந்தமயக்கத்தைக் கொண்டால் அம்மயக்கம் நீங்குமோ?

54. எங்கள் கடவுள் ஓர் உயிரையும் கொல்ல நினைக்கமாட்டார். என்று முன்பு கூறியும், அவர் யோனிகள் தோறும் பூமியில் பிறக்கும் போது, புலியாகவும், நரியாகவும் பிறந்தால் புல்லையும் தழையையுமா? உன்னுடைய கடவுள் தின்பார்.

55. புத்தியில்லாதவனே! பொய்மையாகிய உன்னுடைய நூலில் ஐந்து கந்தங்கள் உடனே தேகமும் அழியும் என்று சொன்னாய். உன்னுடைய கடவுளுக்கு உருவம் எங்கே? அநேக யோனிகளில் உயிர்களுக்கு அருள் செய்யும் பொருட்டு, ஒருவடிவம் கொண்டு உன்னுடைய கடவுள் பிறந்தார் என்று நீ கூறலாமா?

56. காரணமாகிய ஆன்மாவோடு கூடுகின்ற காரியமாகிய உருவம் இல்லாதிருந்தால். உன்னுடைய சிறந்த அரசமரநீழலிலே இருக்கும் கடவுளுக்கு உருவம்இல்லை. பூரணஞானம் இல்லாதவனே பஞ்சகந்தமும் அழிதலே முத்தி என்று சொல்லும் பேரறிவில்லாத உன்பிடகநூலைச் சொன்னவரீயார்?

57. இருபத்தொருவர் என்று எண்ணப்பட்ட உன்னுடைய புத்தர்கள் எல்லாம் பிறப்பது கோயிலில் சிறந்த தாயாரது வயிற்றைப்பீறி என்று சொன்னாய். அன்புடனே பத்துமாதங்கள் வயிற்றில் கமந்து பெற்ற தாயாருடைய உயிர்நீங்குமாறு குற்றம் செய்து அரியநரகத்தில் விழும் அவர்களும் கடவுள் ஆவார்களோ?

58. அறிவில்லாதவனே! பிருதிவி முதலிய நாங்கு பூதமும் தம்முட்கூடும் கூட்டத்தின்கண் ஓர் அறிவு வேறுபாடு தோன்றுவதல்லது உடம்பின்கண் உயிர் என்றொரு பொருள்இல்லை என்று பிடகநூல் கொள்கைபற்றிக் கூறுவை. இராக்காலத்தில் நீ நித்திரை செய்யும் போது உன்முகத்தில் ஏறிப்போகும் பாம்பைப் பூதங்கள் அறிந்தனவோ?

59. உருவமும் உயிரும் கூடும் உணர்வு எனக்கில்லை இந்த உருவமிங் கிறந்தகாலே உயிர்கடிதகன்று போகும் உருவமும் உயிரும் கூடிப் பிறக்குமேல் அதனாலுன்றன் உருவமும் உயிரும் வேறும் என்றுரை உன்றன் வாயால்.
60. வானமுமில்லை வானத்தோசையுமில்லை வானம் ஆனதில் வழக்க தாமென்று அரற்றுவை உன்றன் நூலில் காணிலம் புனல்தீ நான்கும் கலப்பதற் கிடமதாகும் நீநவில் ஓசை வானின் நிகழ்ந்துள செய்தி என்பாய்
61. இடமிதும் திசைதான் இல்வழக்கென்னும் நீயே வடநெடும் திசையில் போதிமரமென வணக்கம் செய்வை புடவியில் அறிவிலாரும் பித்தரும் பொய்மையோரும் உடன்றிகழ் அவையில் கூறில் ஒக்கும் நீஉரைப்ப எல்லாம்
62. மரம் உயிரல்ல என்பை மன்னும் ஐம்பூதமான உருவினர் போல நன்னீர் உணவிலால் கிளை கொண் டோங்கும் சருகெழும் உணவின்ருயின் ஆதலால் சனை பேதத்து அருவினை அருத்த எங்கோன் உயிர்க்கமைத்த தென்பாய்
63. வன்பெரும் பழுதுகோறல் மண்மிசைப்பிறர் செகுத்த புன்புனலால் தின்னல் நன்றென்று உரைப்பைநின் பொய்மைநூலில் தின்பை என்று உனக்கு நல்லுள் உடல் உயிர் செகுத்தே ஊட்டி உன்பசி தணித்தார் பாவம் எய்துவது உனக்கு நன்றே.
64. காரணம் நிற்க என்றும் காரியம் கெடுதல் விடென்று ஆரணம் பரவும் எங்கோன் ஆகமம் புகல்வார் சொல்வார் போரணங் குயிரும் சேரப் பொன்றுதல் முத்தி என்று பேரணங் குற்ற நீயே பிறிவறியாது சொல்லாய்.

59. உருவமும் உயிரும் ஒன்றாய்க் கூடும் அறிவு உனக்குல்லீ. இந்த உருவம் நீங்கினகாலத்தில் உயிரும் ஒன்றாகக் கூடி மீள்பிறக்கும் அதனால் உன்னுடைய உருவும் உயிரும் வேறாகும் என்று உன் வாயால் சொல்.
60. ஆகாயமும் இல்லை அதனிடத்தே சத்தமும் இல்லை. ஆகாயம் என்பது இல்வழக்காம் என்று சொல்வாய் உன்நூலில் கூறியமண், நீர், அக்கினி. காற்று ஆகிய நான்கு பூகமும் இருப்பதற்கு இடம் ஆகாயமேயாம் நீ கூறிய சொல்லினது ஒலியும் ஆகாயத்தில் தோன்றியது என்று கூறுவாயாக.
61. இடம் மிகுந்த திசை என்று சொல்வது இல்வழக்கென்று சொல்லும் நீயே வடதிசையிலே அரமரம் இருக்கின்றது என்று அத்திசை நோக்கி வணக்கம் செய்வாய் பூமியிலே அறிவில்லாதவர்களும், பயித்தகாரரும், பொய்கூறுபவர்களும் இருக்கின்ற சபையில் தான் நீ கூறுவன எல்லாம் பொருந்தும்.
62. மரம் செடி முதலியன உயிர்ப்பொருள் அல்ல என்று சொல்வாய் அவை பஞ்சபூதத்தால் உண்டான உடம்பு உடையவர்களைப் போல் நல்ல நீர் உணவினால் தளிர்ந்துவளரும். அது இல்லாத போது சருகாய் உலரும். ஆதலினால் பூர்வசன்மங்களில் செய்து கொண்ட கன்மங்களைப் புசிப்பிக்க எமதுகடவுள் உயிர்களுக்கு அமைத்தன என்று சொல்வாய்.
63. உயிரைக்கொல்லுதல் மிகப்பெரும்பாவம். பூமியிலே ஒருவர் கொன்று கொடுத்த மாமிசத்தை தின்பது நன்றென்று உன் பொய்யாகிய பிடகநூலிலே சொல்வாய், உயிரைக்கொன்று மாமிசத்தைதின்றென்று ஊட்டி உன்பசியைத்தணித்தவர் கொலைப்பாவத்தை அடைவது உனக்கு நல்லதோ?
64. காரணமாகிய உயிர் இருக்கக்காரியப் பொருளாகிய உடம்பு கெடுவதே முத்தி என்று, வேதங்கள் துதிக்கின்ற சிவபெருமான் அருளிச் செய்த ஆகமங்களை ஒதின பெரியோர்கள் சொல்லுவார்கள் ஐம்புலவேட்டுவரது போரால் வருந்தும் உயிரும் கெடுவதே முத்தி என்று அறியாமை நிரம்பிய நீ பகுத்தறியாமல் கூறியாய்.

65. அழிந்திடின் ஐந்து கந்தம் முத்தி என்றுரைத்தாய் ஐந்தும்
 அழிந்திடின் முத்திபெற்றூர் ஆர்என வினவும் காலை
 அழிந்திடும் ஐந்தின் உண்டாம் உணர்வென உரைக்கின்
 ஐந்தும்
 அழிந்தன இலையாம் முத்தியாவதும் இல்லை என்றார்.

66. பொங்கு புகழ் மங்கியுள புத்தனும் வெகுண்டே
 எங்கடவுள் ஏது பெறும் முத்திஇல்லை என்றீர்
 உங்கடவுள் யாது உமதுமுத்தி எதுஎன்னத்
 தங்கு சிவஞானம் உணர் சைவர் இது சொல்வார்.

67. ஆலமணி நீழலில் இருந்தறம் உரைக்கும்
 கோலமது கண்டுபலர் சும்பிட நடிப்போன்
 மேலணியும் நீறன் உமைகூறன் அருள்மேவும்
 சீலன் அவன் நற்பெருமை செப்பஎளிதாமோ.

68. தில்லைமணி மன்றிலுறை திங்கள் அணி எம்கோன்
 எல்லை உளனோ மொழிய என்றருள் புரிந்தே
 சொல்லுமளவில் பலதொடுத்து முயலாதே
 நில்லுமிது கூறுமென நீசன் இது உரைத்தான்.

69. முன்னர் வடநீழலில் இருந்தறம் மொழிந்தான்
 என் இறைவன் என்னும் உரைஎன் எதிர்உரைத்தீர்
 மன்னு செபமர்லை கொடிருக்குமது மற்றோர்
 உன்னரிய நற்கடவுள் உண்டென நினைந்தோ.

70. மல்லல் உலகத்தவர் வணங்கிட நடிப்பன்
 தில்லைஇறை என்ன உரை செப்பினிர் செகத்தே
 நல்லறிவினோர்கள் சிலர் நாடுபவர் உண்டாய்
 அல்லது தம்இச்சைதனில் ஆடுபவர் உண்டே.

65. பஞ்சகந்தங்களும் அழிவதே முத்திரான்று கூறினாய். பஞ்சகந்தங்களும் அழிந்தால் முத்திபெற்றவரீயாவர் என்று வினவியபோது அழிந்த ஐந்தினும் உண்டாகிய அறிவென்று நீசொல்லின். பஞ்சகந்தங்களும் அழியவும் இல்லை. முத்தியும் இல்லை என்று திருவாதவூரடிகள் கூறினார்.

66. பெரும்புகழ் மங்கப் பெற்ற புத்தகுருவும் கோபித்து எங்களுக்குக் கடவுளும் இல்லை; முத்தியும் இல்லை என்று சொன்னீர். உம் முடைய கடவுள் யாவர். நீங்கள் அடையும் முத்தியாது? என்று வினவ, சிவஞானத்தை அநுபூதியில் வைத்துணர்ந்த திருவாதவூரடிகள் இதனைச் சொல்லுவார்.

67. நம்கடவுள் அழகிய கல்லால் நீழலில் இருந்து தருமோபதேசம் செய்பவர். தம்திருமேனியைப் பலரும் தரிசித்து வணங்க, கனகசபையின்கண் திருநடனம் செய்தருளுபவர். விபூதி அணிந்த திருமேனியை உடையவர். உமாதேவியை ஒருபாகத்தில் உடையவர். திருவருள் நிறைந்தவர். அவருடைய நல்லபெருமை நாம் சொல்வதற்கு எளியதோ?

68. தில்லைநகரில் உள்ள பொன்னம்பலத்திலே திருநடனம் செய்கின்ற சந்திரனை அணிந்த எமதுகடவுள் நாம் சொல்வதற்கு ஒருவரையறைப்பட்டவரோ? என்று திருவாதவூரடிகள் பொதுவாகக்கூறிச் சிறப்பாகச் சிலசொல்லும்போது, பலவார்த்தைகளைத் தொடுத்துச் சொல்ல முயலாதே. அவ்வளவில் நில்லும், நான் கேட்பதற்கு விடைசொல்லும் என்று புத்தகுரு இதனைச் சொல்லுவான்.

69. நம்கடவுள் கல்லாலின் கீழ் இருந்து தருமம் சொன்னார் என்று முதற்கண் சொன்னீர்கள். அவர் செபமாலையைக் கொண்டிருப்பது வேறொரு நினைத்தற்கரிய நல்ல கடவுள் உண்டென்று நினைத்தாரோ?

70. தில்லைநடராசர் வளம்பொருந்திய உலகத்தவர் வணங்கும்படி திருநடனம் செய்பவரென்று முன்சொன்னீர். நல்லறிவையுடைய சிலராயினும் பார்க்க ஆடுவதல்லது, தம்இச்சையின்படி ஆடுபவரும் உலகில் உண்டோ?

71. வையம் முழுதுய்ய மணிமன்றினுள் நடிப்போன்
மெய்யணியும் நீறன்னை மேன்மை கொடுரைத்தீர்
செய்ய ஒளிதங்கு திருமேனி தனில் நீறே
துய்ய தெனவே உமது தொல்இறை புனைந்தான்.
72. மங்கை ஒருபங்கன் என வண்மை கொடுரைத்தீர்
பங்குபடு பெண்வடிவு பாரின்மிசை உண்டோ
அங்கம் ஒருபாதி மடமாதின் உருவாலை
உங்கள் இறைநீர் துறவில் உற்றது அவம் அன்றோ.
73. என்றவன் மொழிந்தபின் இகழ்ச்சி நகைசெய்தே
மன்றனடியார்கள் பெருவாழ்வு பெற வந்தார்.
நன்றி உபதேசம் இது நற்றவம் இலாதாய்
உன்றன் எதிர் சொல்வதவென்று இதுரை செய்வார்.
74. ஒங்கு செபமாலே கொடிருத்தல் உலகெலாம்
ஈங்குயர் தவங்கள் செய் என்றினிது கொள்ளாய்
தாங்கிய படைத்தொழில்கள் சார்பொடு பழக்கும்
பாங்குள பணிக்கர் கரபத்திரமதாகும்.
75. ஈட்டிய தவப்பயன் இல்லாதவர்கள் போல் ஊன்
நாட்டமுடையார் எதிர் நடித்திடுவன் என்றாய்
காட்ட அனல் போல் உடல்கலந்து உயிரைஎல்லாம்
ஆட்டும் ஒருநட்டுவன் எம்அண்ணல் என எண்ணாய்.
76. நீற்றினை அணிந்தது என் நின் இறைவன் என்றே
சாற்றினை உயிர்க்கிடர் தணிக்க என எண்ணாய்
தோற்றியுள தம்புதல்வர் துன்பமுறும் வெந்நோய்
மாற்றும்வகை அன்னையர் அருந்திய மருந்தாய்.

71. உலகமெல்லாம்வாழ அழகிய பொன்னம்பலத்திலே திருநடனம் செய்யும் நம்கடவுள் திருமேனியிலே விபூதிஅணிந்திருக்கின்றார் என்று மேன்மையோடு கூறினர். சிவந்த ஒளிமயமான திருமேனியிலே விபூதி பரிசுத்தமான தென்றோ? உங்கள் கடவுள் அணிந்தார்.

72. எம்கடவுள் உமாதேவியாரை ஒருபாகத்தில் உடையவர் என்று பெருமையோடு கூறினர். பாதிஉடம்பு பெண்வடிவாயிருப்பது பூமியிலே எவ்விடத்தேனும் உண்டோ? பாதிஉடம்பு பெண்ணுருவாய் உமது கடவுளிருந்தால், நீர் துறவியாய் இருப்பது வீண் செய்கை அன்றோ?

73. புத்தகுரு இவ்வாறு சொன்னபின்பு, பேரின்ப வாழ்வைப் பெறும் பொருட்டுத் திருவவதாரம் செய்த திருவாதலூடிகள், அவனது அறியாமையைக் குறித்துச் சிரித்து, நல்லஉபதேசப் பொருளாகிய இது, உனக்கெதிரே சொல்லற்பாலதன்று. ஆயினும் ஒருவாறு சொல்லுகின்றேன் என்று இதனைக்கூறி அருள்வார்.

74. எம் கடவுள் உயர்ந்த செபமாலையைக் கையில் கொண்டு இருத்தல், "உலகத்தவர் எல்லாம் உயிர்ந்த தவங்கள் செய்க" எனச் செய்து காட்டுகின்றார் என்று அறிந்து கொள். அது படைக்கலத் தொழில்களைப் பழக்குகின்ற பக்குவமுள்ள ஆசிரியர் கையில்பிடித்த படைக்கலம் போலாகும்.

75. பூர்வசன்மங்களிலே ஈட்டிய தவப்பயன் இல்லாதவர்களைப் போல ஊனக்கண்ணை உடைய அறிவிலிகள் எதிரே எம்கடவுள் கூத்தாடுவார் என்றாய். விறகிலே செறிந்திருக்கும் நெருப்புப்போல, உடம்புள் இருந்து உயிர்களை எல்லாம் இயக்குகின்ற ஒருநடிகர் நம்கடவுள் என்று அறிந்துகொள்வாய்.

76. உம்முடைய கடவுள் விபூதியை அணிந்தது ஏன் என்றாய், அது உயிர்களுக்கு வருகின்ற பிறவித்துன்பத்தை நீக்குவதற்கு என்று அறிந்து கொள்வாய். அது தாம் பெற்ற பிள்ளைகளின் கொடிய நோயை நீக்கும்படி தாய்மார் அருந்திய மருந்து போல்வதாகும்.

77. புல்லறிவு கொண்டு பலபொத்து மொழி புத்தா
நில் அவனலரல் ஒருவர் நீறணிவ துண்டோ
நல்ல திருநீற்றினுள நன்கு மறைதானே
சொல்லும் அதலால் ஒருவர் சொல்ல எளிதாமோ
78. பாகமதில் உத்தமியை வைத்தல் பழுதென்றாய்
போகமுலகுக் கருள் புரிந்தருள என்றே
மாகமுகில் ஒத்த குழல் மங்கை யொடிருந்தான்
யோகம் உயிர்கட் குதவ யோகவுருவானுன்.
79. அந்தர் கரமுற்ற தடியன்றி அறியார் போல்
இந்த மொழிகற்றனை இனிப்பிறிது தேராய்
மைந்து புனை சந்தவிடையான் மலரின் மன்னும்
கந்தமென நின்றநிலை கண்டிலை கண்ணில்லாய்
80. ஆதிசுவயோகி மிகுபோகி அருவாகும்
சோதி வெகுருபி ககவாரி துயரில்லா
நீதி மணிமன்றதனில் நின்ற நிலை அல்லால்
யாதுமுடியாது யாதுபதம் யார்அறிவர் என்றார்.
81. மைந்தர் மடவார் தமது வாக்கிறைவி நீயே
இந்தவகை பொய்மொழி இயம்புவதென் என்றே
அந்தமில்வாகிய அருங்கலைகள் வல்லார்
முந்துகலை மாநினை முனிந்திது மொழிந்தார்.
32. தொக்க நான்மறை சொல்லும்நீ இவை சொல்வதென்
கலைமாதராய்
தக்கன் வேள்வியில் உன்றன்நாசி தடிந்தகுன்றுமறப்பதே
முக்கணன் அருள் இல்லை என்றிடும்முகர்நாவைஅகன்றுநீ
நக்கரை திருவானை ஏகென நாமடந்தையும் அஞ்சினுள்

77. சிற்றறிவைக் கொண்டு பல வீணவார்த்தைகளைப் பேசுகின்ற புத்தனே! இவ்வளவில்நில். அவரல்லாமல் வேறொருவர் விபூதியை அணிவதுண்டோ? நல்ல விபூதியின் பெருமையை வேதம் சொல்லும். அல்லாமல் வேறொருவர் சொல்வதற்கு அதுஎளியதோ?
78. நம்கடவுள் உமாதேவியாரை ஒரு பாகத்தில் வைத்திருப்பது குற்றம் என்றாய், உயிர்கட்கு இன்பத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டு முகில் போன்ற கூந்தலையுடைய உமாதேவியாருடன் இருக்கிறார். மேலும் உயிர்கட்குயோகத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டு யோகவடிவாய் இருக்கின்றார்.
79. கண்ணில்லாதவனே! குருடர் தமது கையில் இருக்கின்ற தடி அல்லாமல் வேறொன்றையும் அறியார் போல இந்த வார்த்தைகளைப் பேசக்கற்றாய் வேறொன்றும் அறியாய். வலிமைபெற்ற அழகிய இடபவானத்தையுடைய சிவபெருமான் மலரின் மணம்போல உயிர்களிடத்தில் நிற்கின்ற நிலைமையை நீ காணவில்லை.
80. ஆதியும், சிவயோகியும், மிகுந்தபோகியும், அருபியும், சோதியும் வெகுருபியும், சுகவாரியும் துயரற்ற நீதியுமாகிய நமது கடவுள் அழகிய கனகசபையிலே நின்றருளிய நிலைமையை அல்லாமல் அவருடைய முடியையும் அடியையும் அறியவல்லவர் யாவர் என்றார் திருவாதவூரடிகள்.
81. பல கலைகளில் வல்லவராகிய திருவாதவூரடிகள் ஆன், பெண் என்னும் இருதிறத்தவர் வாக்கிலும் இருக்கின்ற தலைவியாகிய சரஸ்வதியே! நீ இங்ஙனம் பொய்வார்த்தை பேசுவதேன்? என்று கலைமகளைக் கோபித்து இவ்வாறு கூறினார்.
82. கலைமகனே! சிவபெருமானே பரமபதி என்று நான்கு வேதங்களையும் சொல்லிய நீ இந்தப் பொய்வார்த்தை சொல்வதேன்? தக்கனதுயாகத்தில் உன்முக்கறப்பட்டத்தை நீ மறந்து விடலாமோ? சிவபெருமானது அருள்இல்லை என்று சொல்லும் மூடருடைய நாவைவிட்டு, சிவன் ஆணைப்படிபொய் விடு என்று திருவாதவூரடிகள் சொல்ல நாமகனும் அச்சமுற்றார்.

83. அஞ்சி வஞ்சகர் நாவில்நின்றும் அகன்றபின்பவர்
 தாமெலாம்
 நஞ்சயின்றவர் போல் ஒடுங்கி நடுங்கி மூகர்களாயினர்
 நெஞ்சம் நொந்துபின் ஈழநாடன் நிறைந்திடும் சிவ
 ஞானநால்
 எஞ்சலின்றியசெல்வர்பாதம்இறைஞ்சிநின்றி துகூறுவான்
84. சொல்ல வல்லவர் மூகையாயினர் சொல்லிலா ஒரு
 மூகையாம்
 வல்வி என் புதல்விக்கு மூகை மறைந்து நல்லுரை
 கூடினால்
 நல்ல தொண்டன் உமக்குநான் எனநாயனார் அவள்
 தன்னைநீ
 ஒல்லை இங்கழை என்ன வந்தவள் உண்மைசேர் அவை
 நண்ணினார்.
85. நண்ணி அங்கு முன்நின்ற கன்னியை நன்மையாளரும்
 நாடியே
 கண்ணின் இன்னருள் செய்து பின்னர் கரைத்து
 முன்னர் இருத்தியே
 உள்நடுங்கி இருந்தபுத்தன் உரைத்ததர்க்கம் அவைக்
 கெலாம்
 தண்ணறுங்குழல் வல்லி நல்லுரை சாற்று கென்று
 விளம்பினார்.
86. பற்றுநன்குணராத புத்தர் பகர்ந்ததர்க்க மவைக்
 கெலாம்
 கற்றுணர்ந்தவர் போல மன்னிய கன்னி மாறுரை
 கூறினார்
 மற்றுமங்கையர் சாழலாம் வினையாடலாக மகிழ்ச்சியால்
 உற்றதன் பொருள்தன்னை வாசகமாக உண்மையர்
 ஒதினார்.
87. ஈழமன்னனும் அஞ்செழுத்தும் இயம்பிநீறு புனைந்துபின்
 தாழநின்றடிமைத்திறம் தவறாத தொண்டினன் ஆயினான்
 சோழனும் புலியூரின் மன்னிய தொன்மையாளரும்
 அம்பலம்
 வாழ்க என்று துதித்து நின்றெழில் வாதலூரை ஏத்தினார்

83. நாமகன் பயந்து வஞ்சகருடைய நாவினீன்றும் நீங்கிய பின்பு புத்தர்கள் எல்லோரும் நஞ்சுண்டவர் போலமயங்கி ஊமைகளா னார்கள். அதனால் ஈழநாட்டரசன் மனம் வருந்தி திருவாதவூரடிகளுடைய பாதத்தை வணங்கி நின்று இதனை விண்ணப்பம் செய்தான்.
84. "பேசவல்லபுத்தர் ஊமையானார் பேச்சற்ற ஊமையாகிய ஒரு கற்பகவல்லிபோலும் என்னுடைய புதல்விக்கு ஊமைநீங்கிப் பேசும்வல்லமை உண்டாகுமானால், தமிழேன் தேவர்க்கு நல்ல அடியனுவேன்" என்று சொன்னான். திருவாதவூரடிகள் விரைவாக "அவளை இங்கே அழை" என்று சொன்னார். அவளும் அரசன் அழைக்கச் சபையின்கண் வந்தாள்.
85. சபையில் வந்து நின்ற கன்னிகையைத் திருவாதவூரடிகள் பார்த்துச் திருவருள் புரிந்து முன்பு இருக்கச் செய்தார் பின்பு மனம் நடுங்கி இருந்த புத்தன் வினவிய வினாக்கட்கொல்லாம், வாசனை பொருந்திய கூந்தலையுடைய பெண்ணே! நீவிடை சொல், என்று பணித்தார்.
86. சைவசமயக் கடவுளாகிய சிவபெருமானின் இலக்கணத்தை அறியாத புத்தர் வினவிய வினாக்கட்கொல்லாம், கற்றறிந்தவர்போல அந்தப்பெண் விடைகூறினாள். திருவாதவூரடிகள் அப்பொருளை மங்கையர் செய்யும் திருச்சாழலாகிய விளையாட்டாகத் திருவாசகம் பாடியருளினார்.
87. ஈழமன்னனும் ஐந்தெழுத்தைஓதி, விபூதி தரித்தபின்பு வணங்கி நின்று, அடிமைத்திறத்திலே தவறில்லாத தொண்டன் ஆயினான் சோழராசாவும் தில்லைவாழ் அந்தணரும் பொன்னம்பலம் வாழ்க என்று தோத்திரம் செய்து, திருவாதவூரடிகளை வணங்கினார்.

88. தக்கசீர்பயில் ஈழமன் உயர்சைவனார் எதிர்நின்று நன்கு
அக்கமலை புனைந்து நீறும் அணிந்து தொண்டினுணைபின்
துக்கமாகிய சீவரத்துவராடை மூடும் உடம்பினார்
மிக்ககாதரமுகை தீர்ந்திட வேண்டும் என்று
வணங்கினான்.

89. இன்னவாறருள் செய்குவாய் இனிஎம்பிரான் என
அன்புடன்
பொன்னிகுழ் வளநாடனும் புலியூருளாரும் இறைந்
சினார்
மன்னுசீர் புனைவாதவூரர் மகிழ்ந்து பார்வையை நல்கவே
முன்னராக வணங்கியே அவர் முகைதீர்ந்திது கூறினார்.

90. மாசிலாத மனத்தினாய் முனம்மன்னு தீவினை செய்தலால்
ஆசிலாத வெண்ணீறணிந்து நல்அஞ்செழுத்துரை
செய்திலேம்
பூசலாகிய நீறுடன் புனை அக்கமலைகள் காவியாய்
தாசுதா துவராடையைச்சூடு என்றுதுன்றி வணங்கினார்

91. கோட்டம் இன்றிய உண்மையார் நகைகோட்டுகின்ற
முகத்தராய்
ஈட்டுமுன்செய் தவத்தினார் இவர்என்று சிந்தையில்
எண்ணியே
வாட்டரும் திருநீறணிந்து வயங்குருத்திரசாதனம்
பூட்டியங்கவர் சீவரங்கினர் பொங்கு தீக்கரையாக்கினார்.

92. பொய்யிலா அருள் ஐயரும் புலியூருளார்க்கும் முன்பு
சேர்
மையலாகிய வேடமின்றி வயங்கு நீறணிவார்களும்
துய்யகாவிரி நாடனும் துகழ்தீரும் ஈழர்தம் மன்னனும்
செய்ய மாமணி மன்றுளார் திருமுன்பு சென்று
வணங்கினார்.

88. நல்ல நெய்ப்புப் பெற்ற நபர்கள் திருவாதலூரடிகள் செதிரே நின்று, நல்ல உருத்திராக்கம் அணிந்தும், விபூதிதரித்தும் அடியவனானே. பின்பு துக்கத்தைத் தருகின்ற சேவர ஆடை உடுத்த புத்தர்களது ஊமைத்தன்மை நீங்க வேண்டும் என்று வணங்கினான்.
89. எமது தலைவரே! "ஈழமன்னன் வேண்டியவாரே அருள் செய்வீர்" என்று அன்புடனே சோழராசாவும். தில்லைமுவாயிரவரும் வணங்கினார்கள். அப்போது நிலையான சிறப்பினையுடைய திருவாதலூரடிகள். மகிழ்ந்து திருவருட்பார்வை பார்த்தார். அவர்கள் எல்லாரும் வணங்கி, ஊமைத்தன்மை நீங்கி இதனைக்கூறினார்கள்.
90. மாசற்ற மனத்தையுடையவரே! முற்பிறப்பிலே தீவினையைச் செய்தமையால், குற்றம் அற்ற விபூதிதரித்து, நல்ல ஐந்தெழுத்தை ஓதப் பெற்றிலேம் பூசுகின்றவிபூதியும், அணிகின்ற உருத்திராக்கமும், காவியஸ்திரமுமாகிய இவைகளை எல்லாம் தருவீர். இந்தச் சேவரவஸ்திரத்தைச் சடுவீர். என்று கூறிச் சமீபத்தில்தென்று வணங்கினார்.
91. மாசற்றமனமுடைய திருவாதலூரடிகள் புன்சிரிப்புடைய திருமுகத்தினராய் முற்பிறவியிலே இவர்கள் தவம் செய்தவர்களென்று, மனத்தில் நினைந்து வெண்மையான விபூதியும், உருத்திராக்கமும் அணிவித்தார். அவர்களுடைய சேவரவஸ்திரங்களை நெருப்புக்கு இரை ஆக்கினார்.
92. பொய்யில்லாத திருவருளையுடைய திருவாதலூரடிகளும், தில்லை முவாயிரவரும், முன்புசேர்ந்த மயக்கமாகிய வேடம்நீங்கி நிறணிந்து சைவரானவர்களும், காவிரிநாட்டை ஆளுகின்ற சோழராசாவும், குற்றம்அற்ற ஈழமன்னனும் கவகசபையில் வீற்றிருக்கும் சபாநாயகரைச் சென்று வணங்கினார்கள்.

93. பொன்றுகின்றது முத்திஎன்று புகன்று நின்றுழல்
 புத்தர்தாம்
 மன்றுகண்டு வணங்கி அன்புடன் மாபெருந்தவராவதே
 இன்றிதன் பொருள் ஆவதென் பலவாறுடன் கடல்
 மீதிலே
 சென்ற தண்புனல் அல்லரோ உயர்தில்லை எல்லையை
 நண்ணினார்.

94. மன்றகன்றபின் யாவரும்செல வாதலூர் உறைவள்ளலார்
 சென்றிலங்கு திருப்புலீசர் சிறந்த பாதம் வணங்கியே
 நன்றி துன்றிய அங்கண் வைகினர் நல்லதில்லை உளா
 ரெலசம்
 என்றும் இங்கிரும் ஐயர்நீர் இனிஎன்று தம்மனைஏகினார்.

95. பொன்னிநாடனும் ஈழநாடு புரந்தமன்னனும் முன்புசேர்
 மன்னுதீவினை தீரமன்று வணங்கி நீறணிவார்களும்
 முன்னராக இறைஞ்சி ஞானம் முதிர்ந்தகோவை அகன்று
 போய்
 மின்னுமாமணி மாடமாளிகை தம்மில் அன்புடன்
 மேவினார்.

96. புன்மைவேடம் அகன்று நீறுபுனைந்துளார்களும்
 மன்னனும்
 தொன்மையார் திருவாதலூர் துலங்குபாதம்
 வணங்கியே
 நன்மையார் மணிமன்றிறைஞ்சி நயந்து நெஞ்சினில்
 வஞ்சமாம்
 வன்மையான தொழிந்து தில்லைதம் மன்னும் ஊரென
 வைகினார்.

93. பஞ்சகந்தங்களும் வெடுகின்றதே மூத்தி என்று சொல்லிக் கொண்டு நின்றமூலம் புத்தர், பொன்னம்பலத்திலே நடராசரை வணங்கி அன்புள்ள தபோதனர்களாவது ஓர் அற்புதமாகும். இன்று இதன் பொருள் என்ன எனில், பலததிகளுடன் கடவிலே சென்றநீரல் லவா, மேலான தில்லை மாநகரத்தில் சென்றவர்கள்.

94. கனகசபையைவிட்டு நீங்கியபின்பு, எல்லாகும் தங்கள் இடத்திற்குச் சென்றார்கள். திருவாதலூரடிகள் திருப்புவீச்சரத்தில் இருக்கும் இறைவனுடைய சிறந்த திருவடிகளை வணங்கி, நன்மையானது மேலும் விளங்கும்படி அங்கே தங்கியிருந்தார். நன்மை பொருந்திய தில்லைமாநகரவாசிகள் எல்லாம் "சுவாமி! நீர் எப்போதும் இங்கே இரும்". என்று கூறித்தங்கள் இல்லங்கட்கும் போனார்கள்.

95. காவிரிநாட்டை ஆளுகின்ற சோழமன்னனும், ஈழநாட்டரசனும் முன்புள்ள தீவினைகள் எல்லாம் நீங்கக் கனகசபையை வணங்கி விபூதி தரித்தபுத்தர்களும் திருவாதலூரடிகளை வணங்கிப்போய் மின்னுமின்ற இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற மாடமாளிகைகளில் அக்புடன் இருந்தார்கள்.

96. இழிவான புத்தமதவேடங்களை நீக்கி விபூதியை அணிந்த புத்தர்களும், ஈழமன்னனும் சிறந்த திருவாதலூரடிகளது விளங்காநின்ற திருவடிகளையும் நன்மை விளங்காநின்ற பொன்னம்பலநாதனையும் வணங்கினார். நெஞ்சிலே இருக்கும் வஞ்சகம் நீங்கப் பெற்றுச் சிதம்பரமே தங்களுடைய ஊராக இருந்தார்கள்.

திருவடி பெற்ற சருக்கம்

1. உடம்படப்பொய்யைமெய்யாஉரைத்திடுசமயம்என்னும்
தடம் கயத்திரனை வெல்லும் தனிப்பெருமடங்கல்
அன்றார்
நெடுந்தவப் பெருமையாலே நினைப்பரும் சைவஞானம்
இடம்படக் புகல்வார்பின்னர் எய்தியசெய்திசொல்வாம்.
2. ஆடல்வெம் படையினுட்சி எழுச்சியோடு அச்சோ
என்னும்
பாடலும் தெய்வலோக யாத்திரைப் பத்தும் ஒதித்
தேடலும் திகைப்பும் மீளத்தெளிதலும் சிறுமைகொண்டு
வாடலும் களிப்புமில்லா நற்பெரு வாழ்விலானார்.
3. போற்றும் அஞ்செழுத்துநீறும் புவிமிசைவிளங்கத்
துன்பம்
மாற்றும் சைவஞான வாசகம் புகல வந்தார்
சீற்றமில் புலியும்பாம்பும் சீர்பெற விளங்கு மன்றில்
ஏற்றினன் புலியூர் மேலைச்சிவபதம் என்று கண்டார்.
4. அய்யர் அங்குறையுநாளில் ஆடகமன்றில் ஆடும்
மெய்யர் தம்கருணையாலோர் வேதிய வடிவம் கொண்டு
துய்யமுப்புரிநூல் மார்பும் துலங்கு புத்தகமும் தோன்ற
செய்யமென் பாதம்நேர்வச் சென்று முன்னாக நின்றார்.
5. முன்புறநின்ற வேதமுதல்வரை முகத்தில் நோக்கி
இன்புற வாதலூர் இரும்என இருந்த பின்னர்
கொன்புனை மறையின் மிக்கீர் எங்குளீர் கூறும் என்ன
மன்பெரு வளம்சேர் பாண்டி மண்டலத் திருப்பேம்
என்றார்.
6. பாண்டி நாடென்றபின்னர் பரிவுடன் செறிவுகறி
சுண்டுநீர் வருதல் வேண்டும் காரியம் இயம்பும்என்ன
ஆண்ட நாயகன்தன் ஆணை ஆகிய கருமம் நும்மைக்
காண்டலே என்று பின்னும் கருத்தற இதனைச்
சொன்னார்.

திருவடி பெற்ற சருக்கம்

1. பொய்ச்சமயத்தை மெய்ச்சமயம்போல வாதிக்கவல்ல புத்தசமயிகள் என்று சொல்லப்படும் பெரிய யானைக் கூட்டங்களை எல்லாம் வென்ற, பெரிய சிங்கேறு போல் பவரும், பூர்வசன்மங்களில் செய்தபுண்ணியத்தினால்; ஒருவராலும் நினைத்தற்கரிய சிவஞான போதப்பொருளைத் திருவாசகமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருவாதலூரடிகள், தில்லைநடராசருடைய திருவடிகளை அடைந்த வரலாற்றைச் சொல்வாம்.
2. அவர் ஞானவெற்றியையுடைய திருப்படையாட்சியும், திருப்படையெழுச்சியும், அச்சோப்பத்தும், சிவலோக யாத்திரைப் பத்தும் ஆகிய திருவாசகங்களைப் பாடி அருளிஞர். பின்பு ஒன்றைத் தேடுதலும் திகைத்தலும், தெளிதலும், சிறுமைகொண்டு வாடுதலும், களித்தலுமாகிய ஆன்மபோதச் சேட்டைகள் அற்று நல்ல பேரின்ப வாழ்வைப் பெற்றார்.
3. நாம் துதிக்கின்ற ஐந்தெழுத்தும், விபூதியும் பூமியிலே விளங்கும் பொருட்டு, துன்பத்தை நீக்குகின்ற திருவாசகத்தைச் சொல்லி அருளும்படி, திருவவதாரம் செய்தருளிய திருவாதலூரடிகள், வியாக்கிரபாதமுனிவரும், பதஞ்சலி முனிவரும் முத்தியைப்பெற விளங்குகின்ற கனகசபையையுடைய சிதம்பரமே சிவலோகம் என்று கண்டார்.
4. திருவாதலூரடிகள் அங்கே இருக்கும் காலத்தில், ஒரு நாள் கனகசபையிலே திருநடனம் செய்கின்ற நடராசர், தமது திருவருளி னாலே ஒரு பிராமண வடிவம்கொண்டு, முப்புரிநூல் அணிந்த திருமார்பும், விளங்குகின்ற புத்தகமும் தோன்றச் சிவந்த திருவடிகள் நோவ நடந்து, அவருக்கு முன்பாக வந்து நின்றார்.
5. வந்துநிற்கின்ற அந்தணரைத் திருவாதலூரடிகள் பார்த்து, இங்கே இரும் என்று அன்புடன் சொல்ல, அவர் இருந்தபின்பு, பெருமையானவேதத்தில் சிறந்தவரே! உம்முடைய ஊர்யாது? சொல்லும் என்று கேட்டார், அவர் பெரிய வளத்தையுடைய பாண்டி நாட்டில் இருக்கிறேன் என்றார்.
6. அந்தணர் பாண்டிநாடென்று சொன்னபின்பு, அன்புடனே பல விடயங்களைக் கலந்து பேசினார். இங்கே நீர் வந்த கருமம் என்று என்று கேட்டார் அவர் எம்மை அடிமையாக உடைய கடவுளது ஆணையாகிய காரியம். அது உம்மைக் காணுவதேயாம் என்றார். மேலும் அடிகளது மனதில் பதியும்படி ஐதைச் சொல்லியருளி னார்.

7. மண்ணிடைப்புக்குந்தும் மேலவானிடைப் பறந்தும்
முன்னர்
கண்ணனும் அயனும் தேடிக்காண்பதற்கரியார் தம்மைப்
புண்ணிய மன்றிலாடும் புனிதரைப் பரியில் ஏறப்
பண்ணுநும் பெருமையாலே வாழ்ந்தது பாண்டிநாடு.
8. தென்பெருந் துறையில் ஐயன் திருவடி சேவைசெய்து
துன்பம் ஒன்றின்றி வாவிசூழ் கழுக்கன்றில் சென்று
பொன்பொலி மன்றில் எய்திப் புத்தரைவாதில்
வென்றிர்
என்பது கேட்டுப் பின்னர் யாவரும் மகிழ்ச்சி
கொண்டார்.
9. ஆதியை மன்றில் ஆடும் ஐயனை அன்பினாலே
ஓதிய தமிழின் பாடல் உள்ளவை ஓதஎண்ணி
மாதுயரகல இன்னே வந்தனம் எழுதல் வேண்டும்
வேதியர் பெருமான் இன்று விளம்பிடும் விளங்க என்றார்.
10. விண்ணகம் பரவும்நாதன் இவ்வகை விளம்பச் சிந்தை
நண்ணும் அன்புடையராகி நற்சடை முடியார் தம்மை
எண்ணரும் தமிழின் பாட்டால் இயம்பிய ஐயர் அப்
போது
உண்ணெகிழ்ந்துள மெய்ஞ்ஞான வாசகம் உவந்து
சொன்னார்.
11. அங்கத்தவர் உரைத்த எல்லாம் அம்பலத்தாடும் ஐயர்
செங்கையில் ஏடுவாங்கித் தெளிவுற வரைந்த பின்னர்
பொங்கிய அருளினரும் புகன்றிடர் அகலத் தையல்
பங்கினர் தம்மைக் கோவைபாடுதல் வேண்டும் என்றார்.
12. மண்ணிய தவத்தின் மிக்கார் அகற்குளம் மகிழ்ந்துகூற
முன்னுற இருந்து கோவை எழுதினர் முடிந்த பின்னர்
பொன்னவிர வேணியார்தாம் புத்தகம் சேமித் தங்கண்
மின்னென மறைந்தார் சொன்ன வித்தகர் அயர்ச்சி
கொண்டார்.

7. முன்னொருகாலத்தில் திருமால் பன்றிவடிவாகிப் பூமியை அகழ்ந்தும், பிரமா அன்னவடிவாகி ஆகாயத்தில் பறந்தும் அடியையும் முடியையும் காணுதற்கரியவரும், கனகசபையிலே திருநடனம் செய்பவருமாகிய பரமசிவனைக் குதிரையில் எழுந்தருளி வரச் செய்த உம்முடைய பெருமையினாலே பாண்டிநாடு பெருவாழ்வு வடைந்தது.
8. தென்திசையில் உள்ள திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளி இருக்கின்ற ஈசனுடைய திருவடிகளை வணங்கித் துன்பமில்லாமல் வாழுகள்கூழ்ந்த திருக்கழுக்குன்றத்திற்குப் போய், பின்பு சிதம்பரத்தில் சென்று புத்தரை வாடி செய்து வென்றீர், என்பதைக் கேட்டு எல்லாரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள்.
9. முதல்வரும் கனகசபையிலே திருநடனம் செய்தருளும் பரமயிதாவும் ஆகிய சிவபெருமான் மேல் அன்பினாலே நீர்ஓதிய தமிழ்வேதமாகிய திருவாசகம் முழுவதையும் பிறவித்துன்பம் நீங்கும் பொருட்டு பாராயணம் செய்யும்படி வந்தோம். நீர் அவைகளை விளங்குமாறு சொல்ல வேண்டும் என்றார்.
10. தேவர்களும் வணங்குகின்ற மகாதேவர் இவ்வாறு சொல்ல, பேரன்புடையவராகிச் சடாமுடியையுடைய சிவபெருமானை எண்ணுதற்கரிய தமிழ்ப்பாடலினால் பாடிய திருவாதலூரடிகள் மனம் உருகி சிவஞானத்தைத் தருகின்ற திருவாசகத்தை மகிழ்ச்சியோடு சொல்லி அருளினார்.
11. திருவாதலூரடிகள் சொல்லிய திருவாசகங்களை கனகசபையிலே திருநடனம் செய்கின்ற நடராசர் திருக்கரத்தினால் ஏட்டைப் பிடித்துக்கொண்டு தெளிவாக எழுதினார். பின்பு திருவருளையுடைய அன்பர்கள் ஒதிப் பிறவித் துன்பத்தை ஒழிக்கும்பொருட்டு சிவகாமியம்மை சமேதரராகிய சிதம்பரநாதரைத் தலைவராகக் கொண்டு ஒரு கோவைபாடல் வேண்டும் என்று கூறினார்.
12. தவத்தினால் சிறந்த திருவாதலூரடிகள் மனம்மகிழ்ந்து திருக்கோவையைச் சொன்னார். எதிரில் இருந்து திருக்கோவையாரி எழுதப்பட்டு முடிந்தபின்பு, பொன்போலும் சடையையுடைய சிவபெருமான் புத்தகத்தைக் கட்டிக்கொண்டு, மின்னலைப்போல் மறைந்தருளினார். அதனைக்கூறிய வித்தகராகிய திருவாதலூரடிகள் மனம் அவர்ந்தார்.

13. எழுந்தனர் எங்கும்ஓடி நாடினர் என்கொல் என்னொ
அழிந்தனர் மன்றுளாடும் ஆதி என்றறிந்த பின்னர்
பொழிந்தனர் கண்ணீர் எங்கேபோயினை என்று
மண்மேல்
விழுந்தனர் பரமானந்தவேலை வெள்ளத்துளாடார்.
14. செந்தமிழ்க் கன்புமிக்கார் சென்றுதம் மன்றில் எய்தி
அந்தரத்தவரை மாலை அயனை நன்முசத்து நாடி
நந்தமக்கடிமை பூண்டு நயந்தவன் ஒருவன் சொன்ன
இந்தநற்பாடல் கேண்மின் என்றவர்க் கெடுத்துச்
சொன்னார்.
15. மெய்த்தவ வாதலூரன் விளம்பிட எழுதும் இந்தப்
புத்தகம் மன்றுளாடல் புரிந்தவன் எழுத்தாம் என்று
முத்தியை உதவும்கோவை முடிவிடத் தெழுதிப்பின்னர்
சித்திர மலர்க்கையாலே திருந்தமைக்காப்பும் செய்தார்.
16. வெண்பிறை முடித்தவேணி வித்தகர் உலகுக்கெல்லாம்
நண்புடை வாதலூரர் நற்றவம் உணர்த்த எண்ணி
எண்பெறு முனிவர் விண்ணோர் இறைஞ்சும் அம்பலத்து
வாயில்
வண்படி மீதே உண்மை வாசக முறையை வைத்தார்.
17. வைத்தபின் பூசைசெய்யும் அந்தணன் வந்து கண்டிப்
புத்தகம் இங்கு நண்ணும் புதுமைதெய்விகமாம் என்று
சித்தம் அங்கருகி நின்று தில்லை உள்ளார்கட் கெல்லாம்
இத்திறம் கூறல் வேண்டும் என்று மன்கன்றுபோந்து.
18. செந்திருமருவும் தொல்லைத் தில்லை நன்னகரில் உள்ளார்
தந்திருமுன்பு சென்று சாற்றினார் இந்த நீர்மை
அந்தணர் மொழிந்தபின்னர் அதிசயம் இது என்றோடி
வந்தவர் படிமேல் அண்ணல் வைத்த புத்தகம்
கண்டடார் கள்

13. அவர் எழுந்தார். எங்கும் ஓடித்தேடினால் இது என்ன அற்புதம் என்று மனம் அழிந்தார். தில்லையிலே திருநடனம் செய்கின்ற நடராசர் என்று அறிந்த பின்பு ஆனந்தக்கண்ணீர் பொழிந்தார். இப்போது எங்கே போனீர்? என்று ஆனந்தமாகிய சமுத்திரத்தில் தினைத்தார்.
14. செந்தமிழ் மொழியில் பேரன்புள்ள சிவபெருமான் தமது சபைக்கு எழுந்தருளித் தேவர்களையும், திருமாலையும், பிரமாவையும் பார்த்து என்னிடம் அடிமை பூண்டு, என்னால் விரும்பப்பட்ட அன்பன் ஒருவன் சொன்ன இந்த நல்ல பாடல்களைக் கேளுங்கள் என்று அவர்களுக்குச் சொல்லி அருளினார்.
15. உண்மையான தவத்தையுடைய திருவாதவூரர் சொல்ல எழுதிய இப்புத்தகம் கனகசபையிலே திருநடனம் செய்கின்ற திருச்சிற்றம் பலம் உடையாரது கையெழுத்தென்று முத்தியைத் தருகின்ற திருக்கோவையார் முடிந்தஇடத்திலே ஒப்பம் இட்டார். பின்னர் அழகிய செந்தாமரை மலரைஓத்த திருக்கரத்தினாலே திருத்தமாக மைக்காப்பும் செய்தருளினார்.
16. வெண்மையாகிய சந்திரனைத் தரித்த சடாமுடியை உடைய சிவ பெருமான் உலகிற்கெல்லாம் அன்பை உடைய திருவாதவூரடிகளது நல்லதவத்தை அறிவிக்க விரும்பி, மதிக்கப்பெற்ற தில்லை மூவாயிரர் என்னும் முனிவர்களும் தேவர்களும் வணங்கும் கனக சபையில் பஞ்சாக்கரப்படியிலே மெய்ப் பொருளையுடைய திருவாசகத் திருமுறையை வைத்தருளினார்.
17. நடராசப்பெருமான் திருவாசகம் திருக்கோவையாரை வைத்தருளிய பின்பு, அருச்சுனா செய்யும் அந்தணர் அதனைக்கண்டு இப்புத்தகம் இங்கே இருக்கும் புதுமை தெய்வத்தன்மை என்று மனம் உருகி நின்றார். "தில்லைவாழ் அந்தணர்களுக்கு இதனைச் சொல்லல் வேண்டும்" என்று கனகசபையை விட்டுப் போனார்.
18. இலக்குமி வரமும் தில்லைமாநகர வாசிகளின் முன்னர் கனகசபையின்வாயில் புடியிலே புத்தகம் இருக்கின்றது" என்று சொன்னார். இதுபெரும் அற்புதம் என்று விரைவர்க வத்தவர்கள் எல்லாம் வாயில்படியின் மேல் நடராசப் பெருமான் வைத்தருளிய திருமுறையைக் கண்டார்கள்.

19. யாவரும் தம்முள்நாடி எம்மிறை உறையும் மன்றுள் தேவரும் புகுத வொண்ணா தெய்விகம் இது என்றெண்ணி மேவும் அன்பதனால் அண்ணல் விளம்பிய சைவநூலோ தாவு செந்தமிழோ என்று பார்ப்பது தக்கதென்றார்.
20. தேக்கிய அருளும் அன்பும் சிறந்தவர் எல்லாம் சொல்லும் வாக்கினில் ஒருவர் சென்று மலர்கொடு வணக்கம்செய்து பூக்கமழ் சடையோன் வைத்த புத்தகம் தன்னைச் சேமம் நீக்கினர் ஒதினார் நீதிகொள் அகவல் நான்கும்.
21. திருச்சதகம் முதலாகச் சிறந்ததமிழ் அறுநூறும் விரித்த அகப்பொருட் கோவை விளங்க ஒருநானூறும் உரைத்தனர் பின்முடிந்தவிடத்து உயர்வாதலுரன்
மொழி
தரித்தெழுதும் அப்பலவன் எழுத்தென்று சாற்றினார்.
22. கேட்டவர்கள் எல்லோரும் கிளர்புளசம் குறுவேர்வு காட்டிட ஒண்கண்ணீரும் கசிந்துருகு சிந்தையுமாய் ஈட்டிய மெய்த்தவமுடையார் இயம்பிய இத்தமிழன்றி வீட்டுநெறிக் கினிச்சிவநூல் வேறுளதோ என்றார்கள்.
23. பூணரவன் திருநாமம் புகழும் அருந்தவர் சொல்ல யாணர்இதன் பொருள் தேனை இன்றுணர்வோம்
என்றெண்ணி
மாணுடை மன்றகன்றேகி மறைவல்லார் போதிநீழல் வீணருடன் பெருவாது வென்றவர்முன் சென்றார்கள்
24. சென்றவர்கள் திருமுன்பு திருமுறை வைத்து அண்டர் பிரசன்
இன்று செய்யும் செயல்இதுஎன்று இயம்பினர் நின்று
எல்லோரும்
ஒன்றுறும் என்புன்பாடல் உவந்தருளப் புவிமீதில் அன்றுசெயும் தவமறியேன் என்றழுதார் அன்பாளர்.

19. எல்லாரும் தமக்குள்ளே ஆராய்ந்து எம்சடவுள் இருக்கின்ற கனகசபையிலே திருக்கதவம் திருக்காப்பிட்ட பின்பு தேவர்கள் தாமும் பிரவேசிக்க முடியாது. "இது தெய்வத்தின் செயல் ஆகும்" என்று எண்ணினார். பேரன்பினாலே சிவபெருமான் வடமொழியில் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சைவாகமமோ? அல்லது செந்தமிழ் நூலோ என்று பார்ப்பதே, நாம் செய்யத்தக்கது என்றார்கள்.
20. அருளினாலும் அன்பினாலும் சிறந்த தில்லைமூவாயிரவர்கள் சொல்லிய சொற்படி ஓர் அந்ணர் போய் திருமுறையை மலரினால் அஞ்சனை செய்து வணங்கினார். கொன்றைமலர் மணம்கமழுகின்ற சிதம்பரநாதர் வைத்தருளிய திருமுறையைக் கட்டவிழ்த்தனர். முதல் நீதியையுடைய திருவகவல் நான்கையும் ஓதினார்.
21. திருச்சதகம் முதலாகச் சிறந்த தமிழ்வேதமாகிய திருவாசகம் அறுநூற்றையும், அகப்பொருளை விரித்துக் கூறுகின்ற திருக்கோவையார் நானூற்றையும் படித்தனர். பின்பு முடிந்த இடத்தில் திருவாதலூரன் சொல்ல, ஏட்டையும், எழுத்தாணியையும் கையில் தாங்கி எழுதியவர் அழகிய சிற்றம் பலமுடையார். என்று அந்தணர் படித்தார்.
22. கேட்டவர்கள் எல்லாரும் மெய்புளகமும் குறுவெயர்வும் காட்ட ஆனந்தக்கண்ணீரும் நெக்குருகின்ற மனமும் உடையவராயினர் பூர்வசன்மங்களிலே செய்தமெய்ம்மையாகிய தவத்தையுடைய திருவாதலூரடிகள் சொல்லியருளிய திருவாசகம் அன்றி முத்தி நெறிக்கு இனிச்சிவநூல் வேறும் ஒன்றுளதே? என்று வியந்து கூறினார்கள்.
23. தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் பாம்பை ஆபாணமாகவுடைய சிவபெருமானது திருநாமங்களை புகழுகின்ற திருவாதலூரடிகள் சொல்லி அருள இதன் பொருளாகிய புதியதேனை இன்றைக்கு நாம் அறிவோம் என்றெண்ணி, மாண்புடைய கனகசபையை விட்டுச் சென்று, புத்தர்களுடனே பெரியவாதம் செய்து வென்ற, திருவாதலூரடிகளுடைய சந்நிதியை அடைந்தார்கள்.
24. தில்லைவாழ் அந்தணர் எல்லாரும் அடிகளிடம் சென்று, அவருட்கெதிரே திருமுறையை வைத்து தில்லைநாதர் இன்று செய்தருளிய திருவிளையாடல் இதுவாகும் என்று சொல்லார்கள். திருவாதலூரடிகள் எளிமை பொருந்திய அடியேனது பாடல்களைப் பரமசிவன் திருவுளம் உவந்து ஏற்றருள, அடியேன் அக்காலத்தில் செய்ததவத்தை இன்னதென்று அறியேன் என்று அழுதார்.

25. புண்ணியர் இங்கு இவ்வாறு புலம்பினர் பின்புலியூரில் எண்ணரும் அன்புடையார்கள் இதமுடன் அஞ்சலிசெய்து பண்ணுலவும் சிவஞானப் பாடல் கொளும்படி நும்பால் நண்ணுலம் அரன்செய்த தென்வீர் நவிலும் எனச் சொன்னார்கள்.
26. அல்லல் எனும் பிறவியிலார் அண்ணல் செய்யும் செயல் யாவும் சொல்லினர் பின்புலியூரர் தொழுதுமனம் களிகூர்ந்து தில்லையில் எம்பெருமானைச் செப்பிய இத்தமிழ்மாலை நல்ல அரும்பொருள் கேட்கவேண்டும் என நவின்னூர்கள்
27. ஓங்குபுகழ் திருவாதவூர் உறை எம்பெருமானும் தேங்கிய மெய்ச்சிவஞானச் சிந்தையுடன் களிகூர்ந்து பூங்கனகப் பொதுதிரை போய்ப்புகல்வேன் எனப்போக ஆங்கவர்முன் சென்றரும் அன்பொடு பிச்சென்றார்கள்.
28. நின்றபுகழ்ப் புலியூரர் நேயமுடன் புடைசூழச் சென்றருளுக்கு இடமான செம்பொனின் அம்பலம்எய்தி ஒன்றிய இத்தமிழ்மாலைப் பொருள் இவர் என்றுரை செய்து மன்றதளில் கடிதேகி மறைந்தனர் அங்கவர்காண.
29. செய்காட்டும் கமுகடலித்தில்லையுளார் பொருள் கேட்கக் கைகாட்டித் தம்முருவம் காட்டாமல் மறைந்தாரைப் பைகாட்டும் பேரரவப் பணியுடையார் தமக்கன்பு மெய்காட்டிய் பாலுடனே மேனியநீர் ஆக்கினார்.
30. அண்டனை அண்டர்கோளை அன்பினர் அடையுமாறு கண்டனர் புளகமெய்திக் கம்பிதமாகி நின்று விண்டனர் கசிந்து சிந்தை வேர்த்தனர் மேனிஎங்கும் கொண்டனர் மகிழ்ச்சி செங்கை குலித்தனர் தில்லை உள்ளார்.

25. திருவாதவூரடிகள் இவ்வாறு அழகுபின்பு, சிதம்பரத்திலே எல்லை அற்ற அன்புடைய திருத்தொண்டர்கள் இன்பத்தோடு வணங்கி பண்டைய சிவஞானபோதப் பொருளை உடைய திருவாசகம், திருக்கோவையார் என்னும் பாடல்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி எழுந்தருளிய சிவபெருமான் செய்தருளிய அற்புதங்களைச் சொல்லுக என்றார்கள்.

26. துன்பமாகிய பிறவியை நீக்கிய திருவாதவூரடிகள் இறைவன் செய்த அற்புதங்களை எல்லாம் சொன்னார். பின்புதிட்டை மூவாயிர மனம்மசிழ்ந்து நடராசப்பெருமானைப் புகழ்ந்து. பாடியருளிய பாடல்களின் நல்லபொருளைத் தேவரீர் சொல்லி அருள அடியேங்கள் கேட்கவேண்டும் என்றார்கள்.

27. பெரும்புகழையுடைய திருவாதவூரிலே திருவதாரம் செய்தருளிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகளும் மெய்மையாகிய சிவஞானம் நிறைந்த மனத்திலே மகிழ்ச்சியடைந்து, அழகிய கணகசபைக்கெதிரே போய் இதன் பொருளைச் சொல்வேன் என்று செல்ல அங்கே அவரிடத்துச் சென்ற சிதம்பரவாசிகள் எல்லாரும் திருவாதவூரடிகளுக்குப் பின்னே அன்புடன் சென்றார்கள்.

28. நிலைபெற்றபுகழையுடைய சிதம்பரதலவாசிகள் எல்லாரும் அன்புடனே பின்னேவரச்சென்று, திருவருளுக்கிடமான கணகசபையை அடைந்து. இத்தமிழ்மாலையின் பொருள் இவரே என்று நடராசப்பெருமானைச் சுட்டிக்காட்டி கணகசபையிலே விரைந்து சென்று அவர்கள் எல்லாரும்காண மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் மறைந்தருளினார்.

29. வயல்களின் அயலில் கமுகம்சோலை சூழ்ந்த சிதம்பரதலவாசிகள் எல்லாரும் பொருள்வினவ, தம் திருக்கரத்தால் நடராசப்பெருமானைச் சுட்டிக்காட்டி மறைந்தருளிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகளை பாம்பை ஆபரணமாக உடைய சிவபெருமான் தம்மிடத்து அவருக்குண்டான மெய்யன்பை எமக்குக் காட்டி, அவரை பாலோடு சேர்ந்த நீர் பாலாமாறு போலத்தம்மோடு சேர்ந்துச் சிவமாக்கி அருளினார்.

30. சிதம்பரதலவாசிகள் எல்லாம் சிதாகாசரூபரை மகாதேவரை சிவபக்திமானாகிய திருவாதவூரடிகள் முத்தியடைந்த தன்மையைக் கண்டார்கள். குதூகலம் கொண்டனர். மனம் நெக்குநெக்குருகினார்கள். உடம்பெங்கும் வியர்வை கொண்டார்கள். பரமானந்தம் அடைந்தார்கள். சிவநகைகளைக்கூப்பி வணங்கினார்கள்.

31. பூதம் நடங்கள் தொடங்கின போதம் மகிழ்ந்தனாகும் கண
நாதர் புகழ்ந்தனர் தும்புருநாதர் அங்கிசை கொண்ட
னர்

வேதமொடு அந்தர துந்துபி மீதுமுழங்கி எழுந்தன
மாதவர் இந்திரர் ஐந்தரு மாமலர் சிந்தி வணங்கினர்.

32. ஞான நடம்பயில் சங்கரன் நாமம் இருந்துள நெஞ்சினர்
மோன சுகந்தமுடன் சிவபூசை முயன்று நயந்தவர்
ஊனமில் அன்பொடு தென்புலியூரிவ உறைந்து சிறந்தவர்
வானகமும் பரவும் திருவாசக இன்பம் நுகர்ந்தனர்.

33. ஈனம் மிகுந்துள தோலும் என்பும் நரம்பும் சீயும்
ஆனஉடல் சிவரூபமாம் இதனைத் தெளியாமல்
ஊனுடலுக்கு இரைதேடி உழன்றுலகில் தடுமாறி
மாநூரகில் புகுதுமீதா மாயவலைப்படுவார்கள்.

34. வாதலூர் அந்தணர்தம் திருவாய்மை விளங்கு திருக்கதை
ஓதினர் அன்புடன் ஒண்செவியூடு முகந்தது கேட்டவர்
போதமெய் ஞானமுறும் சுகபோகமுடன் புகழ்பெறுவர்
தீதில் பவங்கள் தொலைந்து பின்சேர்குவர் வன்
சிவலோகமோ

வாழ்த்து

35. பூதல மாதும் வாழ்க பொன்மழை பொழிந்து வாழ்க
வேதம் ஆசமமும் வாழ்க வேந்தர் செங்கோலும் வாழ்க
தீதில் ஐந்தெழுத்தும் நீறும் சிவனடியாரும் வாழ்க
வாதலூர் இறைபுராணம் படித்தவர் கேட்டோர் வாழ்க.

31. திருவாதவூரடிகள் விவத்தோடு சேர்ந்த அற்புதத்தைக் கண்டு, ஆகாயத்தின் கண்ணே பூதங்கள் நடனநாட்டியங்கள் செய்தன சிவஞானம் நிறைந்த சிவகணநாதர்கள் போற்றிப் புகழ்ந்தனர். தும்புருவும் நாரதரும் வாத்தியங்களை இசைத்தனர். ஆகாயத்திலே வேதங்கள் ஒதும் ஒலியோடு அந்தரதுந்துபி வாத்தியங்களும் ஒலித்தன. தேவர்கள் ஐந்து வகையான பூக்களைச் சொரிந்து வணங்கினர்.
32. சிவஞானமயமான திருநடனம் செய்யும், சங்கரனாகிய சிவபெருமாலின் நாமமாகிய "நமசிவாய" என்னும் ஐந்தெழுத்து நிறைந்த மனத்தையுடைய ஞானிகளும், மௌனவிரதத்துடன் சிவபூசை செய்து சிறந்தவர்களும், குற்றம் இல்லாத அன்போடு சிதம்பரத்தில் வாழ்ந்து சிறந்தவர்களும் தேவர்கள் போற்றும் திருவாசகம் என்னும் தேனை நுகர்ந்தனர்.
33. குற்றம் நிறைந்துள்ள தோலும் எலும்பும் நரம்பும், தசையும் பொருந்திய திருவாதவூரடிகளின் உடம்பானது திருவருள் நிறைந்த செயலினால் சிவத்துடன் சேர்ந்தது. இந்தஅற்புதமான செயலை மாயவலையில் சிக்கிய அஞ்ஞானிகள் அறியாமல் தசையாலான உடம்புக்கு உணவு தேடுவதிலேயே காலத்தைக் கழித்து கொடியநரகில் சேருகின்றரே? இதுபெரும் பரிதாபம்.
34. அந்தணர் குலத்தில் அவதாரம் செய்த திருவாதவூரடிகளது சிவஞானம் நிறைந்த திருக்கதையைப் படித்தவர்களும் கேட்டவர்களும் சிவஞானம் பெற்று சுகமாகவும் இன்பமாகவும் புகழோடு வாழ்வார். பின்பு தீவினைகள் நீங்கப்பொற்று சிவலோகம் சேர்வார்.
35. பூமிதேவியும் நீடுழி வாழ்க பொன்போலும் மழையும் பொழிந்து வாழ்க. வேதம், ஆகமம் என்பன வாழ்க. அரசரது செங்கோலும் வாழ்க. தீதற்ற சிவமூலமந்திரமாகிய ஐந்தெழுத்தும் திருநீறும் சிவனடியார்களும் வாழ்க. திருவாதவூரடிகள் புராணத்தை அன்போடு வாசித்தவர் பொருள் சொன்னவர்களும் நீடுழி வாழ்க திருவாதவூரடிகள் திருவடி வாழ்க.

திருவடி பெற்ற சருக்கம் முற்றிற்று.

திருவாதவூரடிகள் புராணம் முற்றுப்பெற்றது. ★

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Faint, illegible text in the middle section of the page.

Faint, illegible text surrounding a central rectangular box.

அச்சப்பதிவு:
பாலா அச்சகம், ஊரைநகர்.
பேர்: 84

Faint, illegible text in the lower middle section of the page.

Faint, illegible text in the lower section of the page.

பதிப்புரிமை காக்கப்பட்டுள்ளது

* மதுரை மீனாட்சி அம்மாள் நாயக்கர் கல்வி நிறுவனம் *
மதுரை

ச. ந. தங்கமமா அப்பாக்குட்டி J.

தலைவர்

தூர்க்கா தேவி தேவஸ்தானம்
தெல்விப்பறை

